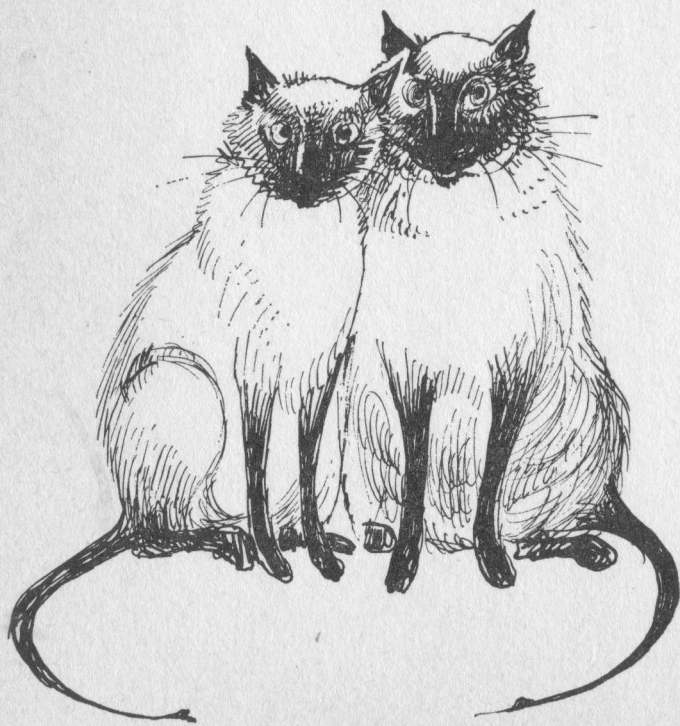

HENK BARNARD

De Krakers

en het huis van tante Da

HENK BARNARD

De Krakkers

en het huis van tante Da

VAN HOLKEMA & WARENDORF · BUSSUM

ISBN 90 269 1057 6
Omslag & illustraties Reintje Venema
© 1973 Unieboek B.V., Bussum – Holland
Druk: Drukkerij Van der Marck & Zonen, Roermond
Verspreiding voor België: Unieboek België N.V., Deurne

SLECHT NIEUWS

„Rustig... rustig... ja... ja... ja,” bromt tante Da. Ze maakt het eten klaar voor haar twee Siamese katten. Voor haar kater Ali Baba en haar poes Krieb de Sjien. Ze draaien om tante Da heen. Ze krijsen, kijken scheel van opwinding en zwaaien onrustig met hun donkerbruine staarten.

„Eerst de mensen en dan de langoren,” zegt ze.

Tante Da heeft zelf al ontbeten en ook haar kostganger Ali Ben Guiba, een Marokkaanse gastarbeider, is voorzien van alles en naar zijn werk gegaan bij Cosijns, de porseleingroot-handel op de gracht.

Een luid gemiauw stijgt op, als ze de pan met gekookte vis van het gas haalt. Dan gaat de bel.

Tante Da gaat opendoen onder luid protest van haar katten, die nu nog harder tekeergaan. Ze willen eten.

„Ik kom zo... ik kom zo... Jullie krijgen zo. Keulen en Aken zijn ook niet op één dag gebouwd.”

Het zijn Toontje en De Bleke. De Bleke, zo noemen ze de jongen van Kreyermaat. Met Els en Marleen en Dik vormen ze een vast clubje, dat iedere morgen voor schooltijd even langs komt bij tante Da.

„Vandaag komt de nieuwe meester,” roept Toon, al voor hij in de kamer is.

„Bij ons thuis zeggen ze 'goeiemorgen' als ze ergens binnenkomen,” zegt tante Da.

Schuldbewust zeggen de jongens: „Goeiemorgen tante Da!”

„Neem me niet kwalijk, jongens, maar ik heb geen tijd meer om nog thee in te schenken. Ik moet naar 'De Eik' dat weten jullie toch?”

„Ja, maar we waren zo vroeg,” zegt Toon.

„Daarom dachten we, kom we gaan even langs bij tante Da,” zegt De Bleke.

„Zal ik het brood en de vis dooreen prakken?” vraagt Toon, „dan kan u opschieten.”

Tante Da vindt dat een oplossing. Voor de spiegel ordent ze

haar haar. Ze trekt haar schort uit en doet die met een paar oude werkschoenen in haar boodschappentas.

„Hoe is de nieuwe meester?” vraagt ze.

„Siekreet!” roept Toon uit. Tante Da en De Bleke kijken verbaasd.

„De nieuwe meester?” vraagt tante Da.

„Nee, tante Da, Ali Baba bijt me in m'n kuit.”

„Dat zijn liefdebeetjes,” zegt tante Da. „Wees maar blij, dat je geen nylons draagt. Het kost mij iedere week een paar kousen. Ik dacht, dat je die nieuwe meester bedoelde.”

„Dat gaat best met hem. Die is oké!” zegt De Bleke. „Zo erg als meester Jansonius kan die nooit zijn.”

„Dat is een hele troost,” zegt tante Da lievig.

Plotseling is het stil geworden in de kamer. De katten hebben hun eten. Tante Da trekt haar jas aan en zet haar hoed op.

„Kom jongens,” zegt ze, „de broodzweep knalt. We moeten aan het werk.”

De jongens gaan naar school en tante Da gaat naar het clubhuis 'De Eik'.

Clubhuis 'De Eik' is het middelpunt van de buurt. Iedereen komt er, jong en oud. Je kan er judoën en volksdansen en er is een drumband met majorettes ervoor. Die dragen korte rokjes en rode jasjes, witte laarzen aan hun benen en hoge jako's op hun hoofd. De ouderen spelen er bingo en er is een bejaarden-sociëteit.

„Vóór de buurt en dóór de buurt,” zegt ome Joop altijd. Hij is de voorzitter van het bestuur. „Wij willen geen steun van rijk of gemeente, wij willen baas zijn in eigen huis,” en meestal laat hij er dan met opgeheven vinger op volgen: „Wij willen er uitsmijten, die wij willen.”

Maar dat was nog nooit gebeurd.

Omdat de contributie niet voldoende is om wat aan het clubhuis te laten doen, onderhouden de buurtbewoners zelf het gebouw. Met tante Da zijn er nog wat vrouwen, die een paar maal in de week schoonmaken; de mannen doen het timmeren schilderwerk, of alles wat nog meer nodig is. En om een extra spaarpotje te hebben, worden overdag, wanneer er toch

niet veel te doen is, de zalen verhuurd voor repetities.

Tante Da zegt altijd: „Dat is het boeiendste van het schoonmaken, dat je de helden van de buis in levenden lijve mag aanschouwen. Al met al zijn het gewone mensen, ook al spelen ze op de tv.”

Als tante Da het gebouw van 'De Eik' binnenstapt, zijn de toneelspelers er nog niet. Die beginnen zo vroeg niet, want die hebben gisteravond laat gewerkt in de schouwburg.

Maar wie er wel is, is ome Freek. Hij zorgt voor de koffie en de koeken. Hij is al over de zeventig en trekt van de A.O.W. Vorig jaar is zijn vrouw gestorven en hij wil niet de hele dag alleen thuis zitten.

Zijn huisdokter heeft gezegd: „Ome Freek, zorg dat je wat om handen hebt. Ga niet voor het raam zitten. In beweging blijven.”

Ome Freek heeft deze raad opgevolgd en de hele cantinezaal geurt naar verse koffie.

„Een bakkie troost, meid?” vraagt hij.

„Graag, ome Freek,” zegt tante Da en ze schuift genoeglijk achter een tafeltje. „Heb je gisteren nog gevlogen?”

Ome Freek is een verwoed duivensportliefhebber.

„Ja,” zegt hij somber, „daar heb ik mooi pech mee gehad.”

„Toch geen duif kwijt?” vraagt tante Da bezorgd.

„Nee, gelukkig niet, die blauwe kwam schitterend op tijd binnenvallen. Helemaal uit Lyon en wat gebeurt er...?”

„Hij blijft aan d'overkant op het dak zitten en wil niet komen,” vult tante Da aan.

„Erger,” zegt ome Freek, „ik heb hem te pakken en m'n klok weigert. Dag prijs!”

„Da's nou in en in zonde,” zegt tante Da gemeend en ze slurpt voorzichtig haar hete koffie.

Luid gepraat kondigt aan, dat ook de andere vrouwen zijn binnengekomen. De schoonmaakslag kan beginnen.

Wie de zesde klas van de G.L.O. nu ziet, en hem vergelijkt met een half jaar geleden, kan zijn ogen niet geloven. Een half jaar geleden was meneer Jansonius nog meester. Toen was het

muisstil in de klas. Nu is het een gemoedelijke herrie, want in plaats van meneer Jansonius staat Otto voor de klas.

Zo mogen ze de nieuwe onderwijzer noemen. Dat was vreemd in het begin.

Meneer Jansonius was ziek geworden. Niemand van de kinderen gunde hem dat. Toen het wat lang duurde was er een groepje onder aanvoering van Dik op ziekenbezoek gegaan. Met een fruitmand, namens de hele klas.

Mevrouw Jansonius had hen ontvangen en de meester zat in een stoel met een kamerjas aan. In elkaar gedoken en oud, nog ouder dan toen hij voor de klas stond.

Verlegen hadden ze hem de hand geschud en na een glaasje limonade met een kaakje waren ze snel opgestapt.

„Als je het mij vraagt,” had Toontje gezegd, „zien we die nooit meer voor de klas.”

„Hoe weet je dat nou?” wilde De Bleke weten.

„Mijn moeder zegt altijd,” zei Toontje, „dat mens steekt niet in een goed vel’ en als ik de meester zo aankijk, steekt hij niet in een goed vel.”

De anderen hadden daar om gelachen, maar Toon had gelijk gekregen. Nog geen veertien dagen later was de bovenmeester in de klas gekomen om te vertellen, dat meester Jansonius niet meer terug zou komen. Hij was vanwege zijn gezondheid nu al met pensioen gegaan en volgende week zou er een nieuwe meester komen.

Iedereen vroeg zich af, wat dat zou gaan worden.

„Ik hoop, dat het nou ’s een leuke man wordt,” zei Els.

„Een die een beetje leuk is om naar te kijken.”

„Van een meester moet je leren,” zei Dik, „naar leuke jongens kijk je op straat.”

„Dan kijk je ons maar aan,” zei Toon.

Die maandag van de nieuwe week hadden ze allemaal verwachtingsvol het schoolplein afgespeurd, maar van de nieuwe was niets te ontdekken.

De bovenmeester liet hen de school binnen en zei dat ze rustig in de klas moesten gaan zitten. Even later kwam hij terug met de nieuwe meester.

Iets heel anders dan ze gewend waren. Hij had lang haar en een grote snor. Hij was heel jong en zonder dat Els het wilde, zei ze hardop in de klas: „Ohhh!”

Iedereen moest om haar lachen. Ook de bovenmeester.

Daarna moest iedereen zich voorstellen en toen de laatste zijn naam had genoemd, zei de meester: „En ik ben Otto.”

Dat was heel vreemd geweest; een meester, die je bij zijn voornaam mocht noemen. In het begin leek het, of de hele klas

was gaan stotteren. Wanneer ze iets wilden weten, zeiden ze: „Me... me... me... Otto...”

Nu zijn ze eraan gewend. Ze noemen de meester gewoon Otto. Ze mogen gaan drinken bij het fonteintje als ze dorst hebben en het gekke is, dat ze nu veel minder dorst hebben dan bij meester Jansonius.

Otto woont bij hen in De Buurt. Vlak bij Cosijns op de gracht. Ook zijn vrouw, Selien, mogen ze bij haar voornaam noemen. „Ot en Sien,” zegt Otto. Precies als het leerboekje in de laagste klassen.

Vandaag hebben ze als leesles het vak krantenlezen. Iedere donderdagmorgen moet de hele zesde klas een ochtendblad meenemen. Vanmorgen is het stadsnieuws aan de beurt.

Er staat een groot artikel in de krant over de metrobouw. Sommige leden van de gemeenteraad willen de bouw stoppen, omdat het te duur wordt. Anderen vinden het de hoogste tijd, dat men begint aan de lijn van oost naar west met een aansluiting op de bestaande lijn.

De klas is even verdeeld als de gemeenteraad. Er zijn er die vinden, dat de metro snel uitgebreid moet worden. Anders komen er nóg meer auto's in de stad en het stinkt in de hele stad toch al als een benzinestation.

De Bleke vindt het fijn, dat iedereen een auto heeft.

„Nou kunnen we in het weekend tenminste eens de stad uit om een beetje frisse lucht te halen,” zegt hij.

„Maar als niemand een auto had, dan kon je de bomen op de grachten in de stad ook ruiken en was er in de stad ook frisse lucht,” roept Dik.

Plotseling klinkt dwars door de beraadslagingen heen de stem van Toontje. „Wat heeft dat te betekenen. Zijn ze nou helemaal...”

Iedereen is opeens stil. Ze kijken hem verbaasd aan.

Otto vraagt: „Begrijp je iets niet, Toon?”

Dan is het, of Toon wakker wordt. Hij kijkt de klas rond met een verontwaardigd gezicht.

„Ze zijn nou helemaal knettergek geworden,” zegt hij, „dat kan toch zo maar niet?”

Niemand begrijpt waar Toon het over heeft.

„Vind je, dat de metro te veel kost?” vraagt Otto, „bedoel je dat?”

„Nee man,” zegt Toon een beetje nijdig over het onbegrip.

„Ze willen de hele boel slopen. Saneren is toch slopen?”

„Saneren kan slopen betekenen,” zegt Otto, „maar ik kan in het stuk nergens lezen, dat ze de metro weer willen slopen. Waar lees jij dat dan?”

„Ik heb het niet over de metro,” zegt Toon. „Ik lees een ander stuk. Ze willen het huis van tante Da slopen. Het staat hier, ónder dat bericht over de metro.”

De klas is afgeleid. Iedereen leest het stuk over het huis van tante Da.

„Om een goede verkeersdoorstroming van noord naar zuid te bereiken, heeft B & W aan de gemeenteraad in haar zitting gisteravond voorgesteld om de huizen, die gelegen zijn tussen de Anjelierstraat, Dwarsgracht, Akeleistraat en Bloemgracht te slopen. De meeste van deze huizen verkeren reeds jaren in een slechte toestand. Een groot deel van de woningen is eigendom van de gemeente. Over de aankoop van de rest zal met eigenaren onderhandeld worden. Het ligt in de bedoeling in de loop van het volgend jaar met de werkzaamheden een aanvang te nemen.”

„Maar daar wonen toch mensen?” roept Toontje verontwaardigd uit.

„Tante Da woont er,” zegt Els. „En wij bijna.”

„Zouden ze hen gewoon op straat zetten?” vraagt De Bleke verbijsterd.

„Welnee,” zegt Dik, „die krijgen een huis in één van de nieuwe wijken. In Wilhelminastad of Bosdorp.”

„Uit zijn ze,” vindt Marleen, „wat zelig om in die dooie bedoening te moeten wonen.”

„En als ze nou niet willen, als ze niet willen. Wat dan?” schreeuwt Toon.

„Gewone mensen hebben niks te willen,” roept iemand van achter uit de klas.

En daar is Otto het niet mee eens, maar tijd om verder te pra-

ten is er niet meer. De leesles, die een praatles werd, is voorbij.

„Jongelui,” zegt Otto, „ik geloof, dat het krantebericht dat Toon gelezen heeft voor De Buurt een heel belangrijk bericht is. Daarom wil ik een voorstel doen. Laat iedereen, uit zoveel mogelijk verschillende kranten en tijdschriften, mee naar school nemen, wat over dit stukje stadssanering is geschreven. Misschien kunnen we dan in de volgende leesles met elkaar eens nagaan, wat de voordelen en nadelen van dit nieuwe gemeentepan zijn en of wij als klas het er mee eens zijn. En als we het er niet mee eens zijn, wat we dan kunnen doen. Zullen we dat afspreken?”

„Ik vind het best,” zegt Toon, „maar ik kan nou al zeggen: Ik ben het er niet mee eens.”

„Daar hebben we het de volgende keer over,” zegt Otto. „Rekenboeken op tafel.”

Er klinkt een luid gestommel door de klas van in kastjes graaiende handen en Toontje gaat van ergernis over wat hij gelezen heeft even naar achteren. Dat hoeft je bij Otto niet meer te vragen. Je mag zonder vragen de klas uitlopen.

Hij is zo in zijn boze gedachten verzonken, dat hij op de gang pardoes tegen de bovenmeester aanloopt.

„Wat loop jij boos te kijken,” vraagt de bovenmeester.

„Ze slopen het huis van tante Da,” zegt Toon, „en dat vind ik een rotstreek.”

En voordat de bovenmeester nog iets terug heeft kunnen zeggen, verdwijnt hij in het gangetje naar de w.c.'s.

'De Eik' is schoon.

De gangen en zalen ruiken naar Sparta met ammonia plus, maar dat zal wel de laatste keer zijn. In de bestuursvergadering is besloten, gevolg te geven aan het verzoek van de natuurstudiegroep, die ook altijd in het gebouw bij elkaar komt, om voortaan geen vervuilende schoonmaakmiddelen meer te gebruiken. In de toekomst wordt het weer gewoon ouderwetse groene zeep. Dit alles tot groot genoegen van tante Da die niets van al die moderne middelen moet hebben.

„Vroeger ging het ook,” zegt ze altijd. „En waarom zou het nou niet gaan.”

Tante Da zakt vermoeid neer op een stoel. Ze veegt met de onderkant van haar mouw haar voorhoofd af en zucht: „Puh... puh... dat zal je altijd zien, net nou ik zweet, zie je geen baas.” De anderen moeten daar vreselijk om lachen, want het cantinezaaltje is beslist niet meer zo stil als vanmorgen even na achten. Ome Freek heeft het druk met het rondbrengen van koffie. De vrouwen hebben best een bakkie verdiend. Manus is er ook. Manus loopt al zeer lang in de Wet op de Arbeidsongeschiktheid. Zo heet dat. Het betekent, dat hij jaren geleden een ongeluk heeft gehad en nooit meer helemaal is genezen. Hij is slecht ter been en afgekeurd om te werken. Nu brengt hij zijn dagen door in 'De Eik'. Zo nu en dan speelt hij voor 'voorbijganger' in een televisiestuk, of als 'bezoeker' van een café. Niet omdat hij goed toneelspeelt, maar hij kent veel televisieregisseurs, die met hun spelers in 'De Eik' repeteren. Iedere keer, als hij er één ontmoet, vraagt hij: „Meneer, als u nog 's wat te doen hebt. U weet, ik kan altijd.”

En televisieregisseurs houden van mensen, die altijd kunnen. Ze hebben altijd haast en weinig tijd om figuranten te zoeken. Daarom heeft Manus in veel televisiestukken als een stille speler door straten gewandeld en in cafés gezeten. Cafés die gebouwd zijn in de televisiestudio's. En Manus heeft een voorkeur voor die regisseurs, die in hun cafédecors echt bier laten tappen.

Ook vandaag wordt er weer droog gerepeteerd. 'Droog', zo noemen de toneelspelers dat, omdat er geen camera's en microfoons bij zijn. Die komen er pas, als ze in de studio's gaan opnemen.

Enkele toneelspelers en -speelsters zijn er al. Ze repeteren hier al maanden voor een wekelijkse serie.

Uitgeslapen, zijn het gezellige mensen, vindt tante Da. Maar, zo voor dat ze aan het werk gaan, zijn ze meestal nog een beetje slaperig. Ze hangen boven hun kopje koffie en een enkele probeert de dag wat vrolijker tegemoet te treden door voorzichtig een glaasje sherry te drinken.

De betrekkelijke rust wordt verstoord door het luidruchtig binnenkomen van een lange man. Vanuit de deuropening roept hij al naar ome Freek om koffie, zakt door zijn knieën en draait zijn ogen weg om te laten zien, hoe hard hij er aan toe is. Het is meneer Gérard. Zo heet hij tenminste in de televisieserie. Hoe hij werkelijk heet kan tante Da moeilijk onthouden. Op de televisie is hij de komiek van het stuk, die met een lastige vrouw is getrouwd.

„Meneer Gérard,” zegt tante Da, „u had ze gisterenavond weer allemaal, hè?” De stem in bijna alle Ster reclames was van meneer Gérard geweest.

„Omdat je het gehoord hebt, meid,” zegt meneer Gérard ijdel, „krijg je van mij een kus op allebei je wangen.” Hij geeft onder gegier van de andere vrouwen tante Da twee ferme zoenen. „Wat word ik daar nou wijzer van,” zegt tante Da, „die ken ik krijgen zo veel ik wil.”

„Ome Freek, dan nog een konjakkie voor alle dames.”

Ome Freek gaat op zoek naar de fles en de stemming zit er meteen in.

„Die van de bananen was nieuw, is het niet?”

„Daar wil ik niet meer aan herinnerd worden,” zegt Gérard.

„Ik kan zelfs het woord 'banaan' niet meer horen. Op één morgen heb ik achtentwintig bananen op moeten eten, voordat de opname goed was.”

Er komt een zware man de zaal binnenstappen met een dikke bril en een trieste snor. Het is de regisseur. Hij zeult met een zware bandrecorder, want vandaag wordt er begonnen met de dansrepetities. Hij is in gezelschap van een kleine man, mager en met een spitse neus. Het is de choreograaf. Die heeft al de danspassen uitgedacht, die bij de liedjes gemaakt moeten worden. Hij praat aan één stuk door.

„Kijk en Netty moet dit keer beslist een wijde rok aan hebben, anders kan ze de benen niet bewegen en bij het liedje: 'Hoe was hij nou eigenlijk', heb ik een grote strooien hoed nodig. Zou die bij decoruitvoering nog te bestellen zijn?”

„Dat proberen we,” zegt de regisseur.

Rikkie, een andere speler, komt achter zijn krant vandaan.

„Tante Da,” zegt hij, „woont u hier in De Buurt?”

„Geboren en getogen, jongen,” zegt tante Da.

„Waar?” vraagt hij, „tussen de Dwarsgracht en de Bloemgracht?”

„Als je het weet, waarom vraag je dan naar de bekende weg?” zegt tante Da.

„Ik wist het niet, maar dan zal u gauw moeten gaan verhuizen.”

„Geen haar op mijn hoofd, die daar aan denkt,” zegt tante Da verontwaardigd. „Verhuizen. Mijn vader en moeder hebben hier in De Buurt gewoond. Mijn opa en m'n opoe ook en ik ben ook geen jonge blom meer, wat zal ik verhuizen.”

„Er wordt daar een stuk buurt gesloopt voor een verkeersdoorbraak,” zegt Rikkie, „al die huizen gaan tegen de vlakte.” Tante Da wil het niet geloven. Ze denkt, dat die zuurpruim van een Rikkie haar in het ootje wil nemen.

„Kom nou,” zegt ze, „mij maak je niet gek.”

„'t Is werkelijk waar. Tenminste het staat hier in de krant. Gisteravond is het voorstel in de gemeenteraad geweest.”

Tante Da gaat achter Rikkie staan. Ze leest over zijn schouder mee in de krant. De anderen kijken lachend toe en verwachten zeer snel de ontknoping. Maar dan zien ze aan het gezicht van tante Da, dat het geen grap is. Het is bittere ernst.

„'t Is waar,” zegt ze tegen de anderen. „Ik dacht dat hij de boel in de maling nam, maar 't is waar.”

Ook de anderen staan op en lezen het krantebericht.

Ome Freek mompelt zachtjes het bericht.

„Om een goede verkeersdoorstroming... eh... eh... eh... zuid, aan de gemeenteraad... eh... eh... eh, huizen gelegen tussen, eh... eh... eh... gesloopt zullen worden...”

Hij kijkt ontsteld de anderen aan. „Dat kan helemaal niet. Daar staat m'n geboortehuis! Hoe moeten m'n kleinkinderen dan weten, waar ik geboren ben.”

„Ik wóón er nog. Ik zou eruit moeten,” zegt tante Da, „en hoe krijg ik een ander huis?”

„In één van de nieuwe wijken,” zegt Rikkie.

„Ik woon er ook. In Bosdorp. 't Was het enige, wat ik kon krijgen. Je moet er op een andere manier wonen,” zegt de

choreograaf, „meer naar binnen. Begrijpt u wel. Niet te veel naar buiten kijken en...”

Tante Da onderbreekt hem. Ze kijkt hem vernietigend aan.

„Naar binnen of naar buiten. Ik wil er niet wonen. Ik wil De Buurt niet uit.”

„Zo is het,” zegt ome Manus, „ze slopen het raadhuis maar.”

Tante Da is er bij gaan zitten. Ze heeft geen trek meer in haar glaasje cognac, dat nog half vol is. Het dringt nu pas tot haar door, wat haar te wachten staat.

„Wat moet ik nou doen?” vraagt ze aan meneer Gérard. „Ik heb hier m'n hele leven gewoond.”

„Ach tante Da,” zegt hij, „de soep wordt nooit zo heet gegeten, als ze wordt opgediend.”

„Dat kan wel waar wezen,” zegt tante Da, „maar ze willen toch hebben dat ik de soep opeet. Heet of koud. En toevallig lust ik deze soep niet.”

„Aanvang!” roept de regisseur. „Kom mensen, we zijn compleet! We gaan beginnen!”

„Waar begin je?” vraagt Rikkie.

„Bij het eerste liedje,” zegt de regisseur, „daar zit iedereen in.” De toneelspelers gaan naar boven. De cantinezaal geeft opeens een verlaten aanblik. Iedereen voelt zich een beetje ongelukkig, ook al is tante Da de enige, die in het te slopen blok huizen woont. Allemaal hebben ze er vrienden en kennissen wonen en De Buurt is één geheel.

„Ik kan het niet begrijpen,” zegt ome Manus. „Die floepers.”

„Ze doen maar met een mens,” mompelt ome Freek.

Dan komt de eerste klant voor de bejaardensociëteit binnestappen. Hij is wel een uur te vroeg, maar toch zegt tante Da: „Is het al zo laat? Ik moet maar eens opstappen.” Ze doet haar schort af en propt alles in haar boodschappentas.

„Tot overmorgen,” zegt ze.

„Kop op, meid,” zegt ome Freek, „we vinden best een woninkie voor je.”

Maar nukkig zegt tante Da: „Dat is nou juist, wat ik níet wil hebben. 'Een woninkie'. Ik wil m'n eigen huis houden.”

Toontje is nog steeds zeer verontwaardigd, als de school uitgaat. Hij windt zich zo op, dat hij bijna tegen de anderen loopt te schreeuwen.

„Dat kan toch niet. Ze kunnen het huis van tante Da niet zo maar onder haar wegslopen.”

„En waar zouden wij na schooltijd naar toe moeten?” vraagt Els zich af.

Over die opmerking wordt Dik bijna kwaad. „Jij denkt altijd en alleen maar aan jezelf. Denk nou maar eens aan tante Da. Die zit in de puree.”

„Zullen we even bij haar langs gaan?” vraagt Marleen.

Eigenlijk liepen ze allemaal al, zonder dat ze het afgesproken hadden, in de richting van het huis van tante Da. Tante Da is

hun toeverlaat, die geduldig naar hun avonturen wil luisteren en hun ook trakteert op een glas limonade of op een koekje. Toen ze vorig jaar een Marokkaan gevonden hadden, die geen vergunning had om hier te werken, heeft tante Da hem onderdak verleend.

De Bleke vraagt aan Toontje: „Heb jij nog wat over van je zakgeld? Dan nemen we een bloemetje mee voor tante Da.”

Na veel gezocht in alle zakken komen ze aan een bedrag van één gulden vijfenzeventig.

„Net voldoende voor een bos narcissen,” weet Els.

Bij het bloemenstalletje om de hoek van de Dwarsgracht kopen ze de narcissen.

„Hier hebben jullie een bosje blauwe druifjes cadeau. Ik wil zo snel mogelijk los zijn,” zegt de bloemenman. „Vandaag kan ik geen bloemen zien.”

„Waarom niet?” vraagt Toontje.

„Ik sta hier nu al twintig jaar op deze hoek en heb een geachte clientèle opgebouwd en pats boem, nou gaan ze De Buurt slopen. Moet ik nou nog eens opnieuw beginnen? Van die banken die ze hier langs die grote weg bouwen, moet ik het niet hebben. Die kopen hun bloemen in de winkel. Bij 't Bloemenparadijs of... eh... Floristiek. Betalen ze drie knaken voor één bloem in een flessie van een dubbeltje.”

Ook de bloemenman voelt zich bedreigd door het voorstel van Burgemeester en Wethouders. In de loop van de morgen is het bericht door De Buurt gegaan en vanavond komen de avondbladen nog uit. Die zullen de ongerustheid vergroten, want de meeste mensen hier hebben zo'n avondkrant.

De kinderen bellen aan bij tante Da.

Het is niet de gebruikelijke vrolijke begroeting. Ze merken, dat tante Da het slechte nieuws ook al heeft vernomen.

„Tante Da,” zegt Toontje, „hebt u het al gehoord?”

„Van die sloperij, bedoel je?”

Toon knikt.

„Ik heb er geen woorden voor,” zegt tante Da. „Zo iets moest niet kunnen.”

Toon haalt de bloemen achter zijn rug vandaan.

„Hier,” zegt hij, „die zijn van ons voor u. Omdat we het zo erg vinden.”

Tante Da kijkt de kinderen ontroerd aan. Twee dikke tranen biggelen over haar wangen. Ze moet een paar keer slikken, voor ze in staat is het eerste woord uit te brengen.

„Dat hadden jullie...” Ze moet weer slikken.

„Niet moeten doen,” zeggen de kinderen in koor.

Gelukkig moet tante Da, door haar tranen heen, daar om lachen, want met een huilende tante Da weten de kinderen geen raad.

Dik ziet op de schoorsteen tegen een platelen vaas een brief staan met een vreemde postzegel. Om even van onderwerp te veranderen, zegt hij: „O, een vreemde postzegel. Voor wie is die brief, tante Da? Mag ik de postzegel hebben? Ik verzamel zegels.”

„Dat moet je aan Ali vragen. Het is een brief voor Ali uit Marokko. Hij is vanmorgen met de post gekomen. Gaan jullie nou nog even zitten. Zal ik een glas limonade inschenken.”

De kinderen schuiven aan tafel. Ze komen zo dikwijls bij tante Da, dat ze ieder hun eigen plaats hebben.

De twee Siamese katten springen op schoot. Ali Baba wil altijd bij De Bleke zitten. Waarom begrijpt niemand.

Dik zegt: „Bij dat blonde haar van jou komt hij beter uit.”

Kreb de Sjien laat zich aanhalen door Marleen.

Tante Da schommelt het keukentje uit, met een blad glazen in haar hand. Zelf neemt ze nog een kopje koffie. De gezelligheid is terug.

„Kom kinderen,” zegt ze, „laten we het er maar van nemen, zo lang het nog kan.”

„Toch zouden we er iets aan moeten doen,” zegt Toon en hij kijkt Dik aan. Dik is de plannenmaker van het stel.

Dik staart voor zich uit: „Maar wat?” zegt hij. „Wat?”

„Ali ligt even voorover,” zegt Cosijns, als ze met de brief bij hem komen, „in het opkamertje.”

De groothandelaar in glas, aardewerk en porselein komt in het kantoortje moeizaam achter zijn bureau vandaan. Hij heeft zijn leesbril op zijn voorhoofd gezet om de kinderen beter te kunnen zien.

„U bedoelt, hij doet zijn godsdienstige plichten,” zegt Dik eigenwijs.

„Zo kan je het ook noemen,” beaamt Cosijns.

„We hebben een brief voor Ali,” zegt Toon. „Duurt het nog lang?”

Met zijn hoofd wijst hij in de richting van het opkamertje achter in het pakhuis. Het is er schemerdonker. Je kan niet veel onderscheiden.

„Nee,” zegt Cosijns. „Hij zal zo wel klaar zijn. Ze doen het niet lang, wel veel.”

Ali Ben Guiba is mohammedaan. Een aantal malen per dag bidt hij met zijn gezicht naar het oosten, naar Mekka, de heilige stad.

Cosijns blijft dat bidden een vreemde zaak vinden. Vroeger op school bij de zusters van het Heilig Hart heeft hij het heel anders geleerd, maar dat is jaren geleden en daar waren ze geen mohammedaan.

Om zijn eigen gedachten te verontschuldigen, zegt hij: „Die jongen doet zijn werk uitstekend, dus mag hij van mij bidden op zijn eigen manier.”

Achter uit het pakhuis komt Ali te voorschijn.

„Alloo,” zegt hij, „zien jullie daar.”

Hij spreekt al aardig Nederlands. Dat heeft hij geleerd van De Bleke. Ali spreekt wat Frans en De Bleke ook, omdat hij een Belgische moeder heeft. Dat kwam dus goed uit.

„We hebben een brief voor je,” zegt Dik. „Uit Marokko. Mag ik de postzegels hebben?”

Ali scheurt de envelop open en spaart daarbij zorgvuldig de

zegels. De lege enveloppe geeft hij aan Dik. Hij trekt zich terug in een hoekje om de brief te lezen.

Op de enveloppe staan wonderlijk gekrulde lettertekens. Ze kijken ernaar.

„Er is geen touw aan vast te knopen, hè,” zegt De Bleke. „Hoe kunnen die mensen dat lezen.”

„Nou, kijk,” zegt Dik, „hier staat Amsterdam.”

„Kan jij dat lezen?” vraagt Els verbaasd.

„Nee,” zegt Dik, „maar het staat er in gewone letters onder.” De anderen lachen; Els voelt zich genomen omdat ze het niet heeft gezien.

„Hebt u al in de krant gelezen,” vraagt Toontje aan Cosijns, „dat tante Da uit haar huis moet?”

„Nee,” zegt Cosijns, „ik heb nog geen krant gezien, maar ik hoorde zo iets.”

„Alles tussen de twee grachten,” verduidelijkt Dik.

„Dat is vervelend voor tante Da,” zegt Cosijns, „maar eens moeten die krotten toch opgeruimd worden.”

Toontje kijkt verbaasd naar Cosijns. Zo veel hardheid en onbegrip over het huis van tante Da is hem te veel.

„Zo is het,” beaamt Toon vals. „Het zijn krotten, maar het zal een stuk beter worden als al die kleine bedrijven naar het industriepark moeten en ze de huizen gaan restaureren. Dan zijn we al die geparkeerde auto's ook kwijt.”

Cosijns kijkt hem onderzoekend aan.

„De bedrijven naar het industriepark? Waar heb je dat gelezen?” vraagt hij aan Toon.

Toon doet, of hij de vraag van Cosijns niet hoort en vraagt aan Ali Ben Guiba: „Goed nieuws uit Marokko?”

Ali knikt een beetje afwezig en leest door.

Cosijns pakt Toon bij zijn arm. „Wat zei je nou, joh, moeten ook de bedrijven deze buurt uit? Maar dat zou toch te dol zijn. Hoe moet ik daar die hoge huur betalen. En het transport naar de klanten in de stad gaat ook meer kosten. Ik moet dan...”

Langzaam trekt er een grijns over het gezicht van Toon. Hij kan zijn lachen niet meer inhouden. Cosijns begrijpt dat hij in de maling is genomen.

„Je hebt gefantaseerd,” roept hij verontwaardigd uit. „Je hebt er maar een potje op los gelogen!”

Toon knikt. „Ik wou alleen maar laten zien, dat u het wel erg zou vinden, als uw zaak verplaatst zou moeten worden. Maar over het huis van tante Da denkt u makkelijk. Zij heeft haar hele leven in dat huis gewoond. En zo zijn er nog een heleboel mensen, die moeten allemaal uit hun huis. Misschien kunnen ze de hoge huren in de nieuwe wijken wel niet betalen.”

„Die worden geholpen door de regering,” zegt Dik, „dat heb ik laatst in de krant gelezen.”

„M'n tante!” zegt De Bleke ongelovig, „maar ze moeten toch mooi hun huis uit en de meesten willen gewoon in De Buurt blijven wonen.”

„Jullie hebben gelijk, jongens,” zegt Cosijns. „Ik had er niet aan gedacht.”

Ali Ben Guiba is bij het groepje komen staan. Hij heeft het laatste gedeelte van het gesprek gevolgd.

„Goed nieuws?” vraagt Marleen hem.

„Thuis is alles goed,” zegt Ali, „maar de vrouw viel niet langer alleen wonen. Ze viel bij me wonen in Holland. Allemaal samen wonen. Niet kiend. Iek ga een huis zoeken en zie hier naar toe komen.”

„Nou dat is makkelijker gezegd dan gedaan,” laat Cosijns zich ontvallen. „Ze zien je aankomen bij Volkshuisvesting.”

Ali kijkt zijn baas ontsteld aan. Hij kent zijn baas wel zo'n beetje, maar als hij zo uitvalt, begrijpt hij niets van hem.

Hoopvol en vragend kijkt hij zijn jonge vrienden aan. Vroeger hebben zij hem ook geholpen. Zo moeilijk moet het toch niet zijn. Van andere Marokkanen had hij wel eens gehoord dat zij moeilijkheden hadden met het zoeken naar huizen, maar die hadden geen Nederlandse vrienden. Hij wel. Bovendien, hij werkt in Nederland. En zo vreemd is het dan toch niet, dat zijn vrouw en kind bij hem willen zijn.

Els flapt er gemakkelijk uit: „Wij zoeken wel een huis voor je, hè jongens?”

De jongens kijken Els aan. Is ze nou zo dom, of wil ze alleen maar iets liefs zeggen. Proberen om alle hoop, die Ali op hen

heeft gevestigd, niet teleur te stellen.

„Jij kan dat nou wel beloven,” zegt Dik, „maar er is nog steeds woningnood in Nederland.”

„’t Hoeft toch geen groot huis te zijn,” blijft Els volhouden.

„Man, vrouw en één kind.”

„Zo is het,” zegt Toon. „Bovendien werkt Ali lang genoeg in ons land om een vergunning te krijgen van huisvesting. Is het niet?”

Toon kijkt Cosijns vragend aan en die knikt bevestigend.

„Hij krijgt wel een huurmachtiging, maar een huis moet hij zelf zoeken.”

„Er zijn alleen maar dure huizen te huur,” zegt Dik somber. Hij ziet het allemaal niet zo zitten. Ali merkt dat.

„Iek wiel gewoon met mien vrouw en kiend hier wonen,” zegt hij nadrukkelijk. „Zo ver weg van elkaar niet goed voor vrouw, niet goed voor kiend, niet goed voor Ali.”

„Nou,” zegt De Bleke, „laat hij een huurmachtiging gaan vragen en dan gaan wij uitzoeken of de mensen geen huis weten wat leeg staat of leeg komt,” en tegen Dik, die altijd de plannen maakt, zegt hij: „Is dat geen goed plan?”

„We kunnen het proberen,” zegt Dik, „misschien hebben we geluk.”

„Ga morgen maar meteen,” zegt Cosijns tegen Ali, want hij denkt: Een tevreden knecht telt voor twee. Misschien is het spreekwoord wel niet helemaal goed, maar Cosijns vindt het zó prachtig.

Buiten gekomen blijft Dik somber.

„Nou moeten we straks voor twee huizen zorgen,” zegt hij, „want tante Da moet aan het einde van het jaar ook vertrekken. Ik weet het niet meer, hoor.”

„Laten we eens raad vragen bij Otto en Selien,” stelt Marleen voor.

Dat voorstel valt in goede aarde.

Ze lopen de gracht verder af. Otto en Selien wonen in een oud pandje, dat ze zelf opgeknapt hebben. Je hoeft het nummer niet te weten. Je kan het makkelijk zien aan de buitenkant, want er hangen bij Otto en Selien nooit vitrages voor de ramen.

„Die mensen hebben altijd kale ruiten,” zei tante Da eens, „dat lijkt me tamelijk onvrij.”

Ook hangt er altijd wel een affiche, die oproept om iets te doen, of iets niet te doen.

„Die meester van jullie heeft altijd wat te protesteren,” zegt de vader van Toontje, die politieagent is. „Geen wonder dat jij altijd het laatste woord wil hebben. Zo voeden die moderne schoolmeesters de jeugd op.”

Maar de jongelui komen graag bij Otto en Selien. Voor 't eerst hebben zij een meester die in hun eigen wijk woont. Eén, waar ze binnen kunnen stappen en die nooit vraagt: „Wat komen jullie doen?” Je kan lekker languit bij hem lezen, want er zijn geen hoge tafels en stoelen, maar alleen lange kussens op de grond, die heerlijk veren. In het huis is alles doorgebroken tot één grote lange kamer. Aan de muren hangen schilderijen van lappen. Die maakt Selien zelf van allerlei stukjes kleurig goed. „Kom boven, kom boven,” roept Otto, als hij de buitendeur heeft opengetrokken. „Selien, schenk de thee maar in, daar komt de halve zesde klas.”

Ze zoeken allemaal een plekje rond de kachel, die zachtjes brandt. Selien komt uit de keuken met dampende glazen thee. Heel andere thee dan ze gewoon zijn. Ze smaakt naar peper-munt. Het bijt lekker op je tong.

„We zoeken twee huizen,” zegt Els, de meester strak aankijkend. Ze is een beetje gek op hem en kan ook in de klas onafgebroken naar hem zitten staren. Soms kijkt Otto haar dan heel erg scheel aan en dan schrikt ze wakker en krijgt een kleur. „Zo,” zegt Otto, „dat is niet gering. Wie van jullie gaat er trouwen?”

„Nee, we zoeken een huis voor Ali Ben Guiba, de Marokkaan, weet u wel. Hij heeft een brief van zijn vrouw gekregen. Ze houdt het niet langer alleen uit. Ze wil met het kind naar Holland komen.”

„En voor wie is het andere huis?” vraagt Selien.

„Voor tante Da,” zegt Toon, „die moet haar huis uit. Dat hebben we vanmorgen in de krant gelezen!”

Otto denkt na. Peinzend zegt hij: „Dat laatste, daar moeten

we iets aan kunnen doen. Niemand in De Buurt wil het. Waarom gebeurt het dan?"

„Dat beslist hogerhand,” zegt De Bleke.

„De hele Buurt zou duidelijk moeten maken, dat tante Da en alle andere mensen gewoon willen blijven wonen,” zegt Dik.

„Maar hoe?"

„Daar trekt hogerhand zich niets van aan,” onderbreekt De Bleke.

„Wie is nou hogerhand?" vraagt Toon geërgerd.

„De koningin,” zegt De Bleke. „De burgemeester, de wethouders, de..."

„Man, je kletst,” zegt Toon. „De burgemeester en de wethouders hebben maar te doen wat de gemeenteraad zegt.”

„Dán is de gemeenteraad hogerhand,” blijft De Bleke nukkig volhouden.

„Die kiezen we zelf, niks te hogerhanden,” schreeuwt Toon hem toe.

Als hij aan het slopen van het huis van tante Da denkt, wordt hij boos. Maar De Bleke geeft zich nog niet gewonnen. „Het zijn nog altijd onze ouders. Wij mogen nog niet kiezen.”

Hierop heeft Toon geen antwoord meer. Hij slurpt geërgerd aan zijn thee en produceert daarbij een vreemd geluid. Zelf merkt hij het niet, maar Els wel. Ze kijkt hem verbaasd aan.

„Maak niet zulke vieze geluiden,” zegt ze.

„Ik?" zegt Toon verontwaardigd. „Ik? Ik maak helemaal geen vieze geluiden. Ik doe niks. Jij zelf..."

Het is goed dat Selien met chocolaatjes rondgaat, want anders was het ruzie geworden.

„Alle mensen uit De Buurt zouden tegen de mensen in de gemeenteraad moeten zeggen: 'Wij vinden het sloopplan geen goed plan. Wij willen in onze huizen blijven'," droomt Dik hardop.

De anderen kijken hem aan. Ze weten, dat er dan meestal een plan zit te komen.

„We moeten een protestvergadering organiseren,” zegt hij, „om het bekend te maken.”

„In 'De Eik',” roept Toon uit. „Iedereen moet naar 'De Eik'”

komen. Iedereen uit de hele buurt!"

„Dan komt het in de krant,” zegt Marleen. „En dan weet de hele stad, dat De Buurt er tegen is, dat hun huizen worden gesloopt.”

„Daar zal hogehand ondersteboven van zijn,” zegt De Bleke dwars.

Otto zegt: „Om te beginnen lijkt me dat een goed plan. Op die manier kunnen we te weten komen, hoe iedereen denkt.”

„Iedereen wil blijven wonen,” zegt Toon. „Da's nogal wiesdes. Wie wil er nou weg?”

„Dat moeten de mensen zelf maar eens vertellen,” vindt Otto. „Zullen we meteen indelen, wat er gedaan moet worden?” vraagt Dik.

Otto pakt vellen papier en pennen. Marleen wordt benoemd tot secretaresse. Zij moet alles opschrijven.

Dik gaat snel aan het werk.

„Het eerste wat we nodig hebben is een zaal voor de buurtbijeenkoms,” zegt hij. „Zou dat in 'De Eik' kunnen?”

„Moeten we aan ome Joop vragen.”

De Bleke doet weer mee. Toontje wil iets zuurs zeggen, maar Otto geeft hem een knipoog en hij slikt zijn woorden in. Daarom zegt hij: „Ik ga langs bij ome Joop.”

„Punt 2. Er moet bekend gemaakt worden, wanneer en waar het is,” zegt Otto.

„Je vertelt het gewoon tegen iedereen,” vindt Els, „dat is toch niet zo moeilijk.”

„We moeten briefjes onder de deuren stoppen en in de brievenbussen.”

„Die moeten gestencild worden.”

„Een leuke tekening erop.”

„Een auto met een luidspreker.”

„Maar die moet op de dag van de vergadering.”

De plannen komen los. En Marleen leest voor, wat besloten is.

„Toon zal naar ome Joop gaan en vragen, wanneer de grote zaal van 'De Eik' beschikbaar is voor een buurtbijeenkoms.

Dik zal de uitnodiging schrijven, die op een stencil getikt zal worden door Marleen. Op school zal Els het op de stencilma-

chine afdraaien. Otto zal met het schoolhoofd in orde maken, dat ze drie pakken stencilpapier mogen gebruiken."

Het gevoel dat ze iets kunnen doen geeft een beetje ontspanning. Ook al kan niemand nog voorspellen, of het van enig nut zal zijn.

„Misschien kunnen we al verzinnen, wat er op het stroobiljet moet komen," stelt Toon voor.

Dat voorstel wordt afgewezen, omdat ze nog niet weten, waar en wanneer de bijeenkomst zal plaatsvinden.

„Laten we daarmee maar wachten tot je bij ome Joop in 'De Eik' bent geweest," zegt Otto, „dan kunnen we morgen na schooltijd verder plannen maken."

Dat spreken ze af.

De volgende morgen gaat Toon al zeer vroeg langs 'De Eik'. Ome Joop is net aangekomen en staat met de sleutel in zijn hand om de grote deuren open te maken.

„Zo Toon," zegt ome Joop, „wat ben jij vroeg. Heb je wat in je bed gedaan?"

„Ja, geslapen," zegt Toon. „Maar ik moet straks nog naar school en ik wil u even spreken."

Ook ome Freek komt eraan en terwijl die bezig is met de koffiemachine en het verdelen van asbakken over de tafeltjes, vertelt Toon zijn plannen.

„We willen een protestvergadering houden tegen de sloopplannen van de gemeente," vertelt hij, „en daar hebben we een zaal voor nodig. Wij willen vragen, of we de grote bovenzaal van 'De Eik' niet zouden kunnen krijgen."

„Je weet, hoe ik daar over denk," zegt ome Joop. „Het devies van 'De Eik' is: 'Voor de buurt en door de buurt'. Ik zie geen enkel bezwaar."

Hij loopt naar het kantoortje om een groot boek te voorschijn te halen. Hierin staan alle afspraken en data. En je kunt er precies in zien wanneer de zalen bezet zijn. Hij bladert het boek door en mompelt: „Dinsdag bingoavond... donderdag... jaarvergadering... volgende week..."

„Volgende week woensdag is vrij," zegt hij.

„Voetballen,” zegt Toon, „op de buis. Dan komt er geen mens.” Ome Joop bladert verder. „Zou de donderdag daarop geschikt zijn?”

„Dat lijkt me wel,” zegt Toon, „kunt u hem voorlopig in het boek zetten? Ik moet het op school nog bespreken met Otto en de anderen. Hoort u niets vanmiddag, dan gaat het door.”

Ome Freek komt met twee koppen koffie aan.

„Gaan jullie wat organiseren tegen die sloperij?” vraagt hij.

„Ik zal het straks op de bejaardensociëteit alvast vertellen.”

Toon drinkt zijn koffie snel op. Op een drafje loopt hij naar school. Hij is laat. Te laat. Maar als hij Otto vertelt, waarom het gaat, zal hij het wel begrijpen. Onderweg komt hij Ali Ben Guiba nog tegen.

„Iek ga naar huisvesting,” roept hij. „Voor een huurmaktiking.”

Maar Toon heeft geen tijd. Als hij het schoolplein oprent, sluit de conciërge juist de schooldeuren.

Tante Da staat in de open deur. In haar hand heeft ze een brief die ze zojuist van de postbode heeft ontvangen. Hij zit in een grote bruine envelop. De brief komt van de gemeente. Afdeling 'Rentegevende eigendommen' staat erop.

Wat het woord precies betekent weet tante Da niet zo goed, maar wat ze wel weet is, dat de afdeling 'rentegevende eigendommen' eigenlijk haar huisbaas is.

Het grootste gedeelte van de huizen in haar straat, trouwens van heel het blok dat gesloopt moet worden, is eigendom van de gemeente. Met het oog op de doorbraakplannen heeft de gemeente al jaren geleden de huizen gekocht.

Tante Da staat met de bruine brief in haar hand en ze durft hem niet open te maken. Ze weet al wat erin staat.

Naast haar gaat de deur open. Haar bovenbuurman komt naar buiten. Ook hij heeft een bruine envelop in zijn hand.

„Je hebt er ook één,” stelt tante Da vast. „Ik zie d'r tegenop om hem open te maken.”

Bovenbuurman niet. Hij ritst de envelop uit elkaar en leest de brief hardop voor.

„Om een goede verkeersdoorstroming te bereiken heeft Burgemeester en Wethouders plannen om de huizen, die gelegen zijn tussen...”

Tante Da hoort de stem van de buurman steeds verder weg. Voor haar ogen komen kringen. Vaag hoort ze nog namen als Bosdorp en Wilhelminastad. Ze hoort over voorrang met zoeken van huizen. En dan moet ze snel terug naar haar huiskamer en naar haar flesje eau de cologne, want anders valt ze flauw. Op de tast vindt ze haar flesje op het dressoir. Ze gaat zitten op een stoel en krijgt met moeite het dopje van de fles. Diep haalt ze de sterke lucht naar binnen en heel langzaam kan ze weer wat anders onderscheiden dan zwarte kringen. Ze doet een beetje eau de cologne op haar zakdoek en dept haar voorhoofd en polsen.

Er wordt op haar huiskamerdeur geklopt.

„Buurvrouw, buurvrouw...?”

De buurman en een andere buurvrouw komen binnen.

„Mens, wat mankeer je nou ineens. Piet waarschuwde me, dat je niet goed werd.”

Bezorgd kijken ze naar tante Da. Tante Da zegt: „Ik ging bijna stijf van mezelve.”

„Dat komt van de zenuwen,” zegt buurvrouw. „Je hebt natuurlijk ook die brief van de gemeente gehad.”

Tante Da knikt zuchtend.

„Ik ook,” zegt buurvrouw, „maar ik zeg nog tegen m'n man: Ze zullen me eruit moeten dragen, want uit mezelf ga ik niet.”

De buurman kijkt de twee vrouwen meewarig aan.

„Het kan mij niet schelen, waar ze me naar toe tremmen,” zegt hij. „Als de huur maar niet te hoog is en liefst in een buurt, waar niet te veel van die Turken en Marokkanen wonen.”

Hij kijkt tante Da onderzoekend aan om te zien, wat ze daarvan zal zeggen, want hij bedoelt Ali Ben Guiba, de Marokkaan, die bij tante Da inwoont.

Hij heeft zich daar altijd aan geërgerd en ziet zijn kans schoon om tante Da dit in te peperen op het moment, dat hij weinig van haar terug kan verwachten.

Snuffend aan haar zakdoek kijkt ze hem verwijtend aan, slikt

een paar maal en barst dan in snikken uit.

De buurvrouw doet drie stappen in tante Da's keukentje en zegt, met de koekepan in haar hand te voorschijn komend:

„Man, ik geef je drie tellen om weg te wezen, want ik voel dat ik mezelf ga verliezen en dan komt er moord en doodslag van. Eén... twee...”

De derde tel is niet meer nodig. Buurman is op weg naar zijn werk.

„Kom meid,” zegt de buurvrouw tegen tante Da. „Zal ik maar een bakkie koffie zetten? Komt tijd, komt raad.”

Haar ogen drogend knikt tante Da. Buurvrouw verdwijnt weer in de keuken en even later vervult een heerlijke koffiégeur het huis.

„Dat is nou het fijne van onze buurt,” roept ze uit de keuken.

„Overal waar je komt is de koffie bruin.”

Daarvan moet tante Da weer slikken. Op de tafel liggen drie bruine brieven. Ook die van de buurman, die hij in de haast is vergeten.

De hele zesde klas blijft na. Niet uit straf, maar uit werklust. De organisatie van de buurtbijeenkomst wordt opgezet. Van de schoolzolder is de stencilmachine naar beneden gehaald. Hij staat op Otto's tafeltje voor de klas en Els draait. Marleen heeft het stencil getikt in de kamer van de hoofdonderwijzer, meneer Nijman, die niet zonder zijn voorhoofd te fronsen de tekst heeft gelezen, die Dik schreef. Op ieder velletje, dat uit de machine schuift, staat:

GROTE BUURTBIJEENKOMST!!!

Komt allen a.s. donderdagavond in het Buurthuis De Eik om te protesteren tegen de voorgenomen verkeersdoorbraak door onze buurt.

Dit mag niet doorgaan!!!

In plaats van te slopen moet de buurt juist verbeterd worden. Komt allen a.s. donderdag – 8.00 uur 's avonds in De Eik.

De zesde klas van de G.L.O.

In een andere hoek van de klas ligt een grote plattegrond van de buurt. Toontje is daar bezig in te delen, wie de uitnodigingen wáár bezorgt. Tien jongens en meisjes nemen ieder een aantal straten voor hun rekening.

„Ik neem de grachten wel,” zegt één van de jongens tegen Toon. „Daar ben ik bekend. Ik breng daar ook altijd de voordelige aanbiedingen van de kruidenier.”

„Da's best,” zegt Toon, „maar dit keer maar één brief voor één gezin en geen stapeltjes in de brievenbus, zoals je bij ons doet.”

„Wanneer gaan we bezorgen?” wil een meisje weten.

„Dinsdag,” zegt Toon. „Volgende week dinsdag. Op dinsdag de uitnodigingen, op woensdag de geluidswagen.”

De Bleke heeft de leiding over het maken van de aanplakbiljetten. Hij kan het beste tekenen van de klas. Ze doen het met fingerpainting. Dat wil zeggen schilderen zonder kwasten en penselen. Zo maar met je blote handen. Ze stoppen de vingers in de verf en tekenen daarmee op papier. Hierin gaat De Bleke zo op dat hij eruitziet als een Indiaan op oorlogspad. Vol met rode en paarse vegen.

„Ik kan zo zien, welke tekeningen jij gemaakt hebt,” zegt Marleen tegen De Bleke.

„Welke dan?” vraagt hij trots.

Marleen kijkt rond langs de tekeningen die overal te drogen hangen. „Die,” zegt ze. „En die... en die... en die daar. Dat huis ook. Dat paarse met die rode handen ervoor, waarop staat 'Help m'n huisje!' ”

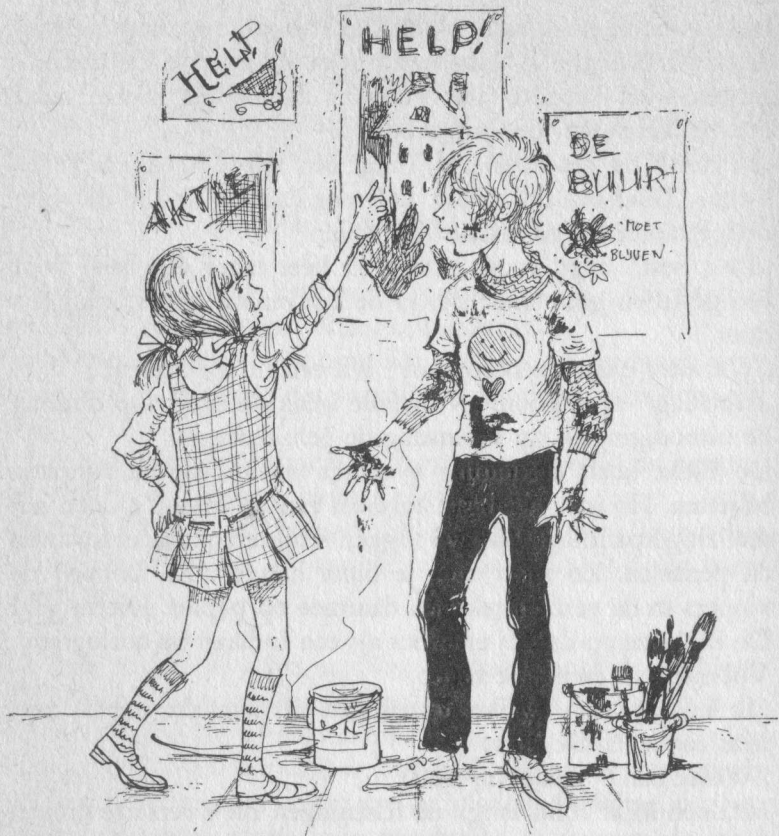
„Kan je dat zo maar zien?” zegt De Bleke. „Kan je dat zien aan de tekeningen?”

„Nee,” zegt Marleen, „aan je gezicht.”

„M'n gezicht?”

De Bleke begrijpt er niets van. Hij dacht, dat zijn werk zo goed was, dat het makkelijk uit al het andere werk was te herkennen.

„Ja, aan je gezicht, daar staan dezelfde kleuren op als op je tekeningen. Je lijkt Winnetou wel, het opperhoofd van de Apachen.”

De Bleke is zichtbaar teleurgesteld en daarom troost Marleen hem snel.

„Ik vind die met het huis het allermooiste,” zegt ze. „Echt waar.”

„Die wilde ik aan tante Da geven om voor het raam te hangen,” zegt De Bleke.

Marleen wil de tekening van de muur halen. „Ik vind het een goed idee,” zegt ze.

„Is hij al droog?” vraagt De Bleke bezorgd. „Hij mag niet vlekken!”

Het is al schemerdonker als de boel in de klas opgeruimd is. „Ik heb een lamme arm van het draaien aan de stencilmachine,” zucht Els.

„Zullen we de plaat nu nog even naar tante Da brengen,” stelt Dik voor.

„Best, maar ik moet wel op tijd thuis zijn,” zegt Toon. „Mijn vader voelt toch al niets voor die buurtbijeenkomst.”

Ze bellen bij het huis van tante Da. Binnen horen ze het miauwen van Ali Baba en Krieb de Sjien, de Siamese katten. Tante Da doet open.

„Zijn jullie het?” vraagt ze bezorgd, „zo laat uit school?” „Tante Da,” zegt Dik gewichtig, „wij zijn aan het werk geweest voor het behoud van De Buurt.”

„Aanstaande donderdagavond komt er een grote protestbijeenkomst in 'De Eik',” zegt Toon, „en we rekenen op uw komst.”

„De Bleke hier heeft een aanplakbiljet gemaakt,” zegt Marleen, „en dat wil hij u aanbieden.”

De Bleke kucht enkele malen en zegt: „Tante Da. Het is van het grootste belang, dat iedereen uit De Buurt donderdagavond op de bijeenkomst komt. Daarom hebben wij vanmiddag op school allerlei raambiljetten gemaakt en dit raambiljet wil ik u overhandigen.”

Hij steekt tante Da het rolletje toe. Zij ontrolt het voorzichtig en leest hardop, wat er op het aanplakbiljet staat.

„Help m'n huis! Grote buurtbijeenkomst, donderdagavond 8 uur in De Eik.”

„Dat parse huis zijn alle huizen samen,” zegt De Bleke verklarend. „En die twee handen willen die huizen grijpen. Weet u wel?”

Tante Da weet het.

„Ik zal hem meteen voor het raam hangen. Daar zullen de mensen van opkijken.” Ze zoekt in een lade naar een rolletje plakband en dan wordt de plaat tegen het raam geplakt.

Els loopt even naar buiten om te kijken, hoe het staat, maar ze komt teleurgesteld terug.

„'t Is al te donker,” zegt ze, „je kan er niets meer van zien.”

Achter haar komt Ali Ben Guiba terug van zijn werk.

Hij is de enige die een beetje opgewekt kijkt. Geheimzinnig haalt hij zijn portefeuille te voorschijn en vouwt een vel papier uiteen. Het is een huurmachtiging.

„Iek heb een huurmaktiking,” zegt hij. „Iek kan mijn vrouw en kiend laten komen.”

„En waar is je huis?” vraagt Dik.

„Huis?” zegt Ali Ben, „iek ga zaterdag huis zoeken. Iek moet zelf huis zoeken zei menier.”

„Dat zal niet meevallen,” zegt Toon. „Helemaal niet nou ze deze buurt ook nog willen slopen.”

„Jullie mie helpen,” zegt Ali Ben Guiba. „Jullie wel huis voor mie vinden. Jullie overal kijken. Goed?”

En zoveel vertrouwen durven ze niet teleur te stellen.

„Goed,” zegt Dik, „we zullen voor je uitkijken, maar ik zou niet weten waar.”

Alleen dat laatste zinnetje zei hij zo zachtjes, dat niemand het kon horen.

Het is woensdagavond. De kinderen staan in de klas. Zo 's avonds is de school een beetje vreemd. De zesde klas gaat de strooibiljetten rondbrengen. Morgenavond is de grote buurt-bijeenkomst. Ze hebben allemaal grote stapels onder hun armen.

„Denk erom,” zegt Toon. „Eén per gezin. Dus waar drie naam-bordjes staan, drie biljetten, anders komen we tekort.”

„Dan nog wat,” zegt Dik, „jullie moeten in de hele buurt eens kijken, of er nog huizen leeg staan. Of misschien hoor je wel iets van iemand, die gaat verhuizen.”

„Ook in het gedeelte, dat ze willen slopen?” vraagt iemand.

„Er zijn daar wel een paar mensen, die willen verhuizen.”

„Nee, daar maar niet, maar het is wel fijn als we een lijstje hebben van de rest.”

„Misschien is er wel een huis voor Ali bij,” fluistert Els Dik in het oor.

„Voor Ali en ook voor andere mensen, die toch in De Buurt willen blijven.”

„Op pad,” commandeert Otto. „Ik moet sluiten. Wie tekort komt, kan bij ome Manus terecht. Hij staat met strooibiljetten in zijn auto bij de hoek van de Dwarsgracht.”

„Wie klaar is komt verslag uitbrengen bij de auto van ome Manus,” roept Dik hen na.

De kinderen verspreiden zich door de donkere straten. Ze hebben afgesproken om de biljetten 's avonds rond te brengen, want overdag halen de kleine kinderen de blaadjes weer uit de brievenbussen, of onder de deuren vandaan.

Ook de aanplakbiljetten hangen nu overal.

Het gaat goed met de actie. Winkeliers hebben allerlei aanbiedingen gedaan en na de bijeenkomst zal er een tombola zijn. Dit alles om de kas van het 'strijdfonds', zoals De Bleke het noemt, te versterken.

Ook de majorettes van 'De Eik' zullen niet stilzitten. Morgenavond maken zij vanaf zes uur een mars door De Buurt om

iedereen op te wekken de bijeenkomst te bezoeken.

Door al die activiteiten hebben ze de krant eerder gehaald dan ze ooit hadden durven hopen. Gisterenavond stond er al een bericht in, dat De Buurt het niet eens was met het slopen en ook de protestvergadering werd vermeld.

Toon staat bij de auto van ome Manus. Het is een oude bestelbus, waar ome Manus wel eens klusjes mee doet. De geluidsinstallatie van het buurthuis is er nu ingemonteerd. Bovenop staan twee kolossale luidsprekers. Die installatie wordt altijd gebruikt tijdens het zomerbuurtefeest. Aan de zijkanten zijn de meesterwerken van De Bleke geplakt.

„Doet-ie 't,” vraagt Toon aan ome Manus.

„Wie?” vraagt ome Manus.

„De geluidsinstallatie.”

„Ik denk het wel.”

„Laten we hem eens proberen. Zet een plaatje op, ome Manus.”

Ome Manus kruipt in de auto en even later klatert vrolijke popmuziek over de gracht. Hier en daar wordt een raam opengeschoven en achter de bestelbus stopt een wit politievolkswagen. Er stapt een agent uit.

„Heb je een vergunning voor openbare muziek?” vraagt hij Toon.

„Ik weet het niet, dat moet u aan ome Manus vragen, die zit binnen.”

Toon is bang, dat de vergunning er nog niet zal zijn.

De agent doet de deur open en vraagt: „Is die muziek van u?”

„Nee,” zegt ome Manus, „van Corrie en de Rekels.”

„Dat bedoel ik niet,” zegt de agent, „hebt u een vergunning?”

Tot verbazing van Toon begint ome Manus in zijn binnenzak te graaien en komt er een verfrommeld papier te voorschijn. De agent houdt het een beetje schuin in het lichtschijsel van een lantaarnpaal.

„Dank u,” zegt hij. En hij geeft het papier terug. „Maar 't mag maar tot acht uur. Dat weet u?”

„Zekers,” zegt ome Manus. „Daar ben ik van op de hoogte. Mag ik nu een plaatje voor u draaien? Wat zal het zijn?”

Maar de agent moet verder.

„Hebt u nou al een vergunning?” vraagt Toon verbaasd.
„Welnee,” zegt ome Manus, „die agent weet niet wat voor dag het is. De vergunning geldt alleen voor morgen.”
Eén voor één komen de kinderen terug bij de wagen. Omdat het nog geen acht uur is, laat ome Manus de speakers nog eens schallen en probeert Dik de microfoon.
„Eén – twee – drie – vier,” telt hij en dan opeens klinkt hard door de straat: „Vijf – zes – zeven.”
„Hij doet 't... hij doet 't,” schreeuwt Marleen de auto in.
Dan klinkt de stem van Dik weer: „Dames en Heren, komt

morgenavond om acht uur naar het buurthuis 'De Eik' om te protesteren tegen het slopen van De Buurt. Iedereen morgenavond acht uur in 'De Eik'. Na afloop grote tombola met schitterende prijzen."

Dik wil opnieuw beginnen, maar ome Manus houdt hem tegen. „'t Is bijna acht uur, joh, laten we nou geen roeiboten losmaken, want dan kunnen we de auto morgen niet gebruiken en die hebben we hard nodig."

Niemand heeft meer stroobiljetten nodig. En een van de laatst aangekomenen heeft een adres opgekregen van een huis, dat vrijkomt.

„De familie Willems gaat naar Den Helder, die bakker weet je wel?"

Dik weet het zo gauw niet.

„Die broodslijter, die altijd float."

„O die," zegt Dik, „gaan die mensen weg?"

„Ja, hij is omgeschoold tot lasser en gaat nu in Den Helder werken. Het is een leuk huis. Niet groot. Voorkamer, tussenkamer en achterkamer met keukenkast en een veranda. Eén hoog. Ook nog een zolder met een duivenplat. Hij zal wel het duivenhok moeten overnemen."

„Je doet, of Ali er al kan komen. Die bedoel je toch?"

„We moeten met hem gaan praten bij makelaarskantoor Ronk, die heeft het huis in opzicht. Niemand weet het nog."

„Dat moeten we morgen direct gaan doen en Ali moet mee."

Het was allemaal veel moeilijker, dan het eerst leek. Cosijns had Ali toestemming gegeven om naar het makelaarskantoor te gaan en Dik en Toon waren onmiddellijk na schooltijd Ali gaan ophalen. Nu staan ze voor het loket in het kantoor. Het raampje is gesloten. Ze hebben verteld, wat ze willen: „Het huis van de familie Willems in de Rozemarijnstraat."

„Voor een Marokkaan?" had de juffrouw achter het loket gevraagd en met een vies gezicht ging het loketje dicht.

Toch kunnen ze precies horen, wat er achter het raampje gezegd wordt. Ze zijn blij, dat Ali nog wat moeite heeft met het verstaan van Nederlands. De makelaar belt de huiseigenaar.

„Weet jij, dat de Willemsen gaan verhuizen?”

„Ik heb hier een Marokkaan, die wil de woning huren.”

„De bovenburen vreten me op, als we zo'n gastarbeider in dat huis zetten.”

„Natuurlijk zijn het mensen, maar ze zijn anders.”

De antwoorden van de huiseigenaar kunnen ze niet verstaan.

„Huurmachtiging?” zegt de makelaar weer, „die zal hij wel niet hebben.”

Het loket gaat weer open en de juffrouw vraagt aan Ali: „Hebt u een huurmachtiging?”

Ali haalt zijn portefeuille te voorschijn en laat de machtiging zien. Het loketje gaat weer dicht.

„Hij heeft een huurmachtiging.”

„Nou, als het jou niet kan schelen, mij ook niet, maar ik wil geen last met de andere burens. Trekken we de huur gelijk op? Hoeveel wordt het dan per maand? f 160,—? Ik weet niet waar hij werkt. Ik zal het vragen.”

Het loket gaat weer open.

„Waar werkt u?”

„Bie Cosijns, aardewerke en porselein,” zegt Ali. „Op de gracht.”

De juffrouw pakt de telefoon en gaat Cosijns bellen. Ze vraagt hem, of hij de huur van Ali wil garanderen, dat betekent, dat Cosijns voor Ali zal betalen, als Ali het niet doet.

Aan de andere kant van de lijn breekt een donderbui los. Ze horen de stem van Cosijns uit de telefoon schallen. Hij is woedend, omdat ze Ali niet vertrouwen.

De juffrouw zegt alleen: „Ja meneer... ja meneer... nee meneer... goed meneer... dag meneer.”

Ze legt de haak neer.

„Wat zei z'n patroon?” vraagt de makelaar die achter in het kantoor zit.

„Hij zei: 'Zo de waard is vertrouwt hij zijn gasten' en hij noemde ons 'schobberdebonk'.”

„En hij staat borg voor z'n personeel?”

„Ja.”

„Prachtig,” zegt de makelaar. „Iedereen die zorgt, dat ik m'n

centen krijg, mag mij 'schobberdebonk' noemen."

Hij doet drie diepe trekken aan zijn sigaret. „De eerste van de volgende maand kan hij in het huis. Eén maand vooruit huur betalen. f 160,—."

Zoveel geld heeft Ali niet bij zich, maar hij krijgt een adreskaartje van de makelaar en de sleutel van het huis. Binnen een week moet hij zijn huur gegireerd hebben.

Cosijns vindt het goed, dat ze het grote nieuws ook nog even aan tante Da gaan vertellen.

Tante Da zit in een stoel voor zich uit te staren. Haar twee Siamese katten heeft ze op schoot. En aan haar voeten draagt ze de gekrulde pantoffels die Ali voor haar heeft gemaakt.

Ze kan tot niets komen en ze is blij, dat Ali, Toon en Dik komen.

De jongens kunnen niet afwachten tot Ali het moeizaam heeft verteld.

„Ali heeft een huis... Ali heeft een huis," juichen ze.

„Nu kan ik mien vrouw en kiend uit Marokko naar Holland laten komen," zegt hij.

Tante Da knapt van dit goede bericht een beetje op. „Hè," zegt ze. „Ik zat net als bij het ganzenborden in de put te wachten tot ik verlost werd, maar dit doet me goed. Al zal ik je missen."

Dik wrijft in zijn handen van plezier.

„Dat is één nul," glundert hij. „Nu uw huis nog, tante Da!"

En of het afgesproken is om tante Da te laten zien, dat ook haar zaak nog lang niet verloren is, klinkt van buiten muziek. Ze rennen naar de deur en zien hoe het fanfarekorps de straat inzwaait, voorafgegaan door de majorettes.

Overall gaan deuren en ramen open en komen de mensen naar buiten. De muziek en de rode uniformen van de meisjes geven het een beetje een feestelijke stemming.

Tante Da zingt zelfs mee met de muziek. „Als de boerinnekes hun rokjes zwaaien... 't Is louter broderie, tot bovenaan de knie..."

„Dat zie ik wel zitten," zegt de buurman, die van zijn werk terugkomt. „Maar hoe we daarmee De Buurt moeten redden?"

Ik zeg maar inpakken en wegwezen.”

Tante Da krijgt haar oude strijdlust terug.

„Buurman,” zegt ze, „dat zal een weldaad voor De Buurt zijn.”

Er komt nog iets achter, maar dat kan niemand meer verstaan door de stem van ome Manus in de luidsprekers:

„Vanavond acht uur – grote protestbijeenkomst tegen de sloop van De Buurt – Acht uur in De Eik – Na afloop grote tombola.”

Tegen achten is de grote zaal van het buurthuis 'De Eik' propvol. Zelfs in de gang staan mensen en daarom blijven de zaaldeuren open, zo horen ze toch nog iets. Er is ook een filmcamera en er lopen ijverige mannen rond met lampen en kabels.

„De televisie is er ook. We komen op de tv.”

„De V.P.R.O.,” zegt een ander.

Op de voorste rij stoelen zitten een stel mannen en vrouwen met blocnotes. Marleen heeft vanmiddag keurig kaartjes met 'Gereserveerd' op hun stoelen geprikt.

„Dames en Heren van de krant,” stelt men tevreden vast. Heel de stad zal morgen weten, wat er in De Buurt gebeurt.

Op het podium staat een lange tafel met een rij lege stoelen erachter. Daar moet het comité komen te zitten, dat leiding zal geven aan de actie. De Buurt zal dat comité straks kiezen.

Aan de zijkant van het toneel staat een lessenaar. Otto gaat er achter staan en vraagt om stilte. Het geroezemoes houdt op en het wordt stil in de zaal.

„'t Is of hij voor de klas staat,” fluistert Els tegen Marleen.

Het vijftal zit achter in de zaal bij elkaar. Ze zijn tevreden over de opkomst. Hieruit blijkt hoe ongerust de bewoners van De Buurt zijn.

„Buurtbewoners,” zegt Otto, „een groepje schoolkinderen uit mijn klas, heeft deze buurtbijeenkomst georganiseerd, omdat ze vinden, dat wij zo maar niet mogen toelaten, dat een groot deel van onze buurt gesloopt wordt.

Gesloopt, zonder dat wij daar zelf, de bewoners van De Buurt, er ook maar één woord zeggenschap over hebben gehad. De meesten van u zijn hier geboren. Ook hun ouders hebben hier

hun leven lang gewoond. Zij staan als oude bomen geworteld in deze buurt en het is moeilijk om een oude boom te verplanten. Ik zou willen weten, of u ook zo denkt als de schoolkinderen van mijn klas. Of u ook denkt, dat u in de nieuwe wijken van onze stad, in Bosdorp of Wilhelminastad, niet gelukkig kunt wonen. Of vindt u het juist fijn, dat u kunt verhuizen?

In dat laatste geval kunnen we de rest van de avond gezellig doorbrengen en meteen met de aangekondigde tombola beginnen, maar vindt u dat De Buurt eerder opgeknapt dan gesloopt moet worden, dan zullen wij moeten overgaan tot vastberaden acties om de burgemeester en wethouders en vooral de gemeenteraad tot andere gedachten te brengen.

Daarom zou ik nu eerst willen vragen: Wie wil er naar Bosdorp of Wilhelminastad? Kortom, wie wil verhuizen uit deze buurt?"

Het blijft stil in de zaal. Iedereen kijkt naar iedereen. De belangstelling voor verhuizen is niet groot. Is er niemand, die uit De Buurt wil?

Toch staat er iemand op.

„Wilt u verhuizen?" vraagt Otto.

„Dat nou niet direct," zegt de man, „maar ik heb een brief gehad, waarin staat, dat ik voor het einde van het jaar uit m'n woning moet."

„Wij toch ook," roept iemand.

„Ik ben bang, dat daar weinig aan te doen is," zegt de man.

„Dat is nou eenmaal zo beslist door de hoge heren en... eh... een dubbeltje wint het nooit van een kwartje..."

„Maar wilt u weg?" vraagt Otto, „wilt u uit De Buurt?"

„Dat niet," zegt de man, „maar wat kan je er tegen doen?"

„Daar zouden we het straks over moeten hebben. Dat moeten we bespreken."

„We kunnen beter bespreken, hoe we aan betaalbare huren komen."

Dat is de bovenbuurman van tante Da, die zich in het gesprek mengt. Hij krijgt enige bijval uit de zaal.

„Maar daarvoor zijn we nu niet bij elkaar," zegt Otto, „we zijn bij elkaar om vast te stellen, of wij hier willen blijven wonen

en zo ja, hoe we dat moeten bereiken.”

„Blijven of niet blijven kan mij niets schelen, maar de kans om hier een redelijk woninkje te krijgen is nul komma nul en in de nieuwbouw zijn de huren te hoog.”

Bovenbuurman blijft volhouden, maar dat verveelt de zaal.

Iemand uit de zaal roept: „Doorgaan. Zeuren doen we op vrije dagen!”

„Zijn er nog anderen, die weg willen?” vraagt Otto. „Wie wil er blijven?”

In de zaal gaan honderden handen omhoog. Er stijgt een gejoel op. Weldra klapt iedereen op de maat: „Dit is het begin... dit is het begin... Wij willen blijven... Wij willen blijven.”

Otto vraagt om stilte.

„Buurtbewoners,” zegt hij, „zoals ik al veronderstelde wil het merendeel gewoon in De Buurt blijven wonen. Om dat te bereiken zullen we hand in hand verder moeten gaan. Er zal veel werk verzet moeten worden. Daarom hebben we een actiecomité nodig, dat leiding gaat geven aan al het werk. Een jeugdcomité hebben we al. Daaraan is het te danken, dat u hier zit. Misschien willen zij nu vijf van de tien stoelen op het podium innemen.”

Aarzelend schuiven Marleen en Els, Toon en De Bleke en Dik naar voren. Ze klimmen het toneel op en gaan aan de tafel zitten. Van hieruit ziet de zaal er heel anders uit. De camera-man loopt voorzichtig stappend langs hen heen, de camera op de schouder, en neemt hen stuk voor stuk in beeld. In de zaal wordt geapplaudiseerd. Je zou er een kleur van krijgen.

„Maar,” gaat Otto verder, „we moeten ook door de oudere bewoners vertegenwoordigd zijn. Dan kunnen oud en jong samen de actie leiden.

Ik zou echter eerst willen voorstellen, dat de dames van ome Freek ons van een kopje koffie voorzien. In die tijd worden er stembriefjes uitgedeeld en kunt u namen opgeven van diegenen, die u graag in het comité wil hebben. Zijn we het met deze gang van zaken eens?”

Een luid applaus betuigt instemming.

De koffiedames lopen met grote dienbladen koffie héél voor-

zichtig de zaal in. Intussen delen de jongelui de stembriefjes uit. Het zijn overgebleven schriftblaadjes, die zij keurig in vieren hebben gesneden.

Toon zegt: „Laten we het snel afmaken, dan kan ik nog even bij de televisiemenen kijken.”

Een journalist houdt vraaggesprekken met mensen uit de zaal. Er staat een hele groep om hem heen. Allemaal koffieslurpende mensen. Ome Joop, de voorzitter van 'De Eik', is aan het woord. „Kijk,” zegt hij, „als je lid bent van een vereniging als deze, je zou het ook een belangenvereniging kunnen noemen, dan moet je een hoop werk verzetten. Neem nou ome Freek, die trekt al van de A.O.W., die...”

Toevallig komt op dit moment ome Freek even kijken of zijn dames nog voldoende koffie hebben, omdat er anders bijgezet moet worden. De journalist worstelt zich naar ome Freek toe. Hij zegt tegen de mensen dat ze moeten oppassen voor zijn microfoonkabel. De camera volgt hem.

„U bent ome Freek?” vraagt hij naar de bekende weg. Ome Freek knikt wantrouwend. Hij vindt al die nieuwigheden maar eng.

„U wilt ook niet weg uit De Buurt?”

„Ik heb geluk,” zegt ome Freek. „Ik hoef niet. Mijn huis staat niet op de nominatie om gesloopt te worden. Maar je moet natuurlijk nooit 'Hoera' roepen, voor je over de brug bent, want morgen willen ze misschien mijn huis wél slopen.”

„Veel zijn die huizen toch niet meer waard,” komt de buurman ertussen, „maar 't zijn de huren, die een mens tegenhouden om te vertrekken.”

„Je hebt je huis ook laten verinneweren,” onderbreekt een vrouw hem. „Je woont toch boven tante Da Wijnhalen? Die heeft een schitterende woning, daar kan je van de grond eten.”

„Ach,” zegt ome Freek, „ik ben te oud geworden om met die man te praten. Laat hém maar naar Bosdorp of Wilhelminastad gaan, ik blijf hier, zo lang het nog kan. Ik weet wat er hier omgaat. Ik ken alle namen van de mensen, die hier wonen. Ook op de gracht.”

Tante Da is er ook bijgekomen. De grote opkomst uit de buurt

heeft haar moed gegeven. Ze is trouwens altijd vrolijk, wanneer ze veel mensen om haar heen heeft.

„Hoorde ik mijn naam misbruiken?” vraagt ze.

„Je bovenbuurman heeft weer wat,” zegt een vrouw naast haar.

„U wilt ook in De Buurt blijven wonen?” vraagt de verslaggever haar.

Tante Da kijkt verbouwereerd naar de microfoon, die haar wordt voorgehouden. „Kom ik nou op de buis?” vraagt ze, op de camera wijzend.

„Wilt u hier blijven wonen?”

„Zien ze me nou thuis?”

„Misschien morgenavond,” zegt de verslaggever. „Wilt u hier blijven? En waarom?”

„Wat zal ik zeggen,” peinst tante Da hardop, „ik kan hier op m'n pantoffels boodschappen doen...”

„Zeker op die pantoffels met die kromme puntjes van die Marokkaan van je,” roept de buurman ertussendoor.

Toen Ali Ben Guiba pas bij tante Da in huis was, heeft hij van een paar oude vilthoeden een stel pantoffels voor tante Da gemaakt. Het waren stevige pantoffels, alleen het model was Marokkaans. De pantoffels hadden gekrulde neuzen.

Maar tante Da laat zich niet door haar buurman van de wijs brengen. Ze hoort hem zelfs niet. Ze droomt hardop verder.

„... Overall is hier altijd de koffie bruin. 't Is hier knus. Als je wilt, loop je bij elkaar in en uit...”

Ze staart voor zich uit en komt dan plotseling tot zichzelf.

„Mag ik even naar m'n halfzus zwaaien in Oud Beyerland?” vraagt ze aan de televisieman. En zonder zijn antwoord af te wachten, zwaait ze naar de camera. „Dag Dien. Ik ben op de tv, kan je me zien? Ach gut, 't rijmt nog ook.”

En tegen de televisieman: „Meneer, ik zie mij niet in een flat, 13 hoog. Ik moet er niet aan denken. Ik heb hoogtevrees!”

Otto hamert met de voorzittershamer om aan te kondigen, dat de vergadering wordt voortgezet.

Ali Ben Guiba is bij de familie Willems in de Rozemarijnstraat om te kijken naar zijn huis.

„Wij gaan aan het einde van deze maand verhuizen,” zegt mevrouw Willems, „u kunt er dus begin volgende maand in.” In gedachten heeft Ali het huis al ingericht. Hij ziet zijn vrouw al couscous klaarmaken in het keukentje. Alle benodigdheden daarvoor zijn op de markt te koop. Ook al kookt tante Da heerlijk, er gaat toch niets boven echt Marokkaans eten.

„Moet u soms een sleutel van ons hebben?” vraagt meneer Willems.

Maar dat is niet nodig. Ali heeft al een sleutel van de make-laar gehad.

„Mag ik u nou 's een gewetensvraag doen?” vraagt mevrouw. Ali knikt.

„Hoeveel huur moet u nou betalen?”

„Honderdzigstig kulden ien de maand,” zegt Ali. „Iek heb de ierste huur vanmiddag gegireerd. Dat moest.”

Man en vrouw Willems kijken elkaar aan.

Willems zegt: „U moet toch maar eens gaan praten met de huuradviescommissie. Dat is een kantoor, daar kunt u klagen, als u denkt, dat u te veel huur betaalt. Wij betalen maar *f* 140,— in de maand. Bovendien mogen ze de huur niet zomaar verhogen.”

Maar aan Ali's gezicht zien ze, dat hij dat niet zal doen. Hij is zó gelukkig, dat hij eindelijk een eigen huis heeft. Dat hij zijn vrouw en kind kan gaan halen. Met Cosijns heeft hij afgesproken, dat hij hen eerst naar een broer in Frankrijk brengt. Zelf zal hij dan terugkomen om het huis op te knappen en om alle vergunningen in orde te maken. Want ook zij moeten een verblijfsvergunning hebben om in Nederland te mogen wonen. De Willemsen kijken elkaar aan. Ze hadden de vloerbedekking willen verkopen, die toch niet paste in het nieuwe huis, en het duivenhok, maar geen van beiden durft met het voorstel te komen. Ze schamen zich voor hun huisbaas en weten ook niet hoe ze Ali moeten overtuigen zich te gaan beklagen.

Haar man aankijkend zegt mevrouw Willems: „We laten de vloerbedekking maar liggen.”

„Ja dat is goed,” zegt hij, „de maten kloppen toch niet voor ons nieuwe huis. U moet maar zien, wat u ermee doet.”

„Iek ben daar blij mee,” roept Ali verheugd uit. Hij gaat op zijn hurken zitten en strijkt met zijn handen over het kleed. Het heeft prachtige figuren.

„Iek ben daar heel blij mee. Mien vrouw zal het ook prachtig vinden. Iek dank u. Iek dank u.”

Hij komt overeind en houdt de hand van mevrouw Willems met twee handen vast.

„Iek ga alles gauw vertellen aan tante Da. Daarbie woon ik. Ze ies nu op de buurtbieekomst.”

„Ja,” zegt meneer Willems, „wij hadden er ook naar toe willen gaan, maar ik was zo laat thuis en we gaan toch verhuizen.”

Als Ali 'De Eik' binnenkomt, is de stemming net voorbij. Otto leest de namen op van wie er gekozen zijn en vraagt of zij plaats willen nemen achter de tafel, die op het podium staat.

„Tot voorzitter is benoemd: Ome Joop!”

De mensen in de zaal klappen ome Joop toe. Hij springt met gemak op het podium en heeft het trapje niet nodig. Hij is lenig. Dat komt omdat hij nog altijd gym doet.

„Verdere leden van het comité zijn: Boor, de vishandelaar, Nel Soet, Kappens – en ik kan er ook niets aan doen – ik zelf,” zegt Otto.

De stoelen zijn nu allemaal gevuld en Otto geeft de voorzittershamer over aan ome Joop, die vakkundig de leiding van de vergadering overneemt.

„Is iedereen het met de verkiezing eens?” vraagt hij.

In de zaal verrijst een mastbos van handen en daarna een langdurig applaus.

„Jullie begrijpen,” zegt ome Joop, „dat het actiecomité zijn uiterste best wil doen. Maar eerst moet er vergaderd worden. Wat wij gaan ondernemen, vertellen wij u over veertien dagen, want dan komt op dezelfde tijd en dezelfde plaats de hele buurt weer bijeen en naar ik hoop in nog grotere getale. Bent u er dan allemaal weer?”

Opnieuw een langdurig applaus.

„Maar om vanavond toch een begin te maken met de actie, zou ik willen voorstellen het volgende telegram naar Burgemeester, Wethouders en Gemeenteraad te zenden.”

Hij scharrelt een papiertje op uit zijn zak en leest voor:

„De Buurt in hun eigen buurthuis 'De Eik' bijeen, protesteert ten stelligste tegen de voorgenomen sloop van een deel van hun wijk. Zij nodigt u uit om donderdagavond 20 april om acht uur in 'De Eik' aanwezig te zijn om alsnog te weten te komen hoe De Buurt over de sloop denkt.

Wordt ondertekend – Het actiecomité.”

Terwijl opnieuw een instemmend applaus opstijgt, schuift Ali Ben Guiba de zaal binnen en probeert bij tante Da te komen.

Intussen wordt op het podium alles in orde gemaakt voor de tombola. Er wordt een grote ton neergezet en Otto geeft de kinderen van het actiecomité opdracht loten te verkopen.

„Twee kwartjes, een lot,” roept Toon, „de mooiste prijzen voor slechts twee kwartjes.”

Dik heeft een andere reclameleus.

„Snel kopen is snel trekken en dan heeft u ook uw prijs snel.”

Marleen roept: „Steunt de actie! Koopt een lot!”

De loten vliegen weg.

Ali Ben Guiba heeft tante Da bereikt.

„Tante Da, tante Da, iek heb een huis! Iek heb een huis!”

Maar tante Da hoort Ali niet. Zij is bezig loten te kopen van Els.

„Drie wil ik er van je hebben,” zegt ze, „maar graag alleen hoofdprijzen!”

„Hoe moet ik dat nou weten,” zegt Els verontwaardigd. „Het is geen doorgestoken kaart. Alles gaat eerlijk.”

„Natuurlijk niet, meid,” zegt tante Da, „en het is nog voor een goed doel ook. Het is voor mijn huis.”

Tevergeefs doet Ali moeite om de aandacht van tante Da te trekken.

De enige, die hem hoort is de buurman.

„Hé,” zegt hij, „heb jij een huis?”

Ali knikt verheugd.

„Heb je een huurmachtiging?” vraagt buurman weer. „Waar staat dat huis. In de buurt?”

Toon komt bij de buurman langs.

„Twee kwartjes een lot. De mooiste prijzen voor slechts twee kwartjes.”

Ali zoekt al naar zijn portemonnaie, maar de buurman wil geen lot.

„Kom nou, buurman,” moedigt Toon hem aan. „Het is voor een goed doel. Voor onze eigen buurt!”

„Ik win toch niks. Ik heb nog nooit wat gewonnen,” bromt buurman en tegen Ali: „Waar staat dat huis?”

„In de Rozemarijnstraat, bie de familie Willems,” antwoordt Ali hem. „Geef mie er maar twee.” Toon laat hem twee loten pakken.

„Is het een hoge huur?” vraagt buurman weer.

„Iek moet...”

Ali wil antwoorden, maar Toon onderbreekt hem.

„Niks zeggen,” zegt hij tegen Ali. „Je moet het alleen maar vertellen, als hij een lot koopt.”

De buurman wendt zich af. Mopperend over de brutaliteit van de tegenwoordige jeugd en over buitenlanders, die almaar huizen krijgen in plaats van fatsoenlijke Nederlanders.

Dan begint de tombola.

Els mag door de ton roeren en de loten eruit halen. Eindelijk heeft tante Da nu tijd voor Ali Ben Guiba.

„Is het voor elkaar?” vraagt ze hem.

„Ja, iek kan er volgende maand in. Honderdzig in de maand en ze laten de vloerbedekking liggen.”

„Honderdzig?” vraagt tante Da.

„Nee,” zegt iemand naast haar, „honderdzes!”

„Nee,” zegt Ali, „honderdzig. Honderdzig ien de maand.”

„'t Is te geef,” zegt tante Da. „Of je een emmer leeggooit. Honderdzig!”

Door de luidsprekers klinkt de stem van ome Joop.

„Wie heeft nummer honderdzes? Hon-derd-zes?”

„Dat zei ik toch,” zegt de vrouw naast tante Da, „honderdzes.”

Tante Da kijkt Ali aan. „Wat heb jij?” vraagt ze.

Ali kijkt naar zijn nummers, maar honderdzes is er niet bij.

„We zijn ook nooit gelukkig,” zegt ze.

„Wees blij,” roept er iemand achter haar, „gelukkig in het spel. Ongelukkig in de liefde.”

„Hè hè,” zucht tante Da, „ik denk al, waar blijf... – ze kijkt op haar lot – ik heb honderdzes!”

Ze was helemaal vergeten op haar eigen loten te kijken.

„Ik,” roept ze, „ik... ik heb honderdzes!”

Tante Da heeft nummer honderdzes en dat geeft haar recht op een knoflookknijper.

„Wat moet ik daar nou mee an,” zegt ze, als Marleen haar het instrument heeft gebracht.

„Voor dat Marokkaanse eten,” zegt buurman. „Daar zit toch altijd knoflook in. Je kan ze tenminste...”

„Vierentachtig. Wie heeft er vierentachtig?”

„Iek,” roept Ali, „iek. Iek heb vierentachtig.”

„De prijzen vallen allemaal in dezelfde hoek,” moppert iemand.

Op de lijst wordt nagezien, wat dat voor prijs is. Op het toneel wordt zenuwachtig gepraat. Ome Joop wordt even bij Otto geroepen en er wordt geheimzinnig overlegd. Er is iets bijzonders aan de hand.

Ome Joop hamert om stilte.

„Dames en heren,” zegt hij, „mag ik even uw aandacht. Wil de bezitter van lot nummer vierentachtig naar voren komen?”

Ali dringt zich naar voren. Verlegen staat hij op het toneel. Ome Joop trekt zijn das recht. Dat doet hij altijd als het belangrijk gaat worden.

„Dames en heren,” zegt hij nogmaals, „mag ik even uw aandacht. Op nummer vierentachtig is de hoofdprijs van onze tombola gevallen. Het doet me deugd, dat ik die hoofdprijs mag uitreiken aan een buitenlandse medewerker van ons, ook al woont hij hier geruime tijd in De Buurt. Nummer vierentachtig is... let op... een kleurentelevisie!”

Er stijgt een verbaasd 'ge-oh' op in de zaal.

Ali begrijpt er niets van. Pas als de grote kast het toneel opgedrennen wordt, dringt het tot hem door.

Hij heeft er geen woorden voor. Hij moet een brok uit zijn keel wegslikken en hij kan alleen maar handen schudden en ja-knik-

ken, als ome Joop zegt, dat hij bij de volgende voetbalwedstrijd bij hem komt kijken met de hele Buurt.

De kinderen dansen om hem heen en tante Da kan alleen maar uitbrengen: „'t Is te gek... Gelukkig in het spel. Ongelukkig in de liefde. De spreekwoorden kloppen tegenwoordig ook al niet meer.”

„Wat zeg je?” vraagt haar buurvrouw.

„Een huis en een kleurenbuis op één dag,” zegt tante Da, „'t is te gek. Gelukkig in het spel en ik weet, dat hij nog gelukkig in de liefde is ook.”

„Ja mens,” zegt de buurvrouw, „de duvel doet het altijd op één hoop.”

„Zo is het,” zegt tante Da. „Dat spreekwoord klopt beter en bovendien gun ik het hem, want hij is een goed mens.”

„Passengers,” leest Dik, „dat betekent passagiers.”

„Dat weet m'n zus ook,” zegt Toon, „het staat eronder.”

Ze zitten met z'n allen in het busje van ome Manus en ze rijden Schiphol binnen.

„Ik moet eerst parkeren,” zegt ome Manus.

Ze volgen de borden langs de toegangswegen naar de luchthaven.

Vandaag gaat Ali Ben Guiba naar Marokko om zijn vrouw en kind op te halen. Eerst zou hij met de trein gaan, maar Cosijns heeft hem een flink extraatje gegeven en nu gaat hij met het vliegtuig.

„Als je met de trein gaat, ben je weken weg,” had Cosijns gezegd, „en dan kost die grap me nog meer geld. Jij gaat met het vliegtuig.”

Daarom gaat Ali Ben Guiba nu met het vliegtuig naar Marokko. Hij zal zijn vrouw en kind eerst naar zijn broer in Rouen in Frankrijk brengen. Dat is niet te ver van Holland en als het huis klaar is en ingericht komen ze naar Nederland.

„Mien vrouw kan niet langer meer zonder mie,” zegt Ali. „En dan is ze al dichtbie.”

„Ik vind het nog ver genoeg,” had Cosijns gezegd, „maar ja, smaken verschillen en afstanden ook.”

Vanmorgen vroeg om zes uur waren ze allemaal present, toen ome Manus met de volkswagenbus alle kinderen kwam afhalen. Toon was de laatste geweest. Hij was tegelijk met zijn vader opgestaan. Die is bij de politie en hij had vroege dienst.

„Zo,” had zijn vader gezegd, toen ze samen zaten te ontbijten, „komt de vrouw en het kind van je Marokkaanse vriend ook naar Holland? Da's gezellig voor hem. Een vrouw hoort bij haar man, want anders komt er alleen maar narigheid van. Maar moet jij niet naar school in plaats van naar Schiphol?”

„'t Is zaterdag, vader,” had Toon berustend gezegd.

Zijn vader wist nooit wat voor dag het was.

En zijn vader zei: „Da's waar ook.”

Met z'n allen reden ze naar het huis van tante Da.

„'t Is of we op schoolreis gaan,” juichte Marleen.

Tante Da stond uit te kijken voor de deur. Ze had haar hoedje al op en haar mantel aan. In de gang stonden twee grote koffers. De bagage van Ali Ben Guiba.

„Daar komen ze! Daar komen ze!” riep ze over haar schouder.

Ali kwam de gang instappen en liet de kamerdeur openstaan.

„Denk om de katten!” schreeuwde tante Da nog, maar het was al te laat.

Ali Baba glipte tussen alle benen door en schoot onder de bus van ome Manus.

„Nou is 't gegooi in de glazen. Niet jagen, jongens, niet jagen!”

De kinderen waren om de bus gaan staan en Ali Baba zat innig tevreden onder de auto met een gezicht van „Pak me dan! Pak me dan!”

„Een bezem, tante Da, geef eens een bezem,” zei De Bleke.

„Niks bezem,” zei tante Da verontwaardigd, „jij moet met de bezem.”

In zichzelf mopperend van 'Ik kan dat beest toch ook niet buiten laten' probeerde ze te bukken om onder de auto te kunnen kijken, maar dat ging haar niet gemakkelijk af.

„We moeten hem met eten lokken, tante Da,” zei Marleen.

„Hebt u nog vis?” Dat was een idee.

Tante Da slofte naar binnen. „Allemaal rustig blijven staan, hoor!” riep ze nog. „Anders schiet hij onder de auto vandaan de wijde wereld in.”

„Wij zoeken hem wel weer op,” zei Dik. „Weet u nog wel, net als toen.”

„Dan vinden we weer een Marokkaan net als Ali,” zei Els.

„Zijn kamer komt nu toch vrij,” plaagde Toon.

„Jullie kunnen me wat,” zei tante Da en verdween naar binnen.

Even later kwam ze terug met een schoteltje vis.

„Ali Baba! Ali Baba! Kom dan bij het vrouwtje! Kom dan, jochie.”

Met tegenzin liet Ali zich vermurwen om naar tante Da te komen. De vis kon hij niet weerstaan.

Sneller dan de omvang van tante Da deed vermoeden, greep

ze haar kat in zijn nekvel en bracht hem naar binnen.

Intussen laadde Ali zijn koffers op de imperiaal en ome Manus hielp hem met vastsjorren.

Toen kwam buurman naar buiten. Hij ging vissen en keek enigszins verbaasd naar de drukte voor zijn deur.

„Wat is hier aan de hand?” vroeg hij, „en dan zo vroeg?”

„Ali gaat naar Marokko,” zei ome Manus.

Ali Ben Guiba knikte verheugd.

„Ja, ja, iek ga naar huis.”

„Zo, zo,” zei de buurman, „dus je hebt je huis helemaal niet meer nodig? Dat komt goed uit.”

„Ali heeft zijn huis wel nodig,” zei Dik, „hij gaat zijn vrouw en kind halen in Marokko.”

„Zo, zo,” zei buurman weer veelbetekenend, „komen die ook al naar hier?”

„Wat nou zo... zo?” zei Toon, die een hekel aan de man had.

„Bringen jullie hem maar lekker naar Schiphol,” zei de buurman en stapte op zijn fiets.

„Allemaal instappen,” riep ome Manus, „de bus voor Schiphol.”

Iedereen zocht een plaatsje in de bus en tante Da ging naast de chauffeur zitten.

Juist toen ze wilden gaan rijden, begon tante Da te gillen:

„Stop! Stop!” Ze stapte uit de auto en staarde naar de grond.

„Kijk mij nou!” gierde ze. „Kijk mij nou!”

Iedereen keek naar de grond, maar niemand begreep iets van de kreten van tante Da.

„Ben ik helemaal op paasbest en wat heb ik aan m'n voeten?”

Aan haar voeten had tante Da twee gekrulde Marokkaanse pantoffels.

„Even een paar fatsoenlijke schoenen aandoen,” zei ze en verdween opnieuw naar binnen.

Toen vertrokken ze eindelijk naar Schiphol.

In de grote hal is het druk. Alle talen van de wereld klinken om hen heen.

„Ali, je moet eerst 'insjekken’,” zegt Dik.

„Wát?” zegt ome Manus, die helemaal scheef loopt door één van de zware koffers van Ali. „Wat moet Ali?”

„Z'n bagage inleveren. Als het ware vertellen, dat hij er is en dat hij straks met het vliegtuig meegaat.”

„O,” zegt ome Manus, „en waar moet dat feest plaatsvinden?”

„Ali, laat je ticket eens zien,” zegt Dik.

Ali haalt de enveloppe van het reisbureau te voorschijn. Dik kijkt met hem mee. Ze moeten bij de K.L.M. zijn. Gelukkig valt de drukte mee en de twee koffers van Ali gaan op de weegschaal.

„Net geen twintig kilo,” constateert Dik tevreden.

„Mag je niet meer meenemen?” vraagt De Bleke.

„Dat wel,” zegt Dik, „maar dan moet je bijbetalen.”

Ook Els kijkt haar ogen uit. Ze wil later stewardess worden en hier lopen er heel wat rond.

„Fijn hè,” zucht ze, „om stewardess te zijn.”

„Kan je net zo goed gaan bedienen in Gerards Cafeteria aan de gracht,” vindt Toon. „Da's precies hetzelfde.”

„O nee,” zegt Els. „Da's heel anders.”

„Je hebt eigenlijk gelijk,” zegt Toon. „Zo'n cafeteria kan niet vallen.”

Tante Da kijkt Toontje verschrikt aan.

„Zeg Erik Engerd,” zegt ze, „wil jij wel 's ophouden met je nare verhalen. Hoe komt zo iets in je op?”

Met alle oponthoud thuis en het parkeren is het de hoogste tijd geworden, dat Ali Ben Guiba naar het vliegtuig gaat.

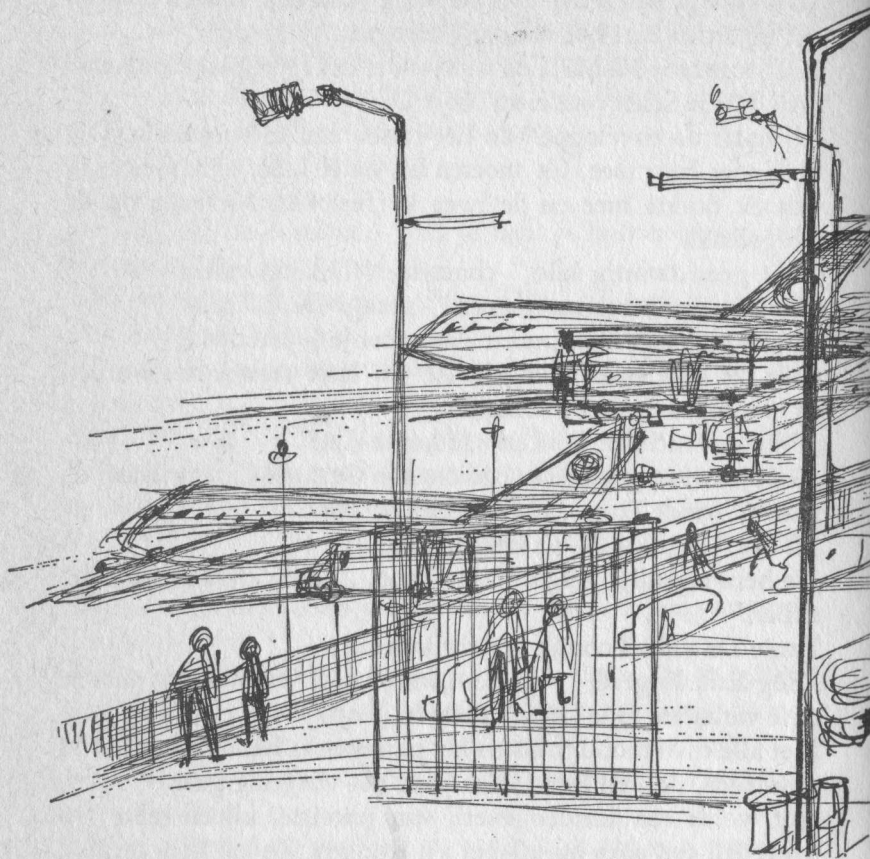
Het wordt een handengeverij van jewelste, alleen tante Da geeft Ali een zoen op allebei z'n wangen. Ze zal hem missen.

„Goeie reis, Ali en zeg tegen die piloot, dat hij een beetje voorzichtig doet. Zal je het zeggen?”

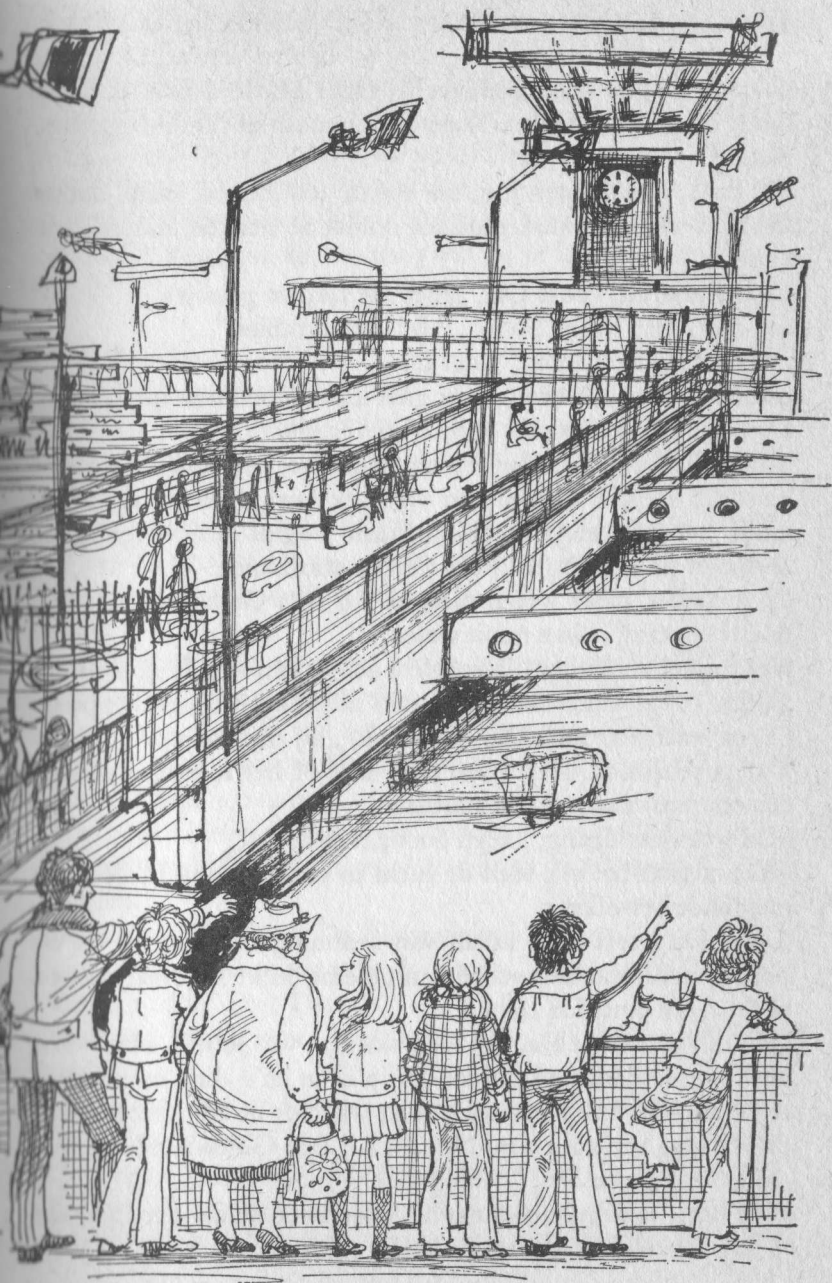
„Wij gaan naar boven naar het restaurant om te kijken, hoe je wegvliegt,” zegt Dik.

En dan gaat Ali door de douane, die heel lang in zijn paspoort kijkt en nog eens kijkt en de donkere man argwanend opneemt.

Boven bij het restaurant is een heel groot balkon. Ze proberen aan de weet te komen met welk toestel Ali vertrekt.

„Je kan met die lange slurven helemaal niet zien, wie er instapt,” zegt tante Da teleurgesteld. „Zullen we maar niet weggaan? Ik moet al m'n zaterdagse boodschappen nog doen.” „Rustig nou,” zegt ome Manus. „Je wil hem niet zien wegvliegen, omdat je poepeloerig bent van de zenuwen. Ga nou naar binnen en drink nog een bakkie. Wij komen zo bij je.”

Tante Da gaat weer aan haar tafeltje zitten in het restaurant. Toch duurt het allemaal veel langer, dan ze verwacht hadden. „Zou er wat aan de hand zijn?” vraagt Marleen zich af. „Het duurt toch wel erg lang. Toen ik mijn oom en tante wegbracht naar...”

„Ik denk,” zegt Toon met een stalen gezicht, „ik denk, dat ze het hele vliegtuig onderzoeken, omdat ze denken, dat Ali een kaper is.”

„Schei nou uit,” zegt Dik, „met die flauwe geintjes.”

„Ik meen het,” zegt Toon. „Ali is een Arabier.”

„Ali is een Marokkaan,” zegt Els.

„Maar dat is toch een... daar gaat-ie,” roept Toon uit. „Tante Da... tante Da... kom... kom... hij vertrekt.”

Tante Da komt naar buiten en staart met een angstig gezicht naar het toestel, dat nu een vreselijk lawaai voortbrengt. Ze vindt het griezelig. Heel langzaam begint het vliegtuig te taxiën in de richting van één van de startbanen.

Ze zwaaien, maar weten niet, of Ali Ben Guiba hen ziet. Ze doen het maar, je kan nooit weten.

Het toestel verdwijnt uit het zicht achter één van de gebouwen.

„Kom,” zegt tante Da, „naar m'n zaterdagse boodschappen.”

„Even wachten, tante Da,” zegt Dik, „hij stijgt zo op.”

Dat gebeurt ook. Het duurt niet lang of het toestel raast met een enorme vaart over de startbaan.

„Da's een noodgang,” zegt Toon, „oei!”

Opeens gaat het vrij steil de lucht in en verdwijnt in de laaghangende bewolking.

Tante Da heeft haar adem van spanning ingehouden en op het moment, dat ze zuchtend uitademt, kijkt Els haar aan en ze moet om tante Da lachen.

„Kind,” zegt tante Da, „jij mag worden, wat je wilt, maar voor geen honderdduizend gulden kruip ik in zo'n ding en nu weet ik ineens,” zegt ze verschrikt, „wat we door de consternatie met die kat nog vergeten zijn. Nou zit Ali Ben Guiba zonder eten.”

„Waarom, tante Da?” vraagt Dik.

„Hij heeft in m'n huiskamer het tasje laten staan met eten, dat ik voor de reis heb klaargemaakt.”

„Maak u maar geen zorgen,” zegt Dik, „hij krijgt eten aan boord.”

„Nee,” zegt tante Da, „is dat zo?”

„Natuurlijk,” zegt Dik.

„Best,” zegt tante Da, „maar wat moet ik dan met tien gekookte eieren en vijf ballen gehakt?”

„Tante Da,” zegt ome Manus, „dat komt best voor elkaar. Naar de bus! Ik weet, dat de keuken goed bij je is. Ik heb er nou al trek in!”

„Wat is er nou toch, Kreb?”

Tante Da staat aandachtig naar haar Siamese poes te kijken.

„Wat is er nou?” zegt ze weer, „ben je bang voor het lawaai?” Kreb de Sjien rolt op haar zij en laat soms een langgerekt gemiauw horen.

„Is het 't lawaai? Dat komt van de buurman. Zoet maar.”

Nu pas dringt het lawaai tot tante Da door. Wat is die man buiten toch aan het doen? Ze loopt naar het raam en kijkt naar buiten.

Voor de deur staan grote en kleine kisten opgestapeld. Zeker een brandje, aanmaakhout voor de kachel. De buurman werkt in de haven en heeft wel meer van zulk soort zaken.

Achter de kisten komen Toontje en De Bleke te voorschijn.

Tante Da doet hen open.

„Wat is die buurman van u aan 't doen?” vraagt Toon.

„Ze rolt steeds op haar zij en dan miauwt ze zo vreemd,” zegt tante Da.

„De buurman?” vraagt De Bleke verbaasd.

„Nee, Kreb de Sjien, de poes, kijk maar,” zegt tante Da.

„Wat is ze dik,” zegt Toontje.

„Wat zeg je me nou,” zegt tante Da, „je hebt gelijk. Ze wordt dik.”

„Ze zal toch niet...” zegt De Bleke, maar hij wordt in de rede gevallen door tante Da.

„Dat zou best kunnen. Dat ik daar niet eerder aan heb gedacht. Ze verwacht misschien wel kleintjes.”

„Een ongeholpen kater en een ongeholpen poes. Veel anders

kan je niet verwachten," zegt Toon.

„Dat komt wel ongelegen," zegt tante Da, „straks moet ik m'n huis nog uit en na de geboorte moeten die Siamezen toch nog wel een maand of wat bij de moeder blijven. Hoe lief ik ze ook vind, straks zit ik met al die katten. Misschien wel in het tehuis voor daklozen."

„Daar kwamen we juist voor," zegt Toon.

„Voor het tehuis van daklozen?"

„Ach nee, we komen namens het actiecomité. Er is een brief binnengekomen van de wethouder en hij wil morgen met een aantal mensen van gemeentewerken De Buurt bezoeken en eens praten met de bewoners. Nou laat ome Joop, als voorzitter van het comité, u vragen, of het goed is, dat zij even bij u binnen mogen. Hij wil laten zien, hoe een woning in De Buurt eruit kan zien. Is dat goed?"

„En ik moet morgen vroeg schoonmaken in 'De Eik'."

„Maar dat hoeft dan niet."

„Maar ik moet m'n hele huis nog opruimen."

„Tante Da, het ziet er toch altijd keurig uit."

„Voor zo'n man... zo'n meneer... eh... opzitten en pootjes geven, daar hou ik niet van." Nukkig blijft tante Da zich verzetten. Pas als ze uitvoerig verteld hebben, dat ome Joop er ook bij zal zijn en tante Da alleen maar de buitendeur hoeft te openen, pas dan wil ze wel meedoen.

„En zeggen jullie maar tegen ome Joop, dat tante Da alleen maar 'ja' en 'amen' zegt."

Er wordt gebeld.

Dik staat voor de deur.

„O, zijn jullie hier ook," zegt hij tegen De Bleke, die opendoet.

„Tante Da krijgt jongen," zegt De Bleke.

„Wat zeg je nou?"

„Kreb de Sjien is in verwachting."

„Tante Da, gefeliciteerd," zegt Dik, „jonge Siamezen, daar is flink wat mee te verdienen."

Tante Da kijkt hem meewarig aan.

„Jongen," zegt ze, „misschien is het allemaal voortijdig ge-

klets, maar mocht het komen staan te gebeuren, dat er jonge Siamezen komen, dan hecht tante Da meer waarde aan een goed tehuis, dan aan een goeie prijs."

„De buurman gaat verhuizen, hè?"

Dik verandert maar snel van onderwerp, want hij voelt dat hij mis zat.

„Hoe kom je daar bij?" zegt tante Da, „heeft hij je dat verteld?"

„Nee, maar er staan toch verhuiskisten voor de deur. Hij is ze allemaal naar boven aan het brengen."

„Ik wist niet, dat het verhuiskisten zijn. Ik ben nooit verhuisd," zegt ze nadenkend en snibbig laat ze er op volgen, „en ik wil nooit verhuizen ook. Morgen zal ik die... eh... hoe heet die man ook weer..."

„Die wethouder," vult Toon aan.

„Ja," zegt tante Da, „morgen zal ik die wethouder eens de waarheid zeggen. Waar gaat de buurman naar toe?"

Dik weet het ook niet. Toon vindt het een laffe man.

„Iemand die het zinkende schip verlaat," vindt De Bleke.

„Ik weet een goed huis voor een poesje. Die willen er best één hebben," zegt Dik.

„Niks één," zegt tante Da, „Siamezen hebben behoefte aan gezelschap. Ze willen met z'n tweeën zijn."

„Misschien willen ze er wel twee hebben," zegt Dik.

„Wie willen?" vraagt Toon.

„Otto en Selien!"

De jongens kijken elkaar aan. Dat is een schitterend idee van Dik. Otto en Selien zijn helemaal mensen voor Siamese katten.

„Zullen we het meteen gaan vragen," stelt Dik voor.

„Goed," zegt Toon, „tante Da, zal ik zeggen, dat u de wethouder met open armen zal ontvangen?"

„Dat is best," zegt tante Da, „en laat ome Joop maar tegen hem zeggen dat hij van geluk mag spreken, als tante Da haar armen dan niet stevig dichtknijpt."

Buiten treffen ze de buurman, die met een kist op zijn schouder naar boven wil gaan.

„Gaat u verhuizen, buurman?" vraagt Toon.

„Dat is voor jullie een vraag en voor mij een weet,” antwoordt de buurman.

„U laat De Buurt in de steek, als u nu gaat verhuizen,” vindt De Bleke.

„Of blijft u wel in De Buurt?” probeert Dik voorzichtig af-tastend.

„Jullie moeten niet zo zeuren,” zegt de buurman, „als ik weg wil, dan ga ik weg. We leven in een vrij land.”

„U hoeft niet boos te worden,” zegt Toon, „we wilden alleen maar weten, of u ging verhuizen. Dat is toch niet erg?”

De buurman doet, of hij niets meer hoort en stapt naar binnen. De jongens kijken elkaar aan en begrijpen er niets van.

„Ik vertrouw hem niet,” zegt Toon, „maar ik weet niet waarom. Iets in me zegt, dat het niet klopt.”

„Weet je wat we moeten doen? We moeten hem schaduwen om te weten te komen, waar hij gaat wonen.”

„Ach waarom,” zegt De Bleke, „die vent interesseert me niet. Ga je mee naar Ot en Sien?”

Bij Otto en Selien komen ze als geroepen.

Marleen en Els zijn er ook en ze zijn druk bezig stapels druk-werk uit te pakken.

„Als morgen de wethouder komt,” zegt Otto, „dan moet De Buurt volhangen met aanplakbiljetten.”

„En die van ons dan?” vraagt Dik enigszins verwijtend, aan al het werk denkend.

„Die blijven natuurlijk ook hangen,” zegt Marleen.

„Maar op deze nieuwe biljetten wordt de volgende buurtbijeenkoms aangekondigd,” zegt Els, „kijk maar!”

Het zijn kleine aanplakbiljetten, die overal op passen. Op palen, voor ramen, op muren.

„Moeten die vanavond nog uitgedeeld en opgeplakt worden?” vraagt Toontje.

Otto knikt.

„Dan mogen we nog wel wat jongens en meisjes uit de klas organiseren, anders komt het nooit klaar,” stelt Dik voor.

„Ik moet al mijn huiswerk nog doen,” zegt Toon, terwijl hij Otto vragend aankijkt. Hij hoopt, dat Otto zal zeggen: 'vergeet

het maar'. „Ik heb vanmiddag nog geen tijd gehad, omdat ik voor ome Joop bij verschillende mensen langs geweest ben om te vragen, of de wethouder morgen bij hen binnen mag. Dat is waar ook. Willen jullie twee Siamese katten?”

„Waarom twee?” vraagt Selien, die limonade ingeschonken heeft.

„Siamese katten kunnen niet tegen alleen zijn,” zegt Toon, „daarom twee of geen.”

„Hoe kom jij aan Siamese katten?” wil Els weten.

Otto kijkt Toon aan. Toon voelt, dat Otto heel goed begrijpt, dat hij geen zin had in z'n huiswerk. „Ik moet een goed paas-rapport hebben,” zegt hij, „zeker nu ik in het actiecomité zit. Mijn vader vindt dat toch al niets; een zoon van een politie-agent in een actiecomité.”

„Je had best wat in het weekend kunnen doen,” zegt Otto, „want zaterdagmiddag waren jullie allang terug van Schiphol. Blijf vanavond maar thuis en maak je huiswerk.”

„Hoe zit het nou met die Siamezen?” vraagt Els.

„Kreb de Sjien is in verwachting.”

„O, ze moeten dus nog geboren worden,” zegt Selien, „dat is wel een beetje voorbarig om ze nu al uit te venten.”

„Ja, maar tante Da is bang, dat ze uit haar huis moet en dan zit ze met al die katten.”

„En daar moeten we voor zorgen, dat dat niet gebeurt,” zegt Otto, „vooruit, allemaal aanplakbiljetten uitdelen en opplakken. De stijfelpotten staan beneden aan de trap. Toon, naar huis en aan 't werk.”

Met grote stapels 'De Buurt moet blijven' gaan ze naar buiten.

Dik en De Bleke lopen door de schemerige straten. De Bleke heeft de pot met stijfsel. Hij geeft steeds een paar grote likken op een lantaarnpaal of op een muur en Dik plakt er dan een biljet op.

Ze zijn bijna door hun voorraad heen en in de straten waar zij geplakt hebben, hangt het goed vol.

Opeens zegt Dik: „Kijk eens, wie daar aan de overkant loopt.” Met een trapleer op zijn fiets en wat blikken verf aan zijn stuur,

loopt daar de buurman van tante Da.

„Die is op weg naar zijn nieuwe huis,” stelt Dik vast, „zullen we hem eens volgen?”

„Goed,” zegt De Bleke, „nou we hem toch zien. Dan komen we te weten, waar hij gaat wonen.”

„Het moet vast in de buurt zijn.”

„Zullen we achter hem aan gaan, of...”

„Nee,” zegt Dik, „dan is de kans op ontdekking veel te groot. Laten we een blok omlopen. Hij kan toch alleen maar deze straat uitlopen. Er zijn geen zijstraten meer.”

„Wat doen we met de stijfselpot?”

„Die zetten we zolang boven op de vensterbank van het pakhuisraam bij Cosijns op de gracht.”

Ze rennen de zijstraat door en komen op de gracht. Bij Cosijns brandt zelfs nog licht. Ze duwen de deur open en zien, dat Cosijns in zijn kantoortje aan 't werk is.

„Mogen we deze pot even neerzetten?” vraagt Dik.

„Weer kattedwaad aan 't uithalen?”

„Nee, meneer Cosijns, we moeten een boodschap doen en we willen die pot even kwijt.”

„Maar straks ben ik gesloten.”

„We halen hem morgen wel weer op.”

„Goed, zet maar neer,” zegt Cosijns en verdiept zich verder in zijn boekhouding.

Buiten rennen ze naar de volgende zijstraat, want daar moet de buurman lopen. Voorzichtig kijken ze om de hoek. Ze zien een lege straat.

„Hoe kan dat nou?” zegt Dik, „zolang hebben we toch niet bij Cosijns staan praten?”

„Misschien toch langer, dan we denken.”

„Of hij is ergens naar binnen gegaan, of wij waren te laat.”

„Hoe heet die straat hier?” vraagt Dik.

„Rozemarijnstraat,” zegt De Bleke.

Bij het horen van de straatnaam krijgt Dik een vreselijk idee, dat hij meteen weer laat varen. Hij durft het zelfs niet tegen De Bleke te zeggen, maar hij wil toch wel eens nagaan of hij gelijk heeft.

„Weet je wat we zullen doen,” zegt hij, „morgen gaan we met de hele club op wacht staan, om te kijken, of buurman weer komt en waar hij blijft.”

„Ik begrijp niet,” zegt De Bleke, „waarom jij toch zo'n belangstelling hebt voor die man. Ik doe wel mee, hoor, 't lijkt net een leuk spelletje.”

Dik geeft hem geen antwoord. Hij denkt na.

Tante Da heeft haar hele huis opgeruimd. Daarvoor is ze nog vroeger opgestaan dan anders. Alles heeft een goeie beurt gehad.

Eén keer is ze zelfs naar buiten gegaan en toen van buitenaf naar binnen gekomen om te proberen, of je de katten kon ruiken.

Sommige mensen beweren, dat je het altijd ruikt, maar alles is zo schoon, dat je alleen maar boenwas ruikt.

Die wethouder zou van haar huis niets kunnen zeggen.

Nu zit ze met een kop koffie in haar hand te wachten op de grote gebeurtenis.

Tevreden over haar werk kijkt ze haar kamer rond.

Ze moet er niet aan denken, dat ze ooit weg zou moeten uit dit huis.

Alleen de gedachte al maakt haar kwaad.

Zelfs Krieb de Sjien, die tevreden spinnend op haar schoot zit, kan daaraan niets veranderen. De spinnende poes stemt haar niet mild. Integendeel!

Boven haar hoofd klinkt gebonk. Tante Da veronderstelt, dat het haar buurman is, die bezig is in te pakken. Het spijt haar niet, dat de man vertrekt. Een gelukkige, tevreden buur heeft ze nooit aan hem gehad.

Ze vindt het alleen flauw, dat hij De Buurt, juist nu het zo moeilijk is, in de steek laat.

Wat kan alles toch snel veranderen. Een paar weken geleden wist ze nog van niets en nu staat de brief van het gemeentebestuur alweer een poosje dreigend op de schoorsteen.

Er wordt gebeld.

Het is ome Joop met een groepje mannen.

„Heren, kom binnen,” zegt tante Da.

Ome Joop stelt iedereen voor.

De wethouder en de man van gemeentewerken en iemand van rentegevende eigendommen. De namen verstaat tante Da wel, maar ze vergeet ze onmiddellijk weer.

„Gaat u zitten,” zegt ze, „gaat u zitten. Wilt u koffie?”

De heren willen geen koffie. De wethouder vraagt aan de man van gemeentewerken: „Meneer van Eisdén, misschien wilt u aan mevrouw hier 's precies vertellen, wat wij van plan zijn.”

De man pakt een zwart koffertje en haalt een gewichtige map te voorschijn. Hij spreidt een groot vel over de tafel uit. Het is een plattegrond van De Buurt.

„Ziet u mevrouw... eh...”

„Wijnhalen,” zegt tante Da.

„Ziet u mevrouw Wijnhalen, dit is De Buurt,” zegt de man.

„Hier staat uw huis,” zegt de wethouder en prikt met zijn balpen op de plattegrond.

„Nu willen wij een verkeersdoorbraak maken van hier tot hier.”

Er worden weer twee punten op de kaart aangewezen.

„En dan staat uw huis in de weg,” vult de wethouder aan.

„En het is een goed huis,” zegt tante Da.

Boven laat de buurman iets vallen. Het maakt tante Da's woorden onverstaanbaar.

„Wat zegt u?” vraagt de wethouder.

„Het is een goed huis,” herhaalt tante Da.

„Dat zien we, mevrouw, maar natuurlijk wel een beetje ouderwets,” zegt de wethouder.

Er klinken weer een paar doffe dreunen.

„En gehorig,” gaat de wethouder verder.

„Dat is de buurman, die is bezig te verhuizen,” verklaart tante Da, „maar dat is anders nooit zo.”

„Gaat hij naar Bosdorp of naar Wilhelminastad?” vraagt de wethouder. „Het zijn schitterende huizen daar, van alle gemakken voorzien. Mooie keukens...”

„Heel verstandig, dat hij snel verhuist, dan heeft hij eerste keus.”

Ook de derde meneer gaat zich in het gesprek mengen.

„Wij hebben in de krant gelezen, dat De Buurt liever wil blijven en daar hebben we natuurlijk alle begrip voor, maar het verkeer moet ook doorgaan en wij zullen, zoals we in de brief geschreven hebben, alle mogelijke medewerking verlenen bij de verhuizing. Wij zullen u geldelijk tegemoet komen.” Hij ziet, dat het niet veel indruk maakt op tante Da. Daarom zegt hij wat strenger: „In de huurovereenkomst die wij hebben staat, dat wanneer dat nodig mocht zijn, u dit huis binnen drie maanden moet verlaten.”

„Staat dat erin?” zegt tante Da ongelovig.

„Het staat in de kleine lettertjes, die leest nooit iemand en dat is ook niet zo erg, want wij hebben onze huurders tot het einde van het jaar de tijd gegeven om rustig naar een ander huis uit te kijken en daarna te verhuizen...”

„Maar u komt toch naar mijn huis kijken om te zien, of het nog een goed huis is?”

Dat lange verhaal van de heren heeft tante Da ook al op de buurtbijeenkomst gehoord. Dat weet ze onderhand wel. Ze hoeft het geen tweede keer te horen.

„Ja natuurlijk,” zegt de wethouder, „daar kwamen wij naar kijken.”

„En vindt u het een goed huis?”

„Dat wel, maar ik zei al, natuurlijk een beetje ouderwets.”

„Maar ik ben er tevreden mee,” zegt tante Da, „ik ben zelf ook een beetje ouderwets, dus dat komt goed uit.”

Daar moeten de heren om lachen. De man van rentegevende eigendommen vindt dit een mooi moment om door te gaan met zijn verhaal.

Hij zegt: „Wanneer u dus...”

„Een ogenblikje,” zegt tante Da, „ik wil van meneer de wethouder nog één ding weten. Hij zegt, dat hij het wel een goed huis vindt. Waarom gaat hij het dan toch slopen? Er is toch woningnood!”

De wethouder wil geen rechtstreeks antwoord geven, maar tante Da blijft aandringen en tenslotte komt met veel moeite:

„Ja, ja... wanneer de gemeenteraad akkoord gaat en... u... krijgt een veel mooier huis van ons terug... er moet ook een oplossing

gevonden worden voor de auto's in de stad en..." Tante Da maakt zich kwaad.

Op dat moment springt met een geweldige plof Ali Baba midden op de plattegrond en gaat zich zitten wassen.

De wethouder schrikt van die ongewone kat, die hem aankijkt, alsof hij zeggen wil: „Wat doe jij hier?"

„Wat is dat!?" schreeuwt hij verschrikt.

„Het is een kater," zegt tante Da, „een Siamese kater, die binnen niet al te lange tijd vader hoopt te worden en liefst in dit ouwerwetse huis."

„Maar... maar...", stottert de wethouder, „mevrouw Wijnhalen..."

„Daar hebt u nu kennis mee gemaakt," onderbreekt tante Da hem, „onthoud u die naam goed. Als u dit huis wilt slopen, dan zal ik dit huis alleen en op dezelfde manier verlaten, als waarop Ali Baba de tafel verlaat," ze pakt de kat van de tafel en zet hem op de grond.

„Tante Da zal uit dit huis gedragen moeten worden, maar vrijwillig nooit!"

Er valt een pijnlijke stilte. Niemand weet wat hij zeggen moet. De man van gemeentewerken probeert de zaak te redden. Hij zegt tegen ome Joop: „Zullen we eens naar het volgende adres gaan?"

Tante Da loopt naar de deur en opent die met een nijldige beweging. Als een schildwacht staat ze erbij. De mannen moeten langs haar heen schuifelen. Terwijl ze een groet mompelen, durven ze tante Da nauwelijks aan te kijken.

Ome Joop vertrekt als laatste. „Wat maak je me nou?" sist hij tegen tante Da, „je zou 'ja' en 'amen' zeggen."

„Misschien komt dat later nog wel," antwoordt tante Da, „maar voorlopig ben ik nog met het gebed bezig."

„Dag heren!" roept ze haar bezoekers strijdvaardig na, maar ze staan al op straat.

Ze knikt ome Joop bemoedigend toe.

Ome Joop begrijpt haar helemaal en kan alleen nog maar zeggen: „Is het goed, als ze vanmiddag de kleurenbuis van Ali brengen?"

„Je brengt maar,” zegt tante Da, „want hij kan tijdens het opknappen ook niet in de Rozemarijnstraat staan. Sterkte, ome Joop, met je wethouder.” Ze geeft ome Joop een begrijpende knipoog.

„We zullen ze pakken,” zegt ome Joop en loopt z'n gasten achterna.

HET VERRAAD VAN DE BUURMAN

Als Toon met de fiets van Dik bij het huis van tante Da komt is het al schemerig. Toon heeft Diks fiets geleend, want die heeft zo'n hip hoog stuur en zijn eigen fiets niet.

Zijn vader vindt zo'n hoog stuur te gevaarlijk. „Met zo iets gek kan je niet sturen,” zegt hij.

Vanavond willen ze uitvinden, waar de buurman van tante Da gaat wonen.

Dik heeft een plan gemaakt, dat de buurman geen kans zal geven voor de tweede maal ongemerkt te verdwijnen.

Toon zal het huis van buurman in de gaten houden. Zodra de buurman zijn huis verlaat, moet hij Dik en De Bleke waarschuwen, die bij de eerste en de tweede zijstraat van de Rozemarijnstraat verdekt staan opgesteld.

Tussen deze twee zijstraten was de buurman de vorige keer plotseling verdwenen. En om helemaal zeker te zijn, dat dit niet weer zou gebeuren, zijn Els en Marleen nu in de Rozemarijnstraat aan het touwtje springen met een paar andere meisjes. „Maar hij kent ons toch,” had Els nog tegengesputterd, maar Dik vond dat zij, wanneer ze gewoon aan het spelen waren met anderen, niet zouden opvallen.

Bij tante Da brandt al licht. Toon zet de fiets tegen haar raam. Hij kijkt omhoog en ziet ook licht branden bij de buurman. Als de buurman naar buiten komt zal hij doen, of hij juist bij tante Da heeft gebeld, maar buurman komt niet.

Hij staat nu al een minuut of tien en er is niets te zien.

Toon bedenkt ineens dat Dik iets over het hoofd heeft gezien. Hoe lang blijven ze staan? Misschien gaat de buurman vanavond niet weg. Dan kan hij toch niet heel de avond blijven wachten?

Zou hij even bij tante Da bellen?

Hij heeft het al gedaan.

Tante Da doet open. „Wat doe jij hier nog zo laat?” vraagt ze verbaasd, „kom binnen. Er is toch niets aan de hand?”

„Mag ik het gordijn op een kier zetten?” vraagt Toon, „dan

kan ik de straat in het oog houden.”

Hij voegt de daad bij het woord en schuift één overgordijn zó, dat hij op een stoel zittend de buurman kan zien vertrekken.

„Je wordt toch niet gezocht?” ondervraagt tante Da hem streng, „wat heb je uitgehaald?”

„Nee,” vertelt Toon, „we willen uitvissen waar de buurman van boven gaat wonen en nu zit ik te wachten, of hij misschien nog weggaat.”

„Ach,” zucht tante Da, „laat die vervelende man toch in z'n sop gaar koken.”

Midden in de kamer van tante Da staat een enorme doos. Voor een deel heeft tante Da het gevaarte onder de tafel geschoven, maar een flink stuk steekt er nog onderuit. Het maakt de kamer nog kleiner dan hij al is.

„Wat is dat?” vraagt Toon, die een paar dagen niet bij tante Da is geweest.

„De buis van Ali,” zegt tante Da. Toon begrijpt het niet helemaal. De doos is bovendien door het tafellaken voor een groot deel verborgen.

„De kleurenbuis,” verduidelijkt tante Da.

„O, zullen we hem eens uitpakken,” zegt Toon.

Hij krijgt een sinterklaasgevoel over zich. Zo van surprises uitpakken.

„Doe dat nou maar niet,” zegt tante Da.

„Hè, laten we gewoon effe kijken,” dringt Toon aan.

Hij slaat het tafellaken terug en trekt met grote moeite de kolossale doos onder de tafel uit.

„Zou je...,” probeert tante Da nog te protesteren.

„Philips,” constateert Toon, „wedden, tante Da, 't zal wel zo'n oold venisse bruine kast zijn. Nooit eens een lekker kleurtje.”

Hij is al druk bezig met afscheuren van plakband. Het deksel kan open. Houtwol en plastic. Toon gooit het naast de doos.

„Dat houtwol is fijn voor het nest van Krieb de Sjien,” zegt hij, „als de jongen komen.”

„'t Is geen vogel,” zegt tante Da, „'t is een poes. Die moet gewoon een kussentje hebben in een kleine doos.”

De bovenkant van het televisietoestel wordt zichtbaar.

„Zie je,” zegt Toon, „altijd bruin.”

„Maar hij glimt mooi,” zegt tante Da, „en een gekregen paard mag je niet in z'n bek kijken.”

„'t Is gewonnen,” zegt Toon, „niet gekregen.”

„Nou ja,” zegt tante Da, „als de kleuren maar goed zijn. Daar gaat het tenslotte om.”

„Daar moeten we eens naar kijken,” zegt Toon. Hij begint nu ook het verpakkingsmateriaal van de zijkanten uit de doos te trekken.

„Je maakt er zo wel een huishouden van Jan Steen van met al die rommel,” broemt tante Da, maar zelf is ze ook nieuwsgierig en daarom wil ze het Toon niet verbieden.

„Ik ruim het straks allemaal weer op,” zegt Toon.

Dan slaat ergens een buitendeur dicht. Toon springt naar het raam en hij ziet buurman vertrekken.

Tegen tante Da zegt Toon alleen nog maar: „Daar gaat-ie!” en hij rent naar buiten.

„Ja,” zegt tante Da, „daar gaat-ie en ik zit met de rommel.”

De buurman heeft toch een flinke voorsprong. Toon moet stevig trappen om hem in te halen. Hij moet bovendien nog een grotere afstand afleggen, omdat hij om moet rijden over de gracht.

Hijgend komt hij bij Dik aan.

„Heb je hem al gezien? Hij is onderweg.”

Dik kruipt in een portiek en Toon racet door naar De Bleke.

„Opletten! Hij kan er zo zijn.”

Ze wachten in spanning af, maar wie er komt, de buurman niet.

„Misschien is hij er al,” zegt De Bleke, „zullen we 't eens aan de meiden vragen.”

Ook Marleen en Els hebben geen buurman gezien. Ze hebben, ondanks het touwtje springen, goed opgelet.

„Er zijn wel een paar mensen langs gekomen,” zegt Marleen, „maar geen buurman.”

„Niet ónze buurman,” zegt Toon.

„'t Is jouw buurman ook niet,” snibt Marleen terug.

Dik komt aangeslenterd. Ook hij heeft niets gezien. Hij voelt

zich een beetje opgelucht. Misschien zijn zijn vermoedens toch niet waar en voor deze keer wil hij best ongelijk hebben.

„We gaan naar huis,” zegt hij.

„Ik zou nog maar even wachten,” zegt Els plotseling heel geheimzinnig, „en gewoon bij elkaar blijven staan en niet omkijken.”

De Bleke, die met zijn gezicht dezelfde kant heen kijkt als Els, speurt de straat af. Naast zijn fiets stappend met de verfspotten hangend aan het stuur en een grote plank erover komt de buurman aanlopen.

„Hij is het,” zegt De Bleke.

De groep blijft gewoon doorpraten en de buurman passeert zonder een blik van herkenning.

„Blijven doorpraten,” zegt Dik, „nu kan ik zien in welk huis hij gaat.”

Een flink stuk verder verdwijnt de buurman in een portiek.

„Hij is naar binnen. Kom!” zegt Dik.

Langs de gevels sluipen ze naar het huis. Ze kunnen niet naar binnen kijken, want de ramen zijn met doeken gesloten.

„Dat mag toch zo maar niet,” sist Dik, „die rotvent!”

Hij is vreselijk kwaad en de anderen kijken hem vragend aan.

„Wat kan jou dat nou schelen,” zegt Marleen, „tante Da zal blij zijn als hij weg is.”

„'t Valt me nog mee,” zegt De Bleke, „dat hij in De Buurt blijft.”

„Hebben jullie het nummer van het huis gezien?” vraagt Dik.

Ze kijken naar het nummer, maar 83 zegt hun niets. „Drieëntachtig,” leest Toon.

„Het is het nummer van het huis van Ali Ben Guiba. Dit huis heeft hij gehuurd. Hier wil hij met zijn vrouw en kind gaan wonen,” zegt Dik.

Heel langzaam dringt het tot hen door.

„Hoe kan dat nou?” vraagt De Bleke aan Dik en Toon, „jullie zijn er toch bij geweest toen Ali het huis huurde. Een huis kan toch niet tweemaal verhuurd worden?”

Maar Dik en Toon kunnen op deze vraag geen antwoord geven.

„We moeten morgen maar eens zien, wat we kunnen doen,” mompelt Dik verslagen, „nu weet ik het ook niet.”

Het troepje slentert triest naar huis. Het is dan ook de hoogste tijd, want het is volslagend donker.

De tweede buurtbijeenkomst is minstens zo'n groot succes als de eerste.

De grote zaal is barstensvol want vanavond moeten de plannen op tafel komen, die het actiecomité heeft uitgebroed.

In één ding zijn ze niet geslaagd. Het actiecomité heeft de burgemeester en de wethouder uitgenodigd bij de vergadering aanwezig te zijn, maar die zijn niet gekomen.

De wethouder heeft tijdens zijn bezoek aan De Buurt al kunnen vaststellen, dat de mensen tot het laatste toe zullen proberen hun wijk in stand te houden.

Maar op de voorste rij, naast de mensen van de krant, zit wel een aantal leden van de gemeenteraad.

Uiteindelijk zullen zij hun goedkeuring moeten geven om De Buurt te slopen.

Het actiecomité heeft niet stilgezeten.

Voorzitter ome Joop vertelt het aan zijn buurtgenoten.

„Vrienden,” zegt hij, „wij willen niet alleen in De Buurt blijven wonen. Wij willen De Buurt ook nog verfraaien. We willen De Buurt leefbaarder maken. Daarom hebben we een heel waslijstje met verlangens.

Nummer één: onze straten zitten vol met gaten.”

Een grappenmaker roept: „Ome Joop, je kan rijmen!”

„Dat is zo,” zegt ome Joop gevat, „maar de gemeente moet die gaten 'dichten'. Het is de hoogste tijd, dat De Buurt een goeie beurt krijgt. Wanneer u de etensresten dan niet meer op straat gooit raken we ook verlost van de ratten, waarover wij ons ongerust maken.

Nummer twee: van hetzelfde laken een pak is het met de huizen, waarin wij wonen. Ze worden niet meer onderhouden en zo komen ze in een steeds slechtere staat. Het enige, wat dan overblijft, is de sloop.”

„M'n huisbaas doet nul komma nul aan m'n huis,” roept ie-

mand in de zaal, „en ik heb geen leggende gelden om aan het repareren te blijven!”

„We moeten de huiseigenaren op hun plicht wijzen,” zegt ome Joop, „we moeten hen dwingen!”

„Ja, ja,” zegt een ander, „de vorige bijeenkomst zei ik het al — een dubbeltje wint het nooit van een kwartje!”

„Lieve mensen,” zegt ome Joop, „als jullie nou al strijdensmoe zijn dan zijn we verloren. De huizen zullen gesloopt worden. De grond duur verkocht, want omdat ze midden in de stad ligt, is die veel geld waard. En neem maar van mij aan, dat daarop geen woonhuizen voor jullie gebouwd zullen worden, want met die dure grond worden de huren veel te hoog.”

„Maar wat moeten we dan?” zegt een oude man, die is gaan staan, „ik ben vijfentwintig jaar bij de marine geweest en ik heb tienmaal aan m'n huisbaas gevraagd om mijn elektriek te vernieuwen, maar hij doet het niet. Moet ik naar hare majesteit schrijven?”

„Aan al die moeilijkheden hebben wij gedacht,” zegt ome Joop.

„Nel Soet uit ons actiecomité weet heel veel van al die dingen af. Zij zal iedere zaterdagmiddag hier in het buurthuis 'De Eik' met enkele mensen die voor advocaat studeren, aanwezig zijn. Zij kunnen dan alle klachten bekijken en zien in hoeverre uw huisbaas verplicht is volgens de wet uw huis te onderhouden. Zij zullen u helpen met het schrijven van brieven en met alles.” Er staan nog veel meer punten op het grote opknappan van De Buurt.

Het jeugdcomité heeft voorgesteld om speelplaatsen te maken. De Buurt vertoont hier en daar gaten en daar kan het heel goed. Om veiliger op straat te kunnen spelen, willen zij graag eenrichtingsverkeer en niet overal geparkeerde auto's. Het laden en lossen bij de vele kleine bedrijfjes en fabriekjes zou op vastgestelde tijden moeten gebeuren. De grote vrachtauto's verstoppen dikwijls de toch al nauwe straten. Dik mag namens de jeugdleden deze voorstellen indienen. Hij doet het heel goed. De mensen in de zaal nemen alle punten aan. Otto achter de tafel heeft het druk met alles op te schrijven. Hij zal een prachtige brief aan de burgemeester en de wethouders moeten schrij-

ven met alle verlangens van de buurtbewoners.

„Voordat we naar huis gaan,” zegt ome Joop, „zou ik nogmaals willen aandringen achter uw comité te blijven staan. U kunt dit laten zien. Iedere bewoner van De Buurt hangt morgen een bloemenbak met geraniums buiten zijn raam. Bij de bloemenstal om de hoek van de Dwarsgracht kunt u ze kopen tegen inkoopsprijs. De bloemenman wil er niets aan verdienen.

Dus, mensen, zeg het met bloemen: De Buurt moet blijven!” De zaal schuifelt leeg. De jongelui kijken vanaf het toneel naar de mensen.

„Heb je het gezien?” zegt Toon, „de buurman was er vanavond niet.”

„Die is aan het verven in het huis van Ali,” merkt Dik zuur op. „Zullen we aan Nel Soet vragen, wat die ervan vindt,” stelt De Bleke voor.

Maar Dik voelt daar niet veel voor. Hij wil wachten, tot Ali Ben Guiba terugkomt uit Marokko.

Tante Da staat voor de deur van haar huis.

Ze kijkt naar de man van de hobbyshop, die bezig is de maten te nemen van de vensterbanken, waarop de bloembakken moeten komen.

Zo nu en dan werpt ze een blik naar het huis van de buurman. Maar de buurman laat zich niet zien. Hij ruikt vast en zeker onraad.

Tante Da heeft het verhaal van de kinderen gehoord en nu wacht ze op een gelegenheid om haar bovenbuurman eens flink onder handen te nemen.

Ze wil hem graag vertellen, hoe misselijk ze hem vindt om op deze manier in het huis van Ali Ben Guiba te kruipen.

Ze begrijpt er ook niets van.

Een huis kan toch geen tweemaal verhuurd worden. Weet de huiseigenaar ervan? Mag dit zo maar van de volkshuisvesting? Allemaal vragen die door haar heen gaan, maar waarop ze geen antwoord weet.

En ze wil graag een antwoord hebben, want op de schoorsteenmantel staat een telegram. Het is verzonden uit Rouen en af-

komstig van Ali Ben Guiba.

„Morgen om 12 uur Centraal Station.”

Dik heeft het bij de inlichtingen nog eens nagevraagd.

Het is de trein die uit Parijs komt.

Ome Manus is met zijn volksbus en de kinderen naar het station. Ze mochten van Otto iets vroeger uit de klas.

Tante Da ziet tegen de ontmoeting op. Hoe moet zij Ali Ben Guiba vertellen, wat er gebeurd is?

„De bakken zeker van gewoon waaibomenhout?” vraagt de man van de hobbyshop. Hij is klaar met passen en meten.

„Van wat?” vraagt tante Da. Ze was met haar gedachten bij Ali Ben Guiba en haar buurman.

„Van vurehout,” verduidelijkt de man.

„Da's best,” zegt tante Da, „als alles zo mee blijft zitten als de laatste tijd, heb ik die bakken toch niet lang nodig. Met een paar maanden komen de slopers.”

„'t Zonnetje in huis,” spot de timmerman, „mens, moed verloren, al verloren. 't Is een kwestie van hand in hand kameraden.

Zo lang we één zijn, is er niets aan de hand.”

„Zeg dat wel,” zegt tante Da, „maar zijn we wel één?” Ze kijkt verachtelijk naar boven.

De volksbus van ome Manus draait de straat in en stopt voor tante Da. Ze hoopt dat Ali al op de hoogte is, maar aan het gezicht van Ali ziet ze, dat hij nog niets weet.

„Zal ik ze meteen ook maar groen verven,” vraagt de man, „ik zie, dat je een bus met publiek binnen krijgt.”

„Je doet maar,” zegt ze hem en wendt zich dan tot de breed lachende Ali. Ze geeft hem een zoen op allebei z'n wangen.

De tranen springen in haar ogen en de kinderen kijken haar verbouwereerd aan.

Ze weten best, dat het tranen van vreugde en verdriet tegelijk zijn.

Ook voelen zij zich een beetje schuldig, dat zij nog niets aan Ali hebben gezegd. Hij is zo blij terug te zijn, dat niemand de moed heeft gehad hem het slechte nieuws te vertellen.

„Vrouw en kind in Frankrijk?” vraagt tante Da met een brok in haar keel. „Is alles goed gegaan?”

„Best,” zegt Ali, „zie maken het best. Hier ook alles goed?” Er valt een pijnlijke stilte. Niemand, die antwoord durft te geven.

Ome Manus zegt: „Kom ik ga weer 's op huis an.” Hij wil weg wezen. Maar tante Da houdt hem tegen.

„Drink nog even een kop thee, Manus,” zegt ze en ome Manus gaat met tegenzin weer zitten. Hij was er liever niet bij geweest.

„Hier ook alles goed?” herhaalt Ali Ben Guiba zijn vraag. Ali Baba is op zijn schoot gesprongen, „miet de Siamezen wel, zie iek.”

Ali kijkt op. Opeens merkt hij, dat de anderen hem zwijgend aankijken.

„Wat hebben jullie?” vraagt hij, „ies er iets?”
Wie zal er beginnen? Wie durft het te vertellen?

„Ies er iets?” vraagt Ali weer.

Tante Da kijkt Dik aan.

„Jij bent geletterd,” zegt ze, „Dik wil jij het vertellen?”

Nu moet Dik wel.

„Ali,” zegt hij, „we hebben ontdekt, dat er iemand anders in je huis zit.”

Ali Ben Guiba kijkt niet-begrijpend de kring rond.

„Ien mien huis?” zegt hij, „dat kan niet. Iek heb een vergunning. Iek heb de huur betaald. Iek heb de sleutel.”

Hij diept de sleutel op uit zijn zak.

„Zie je,” zegt hij, „hier ies de sleutel.”

„Het is de buurman boven,” zegt Toon, „hij heeft uitgelinkt, welk huis het was en is er ingekropen.”

Woedend staat Ali op. „Iek ga direct naar boven,” zegt hij.

Ali is niet tegen te houden. Ze volgen hem, als hij naar buiten rent. Vier, vijf maal achtereen drukt hij op de bel van het bovenhuis.

In angstige verwachting staat iedereen toe te zien. Klaar om in te grijpen, als het op een vechtpartij zou uitdraaien. Dat zit er in. Weer drukt Ali op de bel, maar er wordt niet opengedaan.

„Kom maar naar binnen, Ali,” zegt tante Da, „ik denk, dat hij

niet thuis is. Ik heb ook al de hele morgen naar hem uitgekeken."

Ali gaat naar binnen. De anderen ook.

Gebroken zakt de Marokkaan op een stoel.

„Kom Ali," zegt Toon, „wij zijn er ook nog."

„We staan als één man achter je," zegt De Bleke.

„En als twee vrouwen," zegt Marleen en tante Da aankijkend verbetert ze snel, „en als drie vrouwen."

De vastberaden gezichten van zijn vrienden geven Ali Ben Guiba enige troost. Uit het verleden weet hij, dat zij niet voor een kleintje vervaard zijn.

„De buurman zal wel aan het werk zijn," zegt Dik, „we gaan vanavond met z'n allen naar het huis. Eens zien, wat hij te zeggen heeft."

's Avonds staat Ali met zijn vrienden voor de deur van het huis. Binnen brandt licht en ze horen stemmen, maar ze kunnen niet zien wie er binnen zijn, omdat er nog steeds doeken voor de ramen hangen.

„Zullen we bellen?" vraagt Toon fluisterend aan Dik.

„Nee," zegt Dik, „Ali, doe de deur gewoon open. Je hebt een sleutel en dan kunnen ze zien, dat je recht hebt op het huis."

Ali scharrelt de sleutel op uit zijn zak en probeert het sleutelgat te vinden. Het kost hem moeite. De sleutel krast er langs.

„'t Ies hier ook zo donker," zucht hij.

„Zal ik 't eens proberen," zegt De Bleke, „ik heb katteogen. Ik kan alles goed zien in het donker."

Hij neemt de sleutel van Ali over. Maar ook hem lukt het niet.

„Het is vast een ander slot," moppert hij, „probeer jij het eens, Dik."

Ook Dik probeert tevergeefs.

Terwijl hij nog ingespannen bezig is, vliegt plotseling de deur open en wordt het portiek fel verlicht.

In de deuropening staat een vreemde man met een overall aan en een hamer in zijn hand.

„Wat moeten jullie hier?" brult hij, „wat heeft dit allemaal te betekenen?"

„Hier, onze vriend, Ali Ben Guiba, heeft dit huis gehuurd,"

zegt Dik, „hij wil in zijn eigen huis.”

Hij doet, of hij naar binnen wil stappen, maar de man blijft breeduit in de deuropening staan en wijkt geen pas.

„Dat lijkt me sterk,” zegt de man, „wij knappen het huis op voor Vergauwen en die heeft een sleutel en hij heeft het huis gehoord.”

„Ja,” zegt Toon, „wij kennen Vergauwen, het is de buurman van tante Da. Mogen wij hem even spreken?”

„Vergauwen is er niet,” zegt de man. „Vergauwen zit in de nacht. Hij werkt. Hij komt niet.”

„Iek heb hier de vergunning,” zegt Ali. Hij laat het papier zien. „Ziet u numero 83.”

„Dat kan allemaal best zijn,” zegt de man, „wij klussen in het huis van Vergauwen en ik weet van niets. Ik laat niemand in het huis, die ik niet ken en als het jullie niet bevalt, gaan jullie maar naar de politie.”

Het heeft geen enkele zin met de man verder te onderhandelen.

„Dan gaan we naar de politie,” zegt Dik vastbesloten.

„Dat zou ik ook doen,” zegt de man en hij smijt de deur voor hun neus dicht.

Plotseling staan ze weer in het donker.

„We gaan naar de politie,” zegt Dik boos, „kom mee!”

In het wijkbureau melden ze zich bij de wacht.

„Waar kan ik de heren mee dienen?” vraagt de agent.

„Dit is Ali Ben Guiba,” zegt Dik, „hij heeft bij makelaar...”

„Wat voor nationaliteit?” vraagt de agent.

„Marokkaan,” zegt Dik, „hij heeft bij makelaar Ronk een huis...”

„Kan die meneer zelf niet praten?” vraagt de agent, „praat hij geen Nederlands?”

„Iek ben Marokkaan,” zegt Ali.

„Woont u in Nederland?” vraagt de agent.

„Iek woon bij tante Da in de...”

„Uw verblijfsvergunning alstublieft.”

Ali haalt zijn verblijfsvergunning te voorschijn. De agent bestudeert aandachtig het papier. Hij houdt het ook nog een keer tegen het licht.

„'t Is niet vervalst,” zegt Toon.

De agent kijkt alleen maar even op, maar geeft geen antwoord.

Ali krijgt het papier terug. Zorgvuldig bergt hij het op.

„Wat kan ik voor u doen?” vraagt de agent aan Ali.

Ze vertellen het hele verhaal. De agent luistert.

Als zij uitgesproken zijn zegt hij: „Dus ze hebben uw huis gekraakt?”

„Ja,” zegt Ali.

„Daar is weinig aan te doen,” zegt de agent. „'t Enige is gewoon terugkraken!”

„Wat!?” roept Dik uit.

„Gewoon terugkraken,” zegt de agent, „ik weet het anders ook niet.”

Zo'n antwoord hebben ze niet verwacht. Beduusd staan ze op straat.

„Terugkraken,” zegt Toon, „nou, dat doen we dan toch.”

Maar Dik voelt daar niet veel voor. Die agent kan mooi praten, maar hij vertelt niet, of zijn baas er ook zo over denkt.

„Wat moeten we doen?” vraagt Dik zich af.

„Laten we even naar Otto en Selien gaan,” stelt Els voor.

Dat is niet ver weg.

Otto heeft de televisie aanstaan.

„Dat ies waar,” zegt Ali, „iek heb nog een kleuren tv gewonnen. Iek nog geen tijd gehad ernaar te kijken. Waar ies hij?”

„Bij tante Da,” zegt Toon, en een beetje beschaamd laat hij erop volgen: „Ik was zo nieuwsgierig, ik heb hem uitgepakt.”

„Ies hij mooi,” vraagt Ali, „mooi voor mien nieuwe huis?”

Door de gezelligheid, die er altijd heerst bij Otto en Selien is Ali bijna vergeten, dat zijn huis een heel moeilijke zaak is geworden.

Ze leggen hun problemen voor aan Otto.

„Wat moeten we doen?” vraagt Dik.

„Zei die agent werkelijk terugkraken?” vraagt hij verbaasd.

Ali en de jongelui knikken.

„Jullie hebt het goed gehoord?”

„Natuurlijk,” zegt Toon, „we zijn niet doof. Hij zei: 'Ik weet het anders ook niet'.”

„Nou, dan kraken jullie dat huis terug,” zegt Otto.
De jongelui kijken elkaar aan. Ze ruiken het avontuur, maar ze geloven er nog niet in.

„Terugkraken?” zeggen de jongens tegelijk.
Ze weten niet, of Otto het werkelijk meent.

„Ja,” zegt Otto, „jullie vinden, dat er onrecht heeft plaatsgevonden. De politie zelf zegt 'terugkraken'. Nou waarom zullen jullie het dan niet doen? Tenslotte heeft Ali een vergunning. Hij heeft z'n huur betaald.”

„We doen het!” zegt Dik overtuigd, „maar hoe?”

„We moeten het goed doen,” zegt Toon, „we moeten een bed en een tafel naar binnen brengen. Pas dan beschouwt men een huis als bewoond.”

„Waarom?” vraagt De Bleke, „wat is dat voor gekheid?”

„Dat weet ik ook niet,” zegt Toontje, „ik heb het wel 's gehoord van mijn vader.”

Els zat Otto onafgebroken aan te staren.

„Is het waar, Otto,” vraagt ze, „een bed en een tafel?”

„Ja,” zegt Otto, „een bed en een tafel en als je mij nog even zo aan blijft staren dan slaat de klok zeven uur en blijven je ogen zo staan. Voor altijd blijven ze zo staan. Boe!”

Els voelt zich betrappt en de anderen moeten lachen.

„Als de klok slaat, dat je gezicht blijft staan is onzin,” zegt Els.

„Probeer het dan eens,” zegt Otto.

Els doet het niet.

„Je durft niet,” schreeuwen de anderen. De mogelijkheid dat er weer iets gedaan kan worden om Ali te helpen vrolijkt hen een beetje op.

„Al zeven uur?” zegt Marleen, „ik moet naar huis. Ik ben bijna iedere avond te laat thuis.”

„Morgenmiddag zijn we vrij van school,” zegt Dik, „dan maken we een schitterend plan.”

„Oké,” zegt Toon, „morgen komen de krakers bijeen in het huis van tante Da.”

Selien wil alleen nog weten, hoe het met Krebs de Sjen is.

„Zijn er nog geen kleintjes?”

„Nee,” zegt Toon, „maar ze is zo rond als een ton.”

„Het worden er wel tien,” zegt De Bleke.

Allen gaan naar huis, behalve Ali Ben Guiba, die gaat niet zo vroeg naar bed en Otto en Selien willen zo graag iets horen over zijn land, Marokko.

Toon en Els zijn het eerste bij tante Da.

Tante Da is nog maar net terug uit 'De Eik'. De bovenzalen van het clubhuis waren aan een bijzonder goede beurt toe en dat kan alleen in de namiddag, omdat 's morgens alles in gebruik is. Repetities voor de tv en de bejaardensoos.

„Meneer Gérard wil meehelpen in de strijd voor De Buurt,” zegt tante Da, terwijl ze haar boodschappen staat uit te pakken.

„Meneer Gérard van de televisie?” vraagt Toon.

„Ja,” zegt tante Da, „hij wil met een aantal mensen een cabaretgroep oprichten. Hij heeft alles besproken met ome Joop.

Met humor maak je de mensen bewust en dan houden ze het langer vol. Tenminste dat zegt hij. Ik begrijp 't niet, maar 't zal wel waar zijn.”

Tante Da zet een fles groenten op tafel.

„Eet u dát vanavond,” zegt Toon, „lekker!”

„Ja,” zegt tante Da, „blote billetjes in het gras.”

„Wat?” zegt Els, die aan de cabaretgroep stond te denken, „wat, wie met z'n blote billetjes in het gras?”

„Die eet ik vanavond,” zegt tante Da, „snijsbonen met witte bonen.”

„Ik zou best mee willen doen,” zegt Els.

„Nou, dan blijf je toch eten bij je tante Da.”

„Nee, ik bedoel met die cabaretgroep.”

„Praat er maar over met ome Joop. Ouwe ome Jan van de bejaardensoos voelde er ook alles voor. Die loopt trouwens altijd met een valse snor. Hij had z'n hele leven al pias willen worden, zei hij, maar ome Joop vond, dat hij het al was.”

Er wordt gebeld. Het zijn de anderen.

„Wat lopen jullie weer met geheimschrijvers gezichten,” zegt tante Da, „wat broeien jullie uit?”

„We gaan het huis van Ali kraken,” zegt Dik.

„'t Is niet waar,” zegt tante Da.

„'t Is wel waar,” zegt Toon, „we kunnen die buurman toch zo maar niet z'n gang laten gaan?”

„Nee, dat is zo,” vindt tante Da, „maar ik weet toch niet, of jullie daar goed an doen.”

„De politie heeft het zelf gezegd.”

„En Ali?”

Tante Da maakt zich in de eerste plaats zorg om haar huisgenoot.

„Ali blijft gewoon buiten,” zegt Dik, „hij mag niet in moeilijkheden komen, want we zijn bang, dat ze hem dan het land uitzetten. Hij komt pas binnen als we het huis stevig in handen hebben.”

Dik heeft een plattegrond van het hele blok huizen tussen de Rozemarijnstraat en de gracht op een vel papier getekend.

„’t Is één hoog,” zegt De Bleke, „weet je dat, Dik?”

„Da’s geen bezwaar,” vindt Toon, „vanmiddag ben ik langs dat huis gefietst. Langs die gevel kan ik makkelijk omhoog klimmen. Dan plak ik een krant met groene zeep tegen de ruit en die druk ik in. Zo doen inbrekers het ook.”

„Oei,” zegt Els, „ja en dan kan je ons gewoon opendoen.”

„Gewoon,” zegt Dik smalend, „en je denkt, dat niemand ons ziet. Als we het zó doen, staat de hele straat op stelten, en hebben we bij voorbaat alles verloren.”

„Maar we hebben geen sleutel,” bedenkt Marleen, „hoe denk je het dan te doen?”

„Luister,” zegt Dik, „de voorkant is uitgesloten. Het moet ongemerkt gebeuren.”

„Dus nemen we de achterkant?” zegt De Bleke.

„Precies,” zegt Dik. „Kijk hier,” hij wijst op zijn plattegrond, „hier ligt het pakhuis van Cosijns. Jullie zien, dat dat niet zoveel scheelt met het huis van Ali. Vanmiddag heb ik een bezoek gebracht bij Cosijns en vanuit het opkamertje, achter in het pakhuis, poolshoogte genomen. Aan de achterkant van het huis groeit klimop en voor zover dat te zien is op zo’n afstand is het vrij stevig. Iemand van ons zou daar naar boven kunnen klimmen. Het raam staat een stukje open, waarschijnlijk om de verflucht weg te laten trekken. Achter hangen geen doeken voor de ramen en je kan goed zien, dat ze aan het verven zijn. Mijn plan is als volgt...”

Het is een schitterend plan. Eén gaat er door het pakhuis van Cosijns over de schuurtjes, die achter in de tuinen liggen, naar het huis. Toon geeft zich daarvoor op als vrijwilliger. Hij zal naar boven klimmen en proberen binnen te komen. Daarna doet hij gewoon de deur van binnenuit open en kunnen de anderen erin.

„t Is gewoon inbreken,” zegt tante Da, die heeft staan luisteren.

„Maar in eigen huis,” zegt Dik.

„Met toestemming van de huurder,” verbetert Marleen, „dan is het geen inbreken.”

„Ja... ja,” zegt tante Da, „zal 'k maar thee gaan zetten?”

Ze verdiepen zich verder in het plan.

„En als die werklui nou al binnen zijn?” merkt De Bleke op.

„Dan komt Toon mooi van een kouwe kermis thuis.”

„Ten eerste,” zegt Dik, „kan hij dat zien. Als er licht brandt, wordt het plan uitgesteld.”

De opzet lijkt waterdicht. Dik heeft alle bijzonderheden heel goed geregeld. Niets is er aan het toeval overgelaten.

„Hoe laat zijn we in de straat?” vraagt Toon.

„We zijn om zes uur bij 'De Eik’,” zegt Dik.

„Waarom dat?” wil iedereen weten.

„We gaan met de volksbus van ome Manus naar het huis, tot vlak voor de deur. Wij gaan, precies zoals we vroeger terugkwamen van een schoolreisje, op de grond zitten en als Toon de deur opendoet, zijn we zo binnen.”

„Geweldig! Schitterend!”

Iedereen is vol bewondering voor Diks organisatietalent.

Plotseling vraagt Toon: „Hoe doen we met het bed en de tafel?”

„Wat?” vraagt Els.

„Er moet een bed en een tafel in komen, anders geldt de kraak niet.”

Ook daaraan heeft Dik gedacht.

„Natuurlijk moet Ali in de buurt zijn. Stel je voor, dat de politie komt, dan moet hij kunnen laten zien, dat hij de enige bewoner is met een huurmachtiging en met betaling van huur.

Daarom heb ik met hem afgesproken om op de bakfiets van Cosijns de matras en de stoel uit de opkamer mee te nemen en bij ons te bezorgen, als wij het huis gekraakt hebben."

„Samenzweerders," zegt tante Da, „hier is jullie thee. Wie wil er een lange vinger bij hebben?"

Dat hoeft tante Da niet te vragen. Ze willen allemaal een lange vinger. Ali Baba en Krebs de Sijen draaien bedelend om hun benen.

„Niet geven," zegt tante Da, „ze krijgen straks hart en al die zoetigheid is niet goed voor katten."

„Selien wil best twee kleintjes hebben," zegt Marleen, „we hebben het gevraagd."

Krebs de Sijen ziet er uit als een tonnetje rond.

„Laten we eerst maar eens afwachten, hoe alles afloopt," zegt tante Da en ze bedoelt beslist niet alleen de katten.

Als Otto uit school komt ligt er een brief op hem te wachten. Hij maakt de brief open. Het is het antwoord van de wethouder van gemeentewerken op de brief van het actiecomité.

Otto leest hem aandachtig. Het is een lange brief. Selien probeert op Otto's gezicht te lezen, wat de berichten zijn. Goed of slecht?

„En?" vraagt ze, „wat schrijven ze?"

„Niet veel zaaks," zegt Otto, „ze schrijven hetzelfde, wat ze al die tijd al gezegd hebben. Er moet een verkeersdoorbraak komen. Die is nodig. Natuurlijk jammer voor De Buurt, maar 't kan helaas niet anders. Voor vernieuwde bestrating is weinig geld en helemaal geen personeel. Het enige waarover ze willen praten is eenrichtingsverkeer in de straten, maar de man die daar alles van af weet is op studiereis. En zo gaat het door."

„Had je iets anders verwacht?"

„Ik niet," zegt Otto, „maar ome Joop had nog hoop. Ik zal hem eens bellen."

„Drink eerst je thee op."

Samen drinken ze thee.

„Je hebt nog niets gezegd over onze geraniums," zegt Selien, „je hebt ze zelfs niet zien staan."

Voor het raam hangen bakken geraniums om het protest van De Buurt tegen de sloop te steunen.

„Er zijn straten, die er zo vrolijk uitzien,” vertelt ze, „ik vind het alleen nog een beetje vroeg in het jaar, als er nachtvorst komt, houden ze het niet.”

„Zetten we de planten 's avonds even binnen,” zegt Otto. „Ik zal ome Joop even bellen.”

Otto draait het nummer van 'De Eik'. Hij hoort een stem zeggen: „De Eik,” maar weet niet wie het is.

„Met wie?” vraagt hij.

„Met 'De Eik',” zegt de stem.

Otto begrijpt, dat het ome Freek is. Door zijn leeftijd is hij een beetje doof, maar als hij moet telefoneren is het nog veel erger.

„Ik wil ome Joop graag even hebben.”

„Of wij iets te koop hebben?” vraagt ome Freek.

„Nee, is ome Joop in het clubhuis aanwezig?” vraagt Otto. Hij spreekt de woorden stuk voor stuk nadrukkelijk uit om ze duidelijk te laten uitkomen.

„Natuurlijk ben ik bezig,” zegt ome Freek. „Met wie spreek ik?”

„Met Otto!”

„Met wie?”

„Met Otto, de schoolmeester.”

„O, ben jij het Otto, ik ben inderdaad druk bezig. Is er iets?”

„Ik wil ome Joop even aan de lijn,” zegt Otto.

„Natuurlijk is bezig zijn fijn. Toen ik met pensioen ging zei m'n dokter nog: 'Ome Freek ga nou niet voor 't raam zitten. In beweging blijven.' ”

„Is ome Joop er?” probeert Otto nog een keer, „ik wil ome Joop graag spreken.”

„Natuurlijk komen we elkaar weer tegen,” zegt ome Freek.

„Dag Otto, dag jongen.”

Ome Freek gooit de hoorn op de haak. De verbinding is verbroken. Otto staat verwonderd met de hoorn in zijn hand.

„Wat is er?” vraagt Selien.

„Niets. Ik had ome Freek aan de lijn, maar hij is zo doof, dat hij niet begreep, waar het allemaal over ging en pardoes het gesprek afbrak.”

„En nou?”

„Ik ga vanavond wel even langs het clubhuis. Ome Joop zal er wel zijn.”

Toon heeft zijn fiets geparkeerd aan de gracht, waar Cosijns woont. Voor de deur staat de bakfiets al klaar.

Hij loopt nu even heen en weer om te kijken, of alles veilig is. Dan pakt hij met een sprongetje de sleutel van het pakhuis die achter de tralies van het kantoorraampje ligt.

Het is een verborgen plekje, maar hij is ervan op de hoogte omdat hij Cosijns soms helpt met het bezorgen van serviesgoed in winkels en cafés. Snel maakt hij de pakhuisdeuren open en schuift naar binnen.

Even moet hij aan het donker wennen, leunend tegen de ge-

sloten deuren. Vanuit het kantoortje legt hij de sleutel terug op zijn plaats.

Tastend loopt hij het pakhuis door naar achteren. Gelukkig maar dat hij hier vaker is geweest. Daar is een opkamertje. Het stro, dat overal op de grond ligt, vooral achter in het pakhuis, maakt een vreselijk kabaal. Door het raam van het opkamertje heeft hij een goed overzicht op de tuinen en de achterkant van de huizen in de Rozemarijnstraat.

Hij kan het huis van Ali Ben Guiba nog goed zien in het schemer. Het raam staat open, zoals Dik heeft verteld. Toch moet hij hier vanuit Cosijns gerekend nog wel drie tuinen naar rechts om bij het huis te komen. Als hij zo de omgeving verkent, denkt Toon: dan kan ik mij het beste een tuin eerder laten zakken. Daar is een soort binnenplaatsje, dat bij een pakhuis hoort. 's Avonds zullen daar wel geen mensen meer zijn en het huis onder de woning van Ali Ben Guiba is bewoond.

Stel je voor, dat ze hem zouden ontdekken, als hij in hun tuin liep.

De klimop heeft ook aftakkingen die in de richting van het binnenplaatsje lopen. Toon kan dus vandaaruit met hetzelfde gemak omhoog klimmen.

Eerst probeert hij of het raam van het opkamertje omhoog kan. Het geeft gemakkelijk mee. Toon kruipt eronderdoor en springt in de tuin van Cosijns. Een tuin kan je het eigenlijk niet noemen. Het ziet er verwaarloosd uit. Er staan wat kapotte kisten en een grote bak met scherven, want ook bij Cosijns breekt nog wel eens wat.

Toon maakt van de kisten een opstapje om op de schuur te kunnen klimmen. Zo zacht mogelijk probeert hij dat te doen. Het is nu bijna helemaal donker.

Als hij boven op de kisten staat, gluurt hij voorzichtig over de rand van de schuur. Het ziet er overal rustig uit. Dan schuift hij zich op de schuur. Het is een soort afdak, dat tussen de tuinen van de twee straten doorloopt. De planken kraken, maar ze houden hem wel.

Toon is niet zwaar. Vroeger op school noemden ze hem 'de

vlo', maar die bijnaam is hij allang kwijt.

In elkaar gedoken kruipt hij verder. Steeds een klein stukje. Heel langzaam om onnodige herrie te voorkomen.

De eerste tuin is hij gepasseerd. Plotseling klinkt beneden een diep gegrom. Een hond begint nijdig te blaffen.

„Koest!” fluistert Toon. „Koest! Goed volk!”

Dat is voor de hond een teken om nog luider te gaan blaffen. Soms springt hij tegen de schutting omhoog. Gelukkig is de schuur hoog.

Toon probeert verder te schuiven, maar de hond gaat opnieuw verschrikkelijk tekeer. Er gaat een achterdeur open. In het naar buiten vallend licht ziet Toon een donkere figuur.

„Bello stil!” commandeert hij. De hond blaft door.

„Is daar iemand?” roept de man.

Toon blijft doodstil op de schuur liggen. Van spanning houdt hij zelfs zijn adem in.

„Is daar iemand?” roept de man weer.

Binnen in het huis roept een vrouwenstem: „'t Zal wel een kat zijn!”

De deur gaat weer dicht. Even houdt Toon zich nog stil en schuift dan verder door het duister.

De hond begint opnieuw. Hij blijft Toon aanblaffen. Een beetje overmoedig doet Toon hem na. Hij gromt terug: „Grrrrrr!”

En wonder boven wonder, de hond houdt op. Het kan van verbazing geweest zijn, of van angst. Voor Toon maakt dat nauwelijks verschil. Zo snel het maar kan kruipt hij tot het plaatsje en laat zich zakken. Zijn trui blijft even hangen aan een drooglijn, maar 't voelt niet ernstig aan. Zien kan hij niets.

Het is doodstil om hem heen. Hij sluipt naar de plek, waar de klimop over de schutting omlaag komt. Gelukkig zit er niet veel blad aan. Hij pakt een stevige tak en trekt eraan om te zien, of de tak blijft zitten.

Hij houdt. Het geluk is met hem, want op dezelfde plaats komt ook de afvoerpijp van de dakgoot uit. Toon weet ook

wel, dat die pijpen niet zo stevig zijn, maar klimop en pijp samen zullen misschien wel houden.

Hij trekt zich op en zoekt steun voor zijn voeten. Zoekt dan opnieuw houvast voor zijn handen en voeten en zo nadert hij langzaam het raam. Steeds probeert hij of dat, wat hij vastpakt, stevig zit.

Beetje voor beetje gaat hij omhoog en eindelijk heeft hij de onderkant van het raam te pakken.

Op de vensterbank zittend, zich vasthoudend aan het raam, gaat hij even uitpuffen. Dan schuift hij het raam omhoog en is als eerste in de woning van Ali Ben Guiba.

Het ruikt er naar verf. De buurman heeft langs de muren in de achterkamer een kast getimmerd. Daarom liep de buurman natuurlijk met planken, denkt Toon.

Toon onderzoekt het hele huis. Overal staan potten verf. De kamer aan de straatkant ziet er al aardig uit. Tenminste in het schaarse licht van de straatlantaarns dat naar binnen valt, lijkt dat zo.

Toon gluurt voorzichtig langs één van de doeken, die de ramen afsluiten, om te kijken, of hij de volkswagenbus van ome Manus met de anderen al ziet. Niets. De straat is leeg. Ook van Ali is nog geen spoor te bekennen.

Toon hoopt, dat ze maar opschieten, want hij voelt er niets voor om hier alleen de twee werklieden te ontvangen.

Buiten slaat de torenklok. Het is later dan hij dacht. Zouden ze hem voor geweest zijn en weer zijn weggegaan? Misschien zijn ze wel naar hem aan het zoeken. Rondrijdend met de auto. Hij heeft nogal wat tijd verloren bij die hond. Hij begrijpt er niets van. Nog eens kijkt hij voorzichtig door een kier de straat in.

Rustig op zijn bakfiets trappend, ziet hij Ali aankomen. Een bed en een tafel als vrachtje.

Dat is een pak van Toons hart! Nu is hij in ieder geval niet meer alleen.

Het is wel tegen de afspraken, maar hij doet tweemaal snel het licht in de kamer aan en uit. Even verblindt het vele licht hem, dan rent hij naar de trap om open te doen.

Precies zes uur zijn Els en Marleen, Dik en De Bleke in 'De Eik'. Voor de deur staat de volkswagenbus, maar van ome Manus geen spoor.

„Laten we even binnen gaan kijken,” stelt Dik voor.

In de grote zaal is het bingoavond. Er hangt een dikke rook en met enige moeite ontdekken ze ome Manus. Gespannen zit hij boven zijn kaarten. Er worden nummers afgeroepen.

„Ome Manus,” zegt Dik, „zullen we?”

„Een ogenblikkie, jongen, één ogenblikkie!”

„Maar anders zit Toon in z'n eentje in dat...”

„Stil nou, jongen,” zegt ome Manus, „stil...”

Er worden weer nummers afgeroepen. Ome Manus luistert.

„Ik heb nog maar één nummer nodig,” zegt hij. „Ik kom zo.”

Ongeduldig wachten de kinderen. Ze denken aan Toon, die alleen in dat huis zit.

„Kom nou, ome Manus,” probeert Marleen.

„Ja!” roept hij. „Bingo!!!”

Hij is rond. Hij heeft de prijs gewonnen.

Vanaf het podium klinkt: „Een schitterende wandelstok met echt benen knop is gewonnen door ome Manus! Deze wandelstok is aangeboden door...”

In het geroezemoes gaat de naam van de milde gever verloren. De meeste prijzen worden door de winkels van de buurt bijeengebracht.

Ome Manus maakt aanstalten de stok te gaan halen.

„Ik zal 'm wel halen!” zegt De Bleke, want hij weet hoe lang ome Manus over zulk soort dingen doet. Hij rent naar voren.

„Wij gaan vast naar buiten,” roept Dik hem na.

Ze tronen ome Manus mee naar zijn bus. Het is de hoogste tijd. Buiten slaat de torenklok.

De motor bromt al, als Dik met de stok de bus in schiet.

Overmoedig door zijn succes van de avond, giert ome Manus met zijn bus door de bocht op weg naar de Rozemarijnstraat.

Toon en Ali sjuwen het bed de trap op. De buitendeur laten zij openstaan. Door het passen en meten, om het bed over

de nogal nauwe trap omhoog te hijsen, zijn ze helemaal vergeten de deur te sluiten. Het is een lastig karwei, maar het gaat na veel moeite. Door het bed te draaien en op zijn kant te houden, kan het eindelijk in de voorkamer van het huis gezet worden.

„Maar iek wiel in de tussenkamer slapen,” zegt Ali.

„Dat bed versjouwen we straks wel verder,” blaast Toon, „eerst de tafel!”

Hij loopt naar de gangdeur, doet die open en staat voor twee grote werklieden. Als aan de grond vastgenageld blijft Toon staan. De werklieden; hij was hen helemaal vergeten. Hij heeft hen ook niet gehoord.

„Wat doen jullie in dit huis?” vraagt de eerste.

„Willen jullie wel eens heel gauw op...”

„Dit huis is van Ali Ben Guiba,” zegt Toon. „Van die me-
neer hier.” Hij wijst op zijn vriend.

„Ja,” zegt deze, „dient huis is van mien.”

„Mien ken ik niet,” zegt de eerste werkman. „Dit huis is van Vergauwen en nou wegwezen!”

„Dit huis is niet van Vergauwen. Vergauwen is erin gekro-
pen,” zegt Toon. „Ali Ben Guiba heeft het gehoord. Hij heeft een vergunning!”

Er komt een blik van herkenning in de ogen van de man.

„Jullie waren hier 's avonds ook al eens aan de deur, niet?”

„Ja,” zegt Toon.

„Toen hebben we toch gezegd, dat je bij Vergauwen moest zijn of bij de politie of bij weetikveel?”

„We zijn bij de politie geweest en die zei, dat we het huis maar moesten terugkraken.”

„Gaat het op die toer?” zegt de man quasi-begrijpend. Hij geeft een knipoog naar zijn maat en alsof het afgesproken is, grijpt de een Toon en de ander valt Ali Ben Guiba aan.

„Met krakers weten we raad,” roept hij. „Eruit allebei!!!”

Toon voelt zich bij zijn trui gegrepen. De man probeert hem naar de deur te werken, maar Toon verzet zich hevig. Hij wringt zich in allerlei bochten en schreeuwt: „Schoft! Lamelos! Lamelos!”

„Geen burengerucht, manneke,” zegt de man. „Rustig en kalm blijven!”

Een stevige greep maakt Toon onschadelijk. Een grote hand sluit zijn mond af, zodat hij niet meer kan schreeuwen.

Geen seconde aarzelt Toon. Hij sluit zijn stevige gebit en bijt even door in de hand van de man.

Een kreet van pijn. Een ogenblik verslapt de greep. Juist voldoende voor Toon om zich los te rukken en naar de andere kamerhoek te rennen. De man herstelt zich snel. Hij stuift achter Toon aan, maar zijn weg wordt versperd door Ali, die met zijn tegenstander over de grond ligt te rollen. Toon doet een sprong naar de deur, maar de man is hem voor en komt weer dreigend op hem af.

Dan ziet Toon zijn laatste redmiddel. Hij grijpt een grote pot groene verf.

„Blijf staan, waar je staat,” snauwt hij de man toe, klaar om de pot naar zijn vijand te slingeren. „Nog één stap en je bent een graskikker!”

De man ziet aan het gezicht van Toon, dat het menes is. Woedend kijkt hij naar de jongen en hij denkt tegelijk aan wat zijn vrouw zal zeggen, als hij helemaal onder de groene verf thuiskomt. Dan gaat alles, wat hij verdient met deze klus, in een nieuw pak.

Hij heeft nu zijn hoop gevestigd op zijn maat. Die maakt met Ali Ben Guiba korte metten. Ali ligt op zijn rug en stoot vreemde onverstaanbare kreten uit. De man zit boven op hem.

„Geef dat stuk touw eens an, dan zal ik die wildeman even vastbinden!” schreeuwt hij naar zijn collega.

De ander probeert voorzichtig een klein pasje in zijn richting.

„Staan blijven!” commandeert Toon en haalt uit met de pot verf.

Hulpeloos kijkt de man naar zijn maat.

„Dan weet ik nog wel een manier,” roept de ander. Hij haalt vreselijk uit om Ali een klap te verkopen, maar in plaats van Ali slaakt hij zelf een kreet. De kamer is opeens

gevuld met mensen. Ome Manus is aangekomen met zijn bus en De Bleke komt juist op tijd met de door ome Manus gewonnen wandelstok de man een tik op zijn achterste geven. Woedend grijpt de man de wandelstok van De Bleke en het gevecht begint opnieuw.

De Bleke trekt aan de ene kant van de stok en de man aan de andere kant. Zittend op Ali heeft hij de grootste moeite om zijn beide tegenstanders te bestrijden.

In de deuropening ziet ome Manus alles met ontzetting aan. Hij is doodsbenauwd en zoals altijd in zulke gevallen probeert hij weg te komen.

„Ik ga de politie halen!” schreeuwt hij en rent de trap af.

Niemand hoort hem. Iedereen heeft het veel te druk. Els en Marleen helpen De Bleke; trekken aan de wandelstok. Het lijkt wel op een wedstrijd touwtrekken bij de kinderfeesten in De Buurt.

Ook Toons vijand voelt de behoefte zich in de strijd te mengen. Hij ziet, dat zijn vriend het niet lang meer kan houden. Hij doet twee stappen naar zijn maat. Toon aarzelt geen seconde. Een welgemikte worp en de pot verf treft de man zijn schouders. Traag zakt de mosgroene verf omlaag. Zijn pak verandert in een camouflagepak. In een bos zou hij niet meer opvallen, maar in deze kleine kamer wel.

Nu hij toch groen is, wil hij meteen zijn vriend helpen.

„Kijk uit!” roept deze, „je bent groen!”

Het mag niet hinderen. Twee groene armen slaan zich om zijn middel en beginnen te trekken. Ali heeft zich gelukkig tijdig kunnen bevrijden. Plotseling schieten de twee groepen los. Ze vallen languit achterover. Er zoekt iets langs Diks oren. Naast hem trilt een degen met zijn punt in de grond. Een man houdt triomfantelijk de stok omhoog. Maar het is slechts een huls en niet de hele stok. Het is de huls, waarin heel vindingrijk de degen verborgen zat. Ome Manus heeft geen gewone wandelstok met bingo gewonnen. Het was een degenstok!

De mannen zijn overeind gekrabbeld en komen dreigend naar voren. Ze zijn nu goed kwaad.

Dik overziet snel de toestand. Hij trekt de degen uit de grond en schreeuwt: „Ten aanval!!!” de degen voor zich uitstekend.

Een nuchtere stem op de achtergrond zegt: „Niks aanvallen. Allemaal blijven staan! En geef mij dat speelgoed maar!”

Het werkt als een koude douche. In de deuropening staan twee politieagenten en daarachter nog steeds als een uil in doodsnood ome Manus. Eén van de agenten komt naar voren. Hij pakt Dik zijn degen af.

„Wat is hier aan de hand?” vraagt hij. Iedereen begint tegelijk te praten.

„Eén voor één,” zegt de agent. „Ik heb wel twee oren, maar ik kan er maar één tegelijk verstaan. Eerst die meneer in 't groen.”

„Wie?” vraagt de één.

„De groenste,” zegt de agent.

De tegenstander van Toon begint.

„We zijn hier aan 't klussen,” begint hij.

„Dat zie ik,” zegt de agent, „en toen?”

„Toen we vanavond hier kwamen, zaten die twee gasten in dit huis. „Die... eh...” op Ali wijzend. „Ja, ik weet niet wat het is,” en op Toon wijzend, „en die kleine daar.”

„U bent de bewoner?” vraagt de agent.

„Nee,” zegt de man, „ik klus hier. Ik verf het huis.”

„Dat zie ik,” zegt de agent, de man van top tot teen opnemend. „Maar wie is dan wel de bewoner?”

„Iek,” zegt Ali Ben Guiba. „Iek heb dit huis gehuurd. Kijk u maar.” Hij diept uit zijn portefeuille de huurmachtiging op en laat die aan de agent zien.

„En u verft het huis voor deze meneer groen?” vraagt de agent weer aan de man.

„Nee voor mij,” zegt een andere stem. „Wat is hier aan de hand in mijn huis?”

Het is de buurman van tante Da, die van zijn werk is teruggekomen. Hij heeft vanavond moeten overwerken en kwam op de terugweg naar huis nog even langs, om te zien, hoe het in zijn nieuwe woning staat.

„Wat is hier aan de hand. Wat doen jullie in mijn huis?”

„Dat zijn we nu juist aan het uitzoeken, meneer,” zegt de agent. „U blijkt de tweede bewoner van dit huis te zijn.”

„Iek ben de bewoner,” zegt Ali. „Iek heb dit huis gehuurd.”

„Iek toevallig ook,” doet de buurman Ali na.

„Nou niet beledigend worden,” vermaant de agent de buurman. „Kunt u bewijzen, dat u dit huis hebt gehuurd?”

„Belt u de eigenaar maar op,” zegt de buurman.

„Dat kan niet,” zegt Ali. „Dat kan niet. Iek heb het huis gehuurd.”

Dik en Toon mengen zich in het gesprek.

„Wij waren er zelf bij, agent. Bij makelaar Ronk. Ali heeft ook een huurmachtiging van Volkshuisvesting. Hij is alleen...”

De buurman begint ook.

„Ik heb de huur betaald, agent.”

„Iek ook,” zegt Ali.

Alle problemen dreigen opnieuw. De agent voelt het aankomen.

„Zwijgen!” roept hij met harde stem. „Zwijgen!”

Er valt een stilte.

„We gaan dit op het bureau haarfijn uitzoeken,” zegt de agent. „Allemaal mee naar het bureau.”

„Allemaal?” vraagt één van de werklieden. „Wij ook?”

„Allemaal is allemaal,” zegt de agent. „De auto staat beneden.”

De andere agent heeft zich tot nu toe weinig met de zaak bemoeid, maar nu vindt ook hij inmenging op zijn plaats.

„Moet ik die twee meenemen?” hij wijst op de groene werklieden. „Ik praktizeer d'r niet over,” zegt hij. „Denk's aan m'n bekleding!”

Z'n collega kijkt hem peinzend aan: „Bekleding?”

„Ja, de bekleding van de auto is helemaal naar de knoppen als die twee groenen erin komen. Hoe denk je, dat ik dat kan verantwoorden?”

„Oke,” beslist de agent, „de groenen gaan lopen. Zo ver is het niet.”

„Kunnen wij er wat aan doen, dat we groen zijn?” protesteert de één.

„Jij en jij in onze auto.” De agent wijst op Ali Ben Guiba en de buurman. „En de rest?”

„Agent, wij hebben eigen vervoer,” zegt ome Manus. „Wij rijden wel achter u aan.”

En zo verhuist alles naar het bureau.

Het is nu al acht uur.

De moeder van Toon begint zich ongerust te maken. Waar blijft haar zoon? Hij heeft iets vroeger een boterham gegeten. Voor één keer mocht dat. Hij moest naar tante Da.

Maar nu is die jongen nog steeds niet terug.

Zou ze Kreyermaat eens bellen? Misschien is Hans wel thuis en weet hij, waar Toon zit. Of zou ze nog even wachten?

Tante Da heeft geen telefoon, anders zou ze die bellen.

Al overlegend besluit ze nog een kwartier geduld te hebben. Toon is haar enig kind en daarom maakt ze zich wel eens iets te gauw ongerust. Dat weet ze van zichzelf. Bovendien, Toon is flink. Die loopt in geen zeven sloten tegelijk.

In de verte hoort ze de sirenes van een politieauto. Dan wordt het haar te machtig en ze belt de familie Kreyermaat. Ze kan mevrouw Kreyermaat slecht verstaan. Deels door de zenuwen, deels omdat mevrouw Kreyermaat met een Frans accent spreekt.

„Ans? Ies nog niet là. Niets gezien van hem. Hij zal zo wel thuiskomen. Die garçons, die jongens. Altijd hetzelfde.” Het stelt de moeder van Toon weinig gerust.

Ze neemt een besluit en trekt haar mantel aan. Op het gevaar af uitgelachen te worden om haar bezorgdheid gaat ze naar tante Da.

Als tante Da open doet, weet ze het al. Ze zijn er niet. Anders kan je buiten hun stemmen al horen. Zo luidruchtig kunnen ze zijn.

„Dag, mevrouw Wijnhalen,” zegt moeder.

„Kijk 's an,” zegt tante Da, „de moeder van Toon. Wat ver-schaft me de eer? Kom binnen.”

Moeder gaat naar binnen.

Midden in de kamer staat de grote kleurentelevisie van Ali aan. Over het grote scherm zwalkt een schitterend zeilschip. Tante Da is er nog vol van.

„'t Valt niet mee,” zegt ze, „vrouw van een zeeman te zijn.”

„Mijn man is geen zeeman,” zegt moeder, „mijn man is politieagent.”

„Altijd alleen,” zucht tante Da, haar aandacht weer op de buis gericht.

„Altijd... altijd,” zegt moeder, „hij heeft natuurlijk onge-regelde dienst.”

„Ik kan me best voorstellen, dat zo'n vrouw met hem mee wil. Zo alleen is maar verdrietig.”

„Ik kom hier voor Toon,” zegt moeder.

„Dat begrijp ik,” zegt tante Da, „maar mag ik even kijken, hoe het met de Onedinlijn afloopt.”

Dat kan moeder moeilijk weigeren. Ze zit op hete kolen. Gelukkig duurt het niet lang meer. De muziek zet in en de titels glijden over het scherm.

Moeder zegt, om de stilte te verbreken: „Mooi hè, die kleuren.”

„Ja,” zegt tante Da, „'t is toch anders dan gewoon. Wilt u koffie?”

„Nee, ik blijf niet lang,” zegt moeder, „ik zoek Toon.”

„Ze zijn het huis kraken van Ali Ben Guiba,” zegt tante Da.

„Wat!?” roept moeder ontsteld uit, „een huis kraken! Dat is toch verboden! Als mijn man dat aan de weet komt...”

„'t Is het huis van Ali Ben Guiba, weet u wel, onze Marokkaan. Terwijl hij naar Marokko was om vrouw en kind te halen is mijn bovenbuurman, dat mooie portret, in dat huis gekropen en toen zei de politie, dat ze het maar moesten terugkraken.”

„Zei de politie dat?” vraagt moeder ongelovig.

„Ja,” zegt tante Da, „dat zijn ze nu even doen. Maar 't is zeker een beetje uit de hand gelopen.”

„'t Is vreselijk,” zegt moeder, „die kinderen en dat alles voor die Marokkaan.”

Tante Da heeft een beetje moeite met die laatste opmerking, maar ze begrijpt, dat moeder zich zorgen maakt. Haar man is streng, tenminste, zo ziet hij er uit en Toon heeft dat ook wel eens verteld.

„Zullen we eens gaan vragen bij Ot en Sien?” stelt tante Da

voor. „Wie weet, misschien zijn ze daar wel blijven plakken en is alles al achter de rug.”

„Wie is Ot en wie is Sien?” vraagt moeder.

„De onderwijzer van Toon, die woont hier vlak bij.”

„O, meneer Otto,” zegt moeder, „zouden die wat weten?”

„Misschien,” zegt tante Da, „ik trek even een mantel aan.”

Tante Da verdwijnt achter een deur. Moeder kijkt rond en ziet Ali Baba en Kreb de Sjien ineengerold op een stoel liggen. Ze aait de katten. Kreb de Sjien sterkt zich behaaglijk uit en laat het zich welgevallen.

„Die loopt ook op alle dag,” roept moeder naar tante Da, als ze ziet, hoe dik Kreb de Sjien is.

Tante Da komt te voorschijn. Ze heeft haar mantel aan.

„Volgens mijn berekening moet het nog wel een paar weken duren. Ik hoop maar dat dan de problemen met de sloop van De Buurt opgelost zijn.”

„U moet hier uit, hè?” zegt moeder met medelijden in haar stem.

„Dat willen ze,” zegt tante Da een beetje stug, „maar voorlopig zit ik nog hier. Zullen we maar?”

De dames lopen de straat uit. Moeder kijkt rond. Ze ziet hier en daar al lege huizen. Bij sommige zijn door de gemeente planken voor de ramen geslagen. Bij andere staan de geraniums protesterend in bakken voor de ramen.

„Er zijn toch al mensen verhuisd,” stelt moeder vast.

„Ja,” zegt tante Da, „maar 't waren geen mensen uit De Buurt. 't Was import.”

„O,” zegt moeder, „die begrijpen ons en De Buurt niet zo.”

„Precies,” zegt tante Da.

„Geen gordijnen voor de ramen,” zegt moeder met afkeuring in haar stem.

„Nee,” zegt tante Da, „da's modern, maar 't zou mij niet lijken.”

„Mij ook niet,” zegt moeder, „zo'n inkiijk.”

Dan gaat de deur open.

„Ik ben het,” zegt tante Da, „tante Da.”

„U komt de geboorteaankondiging doen?” roept Selien.

„Komt u boven.”

De dames beklimmen moeizaam de steile trap.

„Dit is de moeder van Toon,” zegt tante Da.

„Komt u binnen,” zegt Selien. „Tante Da, hoeveel zijn 't er?”

„Nog niks,” zegt tante Da, „volgens mij kan dat nog wel even aanlopen. De moeder van Toon maakt zich ongerust over haar zoon. We dachten, misschien zijn ze hier.”

„Ze zijn naar het huis van Ali,” zegt Selien, „maar ze kunnen wel al terug zijn, „want Ali zou achterblijven als alles rond was. Zal ik Otto eens bellen? Hij is naar ome Joop in 'De Eik'.”

Selien belt.

Tante Da en moeder luisteren mee, maar ze kunnen uit de antwoorden en vragen van Selien weinig wijs worden. Als het telefoongesprek is afgelopen, zegt Selien: „Ome Manus heeft zo juist 'De Eik' gebeld. Ze zitten op het politiebureau.”

„Nee toch,” zegt moeder verschrikt.

„Ja,” zegt Selien, „op de gracht.”

„Gelukkig,” zucht moeder.

„Gelukkig?” vraagt tante Da verbaasd.

„Ja,” zegt moeder, „gelukkig niet op het hoofdbureau, want daar is m'n man.”

„Ze zullen zo wel thuis komen,” zei Otto. „Toon komt dan met hem mee, want ze zijn met de bus van ome Manus.”

„Dames,” zegt Selien, „zal ik dan maar vast een kopje koffie zetten?”

„Graag,” zegt moeder.

Tante Da zegt: „Ha ha 'dames'!!! Ik ben toch tante Da en die lust wel een bakkie troost.”

Op het politiebureau heerst nog steeds grote verwarring. De eigenaar van het huis is opgehaald om uitleg te geven. De buurman heeft de grootste mond.

„Ik heb betaald,” roept hij. „Ik heb betaald. En wie betaalt heeft gelijk.”

„Iek heb een huurmaktiking,” roept Ali, „en iek heb ook huur betaald.”

De twee werklieden staan tegen de buurman te praten, maar die luistert niet eens.

„Als je maar weet,” zegt de een, „dat je mijn kleren moet vergoeden. Dit was niet afgesproken binnen de prijs.”

De jongelui proberen zo nu en dan ook een duit in het zakje te doen. Ome Manus zwijgt.

Het gaat de wachtcommandant vervelen. Hij geeft een geweldige klap op tafel en brult: „Nu is iedereen stil en wie ongevraagd zijn bakkes opendoet, gaat in het cachot.” Dat helpt. Het is stil.

Rustiger gaat de politieman verder: „Alleen degene die ik wat vraag, geeft antwoord.”

Iedereen knikt.

„Jij,” hij wijst op Dik, „waar haal jij dat steekwapen vandaan?”

„Steekwapen?” vraagt Dik verbaasd.

„Die degen,” legt de wachtcommandant uit, „dat is verboden wapenbezit. Hoe kom je daaraan?”

„De wandelstok,” zegt Dik, „die is van ome Manus.”

„De-ge-n-stok,” zegt de agent iedere lettergreep spellend. „Hoe komt u aan een degenstok?”

„Gewoon,” zegt ome Manus, „vanavond gewonnen met bingo in 'De Eik'. U kunt het navragen. Ik won een wandelstok en toen schoot hij uit elkaar en toen was het een degenstok.”

„Goed,” zegt de agent, „dat is opgelost. Het wapen wordt in beslag genomen.”

„Heb ik eens een prijs,” moppert ome Manus zachtjes.

Een agent duwt de twee stukken van de stok ineen. Hij ziet er weer uit als een onschuldige wandelstok. Met enige spijt kijkt ome Manus ernaar.

„Kan ik hem niet ruilen bij de wandelstokkenkoning?” probeert hij nog, maar de agent kijkt hem dreigend aan. Ome Manus houdt z'n mond verder maar.

„De – huur,” zegt de agent. Het is of een kind uit de eerste

klas uit een leesboekje voorleest. „De huur.”

Ali en de buurman beginnen tegelijk te praten.

„Iek heb de huur betaald. Iek heb de huur betaald.”

„Cachot!?” dreigt de agent. „Wie de huur betaald heeft, moet bewijs kunnen overleggen. Wie heeft betaald?”

Het blijkt dat zowel de buurman als Ali de huur gegireerd heeft.

„U hebt dubbele huur opgestreken,” zegt de agent dreigend tegen de huisbaas. „Dat is oplichting. Dat is strafbaar!”

Maar de huiseigenaar heeft een excuus. Hij vertelt hoe het gegaan is. Nadat het huis aan Ali verhuurd was, heeft hij een poos niets van hem gehoord en hij dacht, dat hij geen belangstelling meer voor het huis had en daarom heeft hij het aan buurman verhuurd. Achteraf bleek, dat Ali het eerst op het telefoonnummer van de huisbaas had gegireerd. Daarom had het zo lang geduurd.

Hij wil het geld nu wel terugbetalen aan Ali, want hij heeft hem niet eerder kunnen vinden. Maar Ali wil daar niets van horen. Hij wil het huis; geen geld. Ook al, omdat hij de enige is met een huurmachtiging. De wachtcommandant hakt de knoop door.

„Voorlopig,” zegt hij tegen de huisbaas, „krijgt geen van beiden het huis. U voorziet het pand van een ander slot en de Dienst Volkshuisvesting maakt uit, wie erin komt. Dit terwille van de goede orde. En laat ik niet merken, dat het anders uitpakt.”

Iedereen mag naar huis. En als de jongelui met Ali Ben Guiba in het busje van ome Manus stappen, hebben buiten de werklieden nog onenigheid met de buurman over de verrekening van het karwei.

Ali is er triest van. Hij denkt aan zijn vrouw en kinderen, die in Frankrijk zitten en daar niet onbepert kunnen blijven. Eens moeten ze hierheen komen, omdat de verblijfsvergunning in Frankrijk afloopt. Hij weet het niet meer.

„We vragen aan Nel Soet van het actiecomité, wat we doen moeten,” zegt Dik. „Die kan misschien wel meegaan naar Volkshuisvesting.”

„We moeten morgen direct gaan,” vindt Marleen.

„Nel Soet zal wel in 'De Eik' zijn,” zegt ome Manus. „Toen ik belde had zij een vergadering met ome Joop en Otto.”

„We zijn nou toch te laat thuis,” zegt Toon, „laten we even langs 'De Eik' rijden om af te spreken.”

„Goed,” zegt Els, „dan kan ik me meteen opgeven voor het cabaret.”

De Bleke gaapt. Hij is wel lang, maar niet zo vreselijk sterk.

„Ik ben doodmoe,” zegt hij, „ik wil naar bed.”

„Ik ook,” zegt Els. „Ik wou dat ik er al in lag.”

Ome Manus stopt voor 'De Eik'. Otto staat te wachten.

„Je moeder zit bij ons thuis,” zegt hij tegen Toon. „Ze heeft gevraagd of je met mij meegaat.”

„Goed,” zegt Toon, „maar ik wil eerst even m'n handen wassen. Ze zien helemaal groen en aan die kleur heeft m'n moeder toch al zo'n hekel.”

„Maar wel opschieten,” zegt Otto. „Ze was toch al ongerust.”

Binnen spreken Toon en Dik nog even af met Nel Soet. Ze wil best meegaan naar de Dienst Volkshuisvesting morgen. Als Toon weg wil gaan, zegt Nel: „Toon, kom eens terug, er hangt een grote draad aan je trui.”

„Dat komt van die drooglijn,” moppert Toon. „Ik ben aan een drooglijn blijven hangen. Dat zal wel trammelant geven.”

„Trek hem even uit,” zegt Nel, „dan zal ik zien wat ik doen kan.”

Gelukkig is er wat aan te doen. Nel haalt de draad keurig naar binnen en als je er niets van weet, kan je er niets meer van zien.

„Waar blijf je nou?” roept Otto.

„Ik kom,” zegt Toon.

En iedereen gaat naar huis.

Ze staan met z'n vieren voor het loket bij de Dienst Volkshuisvesting. Ali en Nel, Dik en Toon.

Ali vertelt het hele verhaal. De ambtenaar achter het loket

knikt. Soms verduidelijkt Nel iets, wanneer Ali er niet helemaal uit kan komen.

„Ja, ja,” zegt de ambtenaar, „ik kan er nu nog weinig op zeggen. Ik zal de inspectrice alles laten uitzoeken.”

„Maar iek heb haast,” zegt Ali, „mien vrouw en kienderen zien in Frankrijk. Ze kunnen daar niet lang blijven.”

„Ik begrijp het... ik begrijp het,” zegt de ambtenaar, „maar onze moeilijkheden zijn ook groot. Er wordt een heel stuk van De Buurt gesloopt. Die mensen moeten ook allemaal onder de pannen komen. Ik zal alles voor u uitzoeken en u krijgt nog bericht.”

„Kunnen we niet meteen een afspraak maken?” vraagt Nel Soet.

Dat lukt niet.

„U krijgt een kaartje thuis,” zegt de ambtenaar. „U kunt ons vertrouwen. U krijgt bericht.”

Zonder iets bereikt te hebben stappen ze naar buiten.

„Wat nou?” vraagt Toon.

„We kunnen niet veel doen,” zegt Nel. „We moeten werkelijk even afwachten.”

„Iek ga naar Cosijns,” zegt Ali. „Iek ga maar weer werken.” Ze kijken hem na. Het is voor hun vriend een teleurstellende zaak. Het liep in het begin allemaal zo goed en nu lijkt alles weer verder dan ooit.

„Ik ga naar 'De Eik,’” zegt Toon, „kijken naar de cabaret-repetitie.”

„Is Els er?” vraagt Dik.

„Ze begint vandaag.”

„Mogen we daar kijken?”

„Als we het niet proberen, weten we het niet.”

Met Nel Soet lopen ze naar 'De Eik'. Nel heeft vanmiddag spreekuur. Er komen steeds meer mensen met klachten over hun huizen. Sommige huizen lekken. Bij andere moeten de elektriciteitsleidingen vernieuwd worden. Die zijn door veroudering levensgevaarlijk geworden. Slechte planken in de vloeren. Als er van achterstallig onderhoud sprake is en de huisbaas volgens de wet verplicht zou zijn dit te repareren,

wordt een brief naar de huiseigenaar gestuurd met een vriendelijk verzoek om zo spoedig mogelijk alles te laten maken. Doet hij het niet, dan wordt het een zaak van de rechter. Zo worden de huizen in De Buurt verbeterd en worden de huizen niet gesloopt, omdat ze slecht zijn.

Bij 'De Eik' wacht al een heel stel mensen. De spreekuren worden steeds drukker. De mensen gaan begrijpen, dat ze niet helemaal machteloos zijn.

In de grote benedenzaal hangt boven de bar van ome Freek een groot spandoek „Door De Buurt en voor De Buurt”.

Nel wordt met een hoeraatje ontvangen.

Dik en Toon vragen ome Freek, waar de repetitie is van het cabaret.

„Boven,” zegt hij.

Ze lopen de trap op. Op de eerste verdieping kan je de pianomuziek al horen. Voorzichtig doen ze de deur open. Ze blijven luisterend staan.

Om de piano zit en staat een groep mensen, jong en oud.

Ze zingen:

„Onze huizen zijn gezellig
En ze zijn best goed gebouwd
Daarom weten wij heel stellig
Slopen dat is altijd fout.
Laat u niet uw huis uitdrijven
Want De Buurt moet blijven
De Buurt moet blijven
De Buurt moet blijven.”

„Nou, dat lijkt maar niks,” zegt meneer Gérard.

Ze herkennen hem van de televisie.

„Als jullie het zo zingen gelooft niemand, dat je het meent. Het moet pittiger, en de regels 'De Buurt moet blijven – De Buurt moet blijven', moeten onverzettelijker klinken.”

Els zwaait naar hen. Dan ziet meneer Gérard hen ook.

„Komen jullie meedoen?” vraagt hij.

„Nee, we komen kijken,” zegt Toon.

„Er wordt hier niet gekeken,” zegt meneer Gérard, „dan

kunnen we niet werken.”

„Maar we zijn van het actiecomité,” probeert Dik nog. Het helpt niet. Ze worden naar beneden gestuurd.

„Bij de volgende buurtvergadering krijgen jullie een voorproefje,” roept meneer Gérard hen nog na.

„Je zou zeggen, dat hij weer aan het inpakken is,” zegt Toon.

„Ik begrijp er niets van,” zegt Dik. „Zou hij nou toch gaan verhuizen, maar waarheen?”

„Wat kan jullie dat nou schelen,” zegt tante Da. „Laat 'm ophoepelen.”

De hele club zit na schooltijd rond de tafel bij tante Da. Ze zitten gespannen te luisteren naar het gebonk van buurman boven. Alles wekt de indruk, dat de buurman gaat verdwijnen. Er zijn ook nog andere mensen uit De Buurt weggegaan.

Het is nu zelfs zo ver, dat er een heel hoekhuis leeg staat. Verder is er hier en daar een bovenverdieping, of een etage ontruimd. Maar van een uittocht is geen sprake. Het deel van De Buurt, dat gesloopt moet worden, maakt beslist nog geen verlaten indruk. Integendeel! Door de geraniums voor de ramen, die in het voorjaarszonnetje beginnen uit te komen, ziet het er vriendelijker uit dan ooit.

Buiten op straat klinkt een zwaar gedreun. Voor de deur van tante Da stopt een grote verhuiswagen.

„Zie je wel. Hij gaat verhuizen,” roept De Bleke uit. „Waar zou die nou naar toe gaan?”

„Zo'n vent heeft wel gauw een huis,” moppert Marleen.

„Misschien gaat hij wel naar Bosdorp, of Wilhelminastad.” zegt Dik.

„Dat was toch te duur voor hem,” merkt Toon op. „Dat heeft hij tenminste altijd gezegd.”

Ze staan voor de ramen en zien, hoe de verhuiskisten, die een paar weken geleden zijn gebracht, ingeladen worden.

„Zal ik eens gaan vragen, waar hij heen gaat?” stelt Toon voor.

„Dat vertelt hij nooit,” zegt Marleen.

„Ik kan het toch proberen,” zegt Toon.

Hij gaat naar buiten en blijft om de verhuishwagens hangen. De buurman staat aanwijzingen te geven en doet, alsof hij Toon niet ziet.

„Gaat u verhuizen, buurman?” vraagt Toon honingzoet.

„Ben je kippig?” snauwt de buurman hem af. „Dat zie je toch.”

De verhuizers sjouwen een zware kast naar buiten. Ze durven niet te takelen. Het dak is zo oud.

„'t Kon dat u even uw kasten ging luchten,” spot Toon.

De buurman kijkt Toontje vernietigend aan, maar hij beheerst zich en gaat weer naar binnen.

Vier stoelen tegelijk sjouwend, komt een verhuizer naar buiten.

„Waar moeten jullie straks heen?” vraagt Toon. „Richting station? Kan ik dan meerijden?” Hij hoopt dat de verhuizers zeggen waar ze heen gaan.

„We moeten helemaal niet naar het station.”

„Ook niet een beetje in de richting?” blijft Toon volhouden.

„Jongen, je staat me in de weg. We moeten hier vlakbij zijn, in de Rozemarijnstraat.”

Toon heeft dit antwoord verwacht, maar toch schrikt hij. Hoe is het mogelijk, dat de buurman in het huis van Ali kruipt. Er was afgesproken, dat alles eerst eens goed moest worden uitgezocht.

Hij stuift naar binnen.

„Hij gaat in het huis,” roept hij verontwaardigd.

„In de Rozemarijnstraat?” vraagt Dik. „Dat kan niet!”

„De verhuizers zeggen het.”

„'t Zou uitgezocht worden,” zegt Els. „Hoe kan dat nou?”

„We moeten er onmiddellijk wat aan doen,” zegt Dik.

„Nel Soet moet gewaarschuwd worden,” zegt Toon. „En dan direct naar Volkshuisvesting.”

Buiten rijdt de verhuishwagen weg.

„En Ali?” vraagt tante Da, „moet Ali niet gewaarschuwd worden?”

„Natuurlijk, Ali ook,” zegt Dik. „Laten we zó doen. De

Bleke gaat naar de Rozemarijnstraat. Hij is op de fiets. Daar moet hij kijken of de verhuiswagen inderdaad voor het huis van Ali staat. We denken dat het zo is, maar we weten het niet zeker. Els en Marleen gaan langs Cosijns om Ali te waarschuwen. Toon en ik gaan naar 'De Eik'. Nel Soet houdt spreekuur op dit ogenblik. Misschien kan ze weg. We zien elkaar bij de Dienst Volkshuisvesting. Afsgesproken?"

Iedereen rent weg om zijn opdracht uit te voeren.

Tante Da blijft in een lege kamer achter.

„Zo heb je een uitverkocht huis,” mompelt ze. „Zo zijn al je klanten verdwenen.”

Ali Baba scharrelt om haar heen, als ze in de keuken de vuile kopjes afwast. Het is, of hij wil zeggen: „Vrouw, ik ben er toch nog en ik zou best trek hebben in een hapje van 't een of ander.”

„Ali,” zegt tante Da, „je bent lief, daarniet van, maar er worden wel vreters gemaakt, maar niet geboren. Vanavond jochie, ben je nummer één.”

Toon, Dik en Nel Soet staan in de hal van het gebouw, waar de Dienst Volkshuisvesting is gevestigd. Gelukkig kon Nel direct met hen mee, maar ze is beslist nog niet overtuigd, dat de buurman nu toch het huis van Ali Ben Guiba gaat betrekken.

„'t Kan best zijn, dat die verhuizers een loopje met je hebben genomen en maar wat hebben gezegd.”

„'t Is wáár,” blijft Toon aandringen, „ik heb het heel voorzichtig uitgelinkt. De buurman was binnen. Laten we ons nou melden. Straks zijn ze gesloten.”

„Ik wil eerst afwachten, wat De Bleke ons te vertellen heeft. Bovendien is Ali ook nog niet gearriveerd en die hebben we zeker nodig.”

Toon loopt te ijsberen door de hal. Steeds kijkt hij naar buiten, of zijn vrienden nog niet aankomen. Hij is erg ongerust over de zaak. Als de buurman eenmaal in het huis zit, krijgen ze hem er nooit meer uit.

Over zijn stuur gebogen als een Tour-de-France-renner komt

De Bleke de bocht om.

„En?” roept Toon al, zonder dat De Bleke hem kan verstaan, „en?”

Nahijgend zet De Bleke zijn fiets in het rek.

„En?” herhaalt Toon.

„Hij gaat erin,” zegt De Bleke, „de buurman brengt de meubels in Ali's huis.”

„'t Is zo,” roept Toon uit de verte Nel Soet al toe, „zie je wel. 't Is zo. Laten we naar binnen gaan. Dat vinden ze hier nooit goed.”

Op dat moment komt Ali met de twee meisjes aan. De groep is compleet.

„Goed,” zegt Nel, „nu gaan we naar binnen.”

De ambtenaar aan het loket kijkt een beetje vreemd naar al die jongelui.

„Wat moeten die hier?” vraagt hij verbaasd, „zijn dat uw kinderen?”

„Ja,” zegt Nel, „dat zijn m'n kinderen. Jong moedertje, hè?”

De ambtenaar houdt wijselijk zijn mond. Ook al vindt hij het vreemd.

Nel legt uit, waarom zij gekomen zijn.

„We zouden bericht krijgen,” zegt ze, „we hebben nog niets gehoord en nu hebben we ontdekt, dat het huis in gebruik wordt genomen.”

„Van die zaak weet ik niets af,” zegt de man, „u moet morgen maar terugkomen, dan zal ik de zaak onderzoeken.

„Wij willen het nu weten,” zegt Nel onverzettelijk.

„Ik kan u niets vertellen,” zegt de man weer. „Ik geloof niet dat de inspectrice, die het moest behandelen, op dit moment aanwezig is. Komt u morgen...”

„Wij blijven wachten,” zegt Toon. En hij gaat demonstratief zitten.

„Wat zeg je?” vraagt Nel.

„We blijven wachten.” Ook de anderen zijn naast Toon op de bank gaan zitten.

„De inspectrice zal er morgen pas zijn,” probeert de ambtenaar nog.

„Dat weet ik,” zegt Toon, „maar wij blijven wachten tot ze er is. Al is het tot overmorgen.”

Ook Nel en Ali hebben op de bank plaatsgenomen.

De ambtenaar weet er geen raad mee. Verbijsterd kijkt hij het zevental aan. Die doen, of zij hem niet meer zien.

„Ik zal zien, wat ik nog voor u doen kan,” mompelt hij en verdwijnt.

Ze zitten op de bank en er gebeurt niets. Ogenschijnlijk gebeurt er niets, want achter het loket is een kleine paniek ontstaan. Zachtjes fluisterende heren kijken in hun richting. Zo nu en dan komt er iemand bij staan, die dan weer gejaagd wegloopt. Minutenlang blijft dat zo doorgaan. Dan komt de ambtenaar, die hen te woord stond, naar hen toe.

„Mevrouw,” zegt hij tegen Nel, „de inspectrice wordt gehaald uit de wijk, maar het kan wel even duren.”

„Wij hebben alle tijd,” zegt Nel, „wij wachten wel.”

Het duurt werkelijk lang. Ze zitten te draaien op hun bank. Tenslotte is er achter het loket een merkbare opluchting en even later verschijnt de inspectrice.

„Dat is een vervelende geschiedenis,” zegt ze, „te meer daar het hier om een gastarbeider gaat en de indruk gewekt zou kunnen worden dat...”

„Die indruk is al gewekt,” zegt Nel, „discriminatie!”

De inspectrice wendt zich tot Ali.

„Neemt u ons niet kwalijk,” zegt ze.

„Iek neem niet kwaliek,” zegt Ali, „maar wanneer kan iek in mien huis.”

„Dat huis is verhuurd,” zegt de inspectrice met bijna fluisterende stem.

„Iek heb een huurmachtiging van u! Iek zal...” Ali kan niet meer uit z'n woorden komen van kwaadheid.

„De andere bewoner is ook een noodgeval,” zegt de inspectrice, „hij woont in een huis, dat gesloopt moet worden in verband met de verkeersdoorbraak...”

„Dat weten we,” zegt Dik, „maar Ali was het eerst.”

„Iek kruip wel in een ander leeg huis,” zegt Ali, „er zien een paar lege huizen in De Buurt.”

„Dat zou ik u niet aanraden. Die huizen worden gesloopt. U zou maar last krijgen met de autoriteiten. En in uw positie als buitenlandse werknemer is dat niet aan te bevelen.”

„Maar mien vrouw en kiend zitten ien Frankrijk,” zegt Ali, „zie kunnen daar niet zo lang meer blijven en hier hebben ze geen onderdak.”

„Ik begrijp het, ik begrijp het,” zegt de inspectrice, „maar wij kunnen ook geen ijzer met handen breken. Die andere heer...”

„Heer,” zegt Toon schamper. De inspectrice kijkt hem vermanend aan.

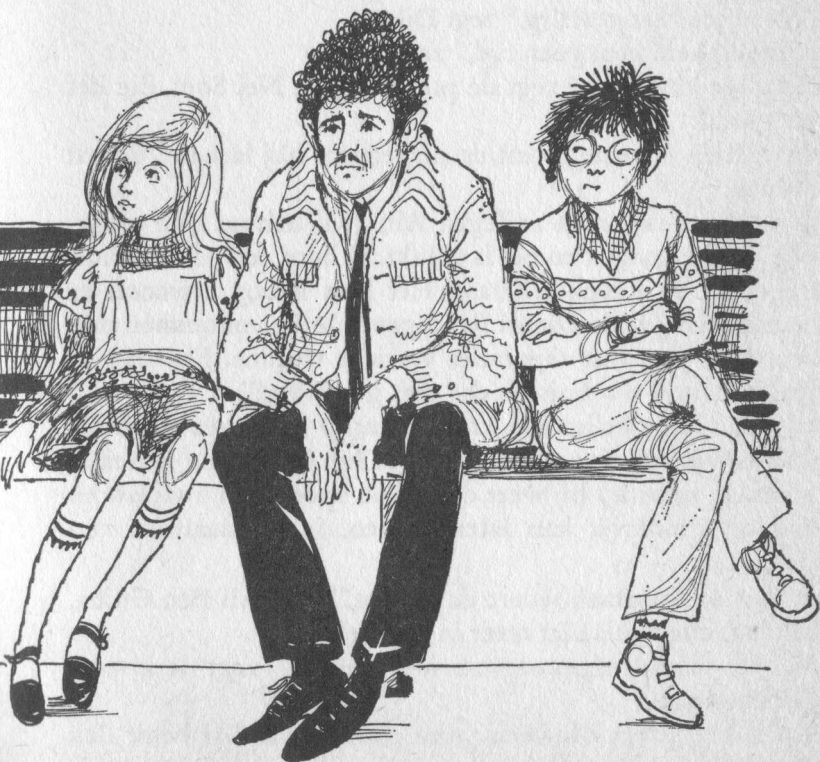
„Die andere heer heeft al zoveel geld in die verbouwing gestoken dat...”

„Alles is groen geveerd,” zegt De Bleke, „en die huisbaas heeft de huur, die Ali hem betaald heeft, nog geen eens teruggestort. Mooi is dat.”

„Daar zullen wij voor zorgen en ik zal mijn best doen, dat we zo snel mogelijk een oplossing vinden voor uw probleem, meneer Ben Guiba.”

„Dat is aardig,” zegt Toon, „daar hadden we al een beetje op gerekend. Wij wachten wel even.”

Eensgezind gaan ze alle zeven weer zitten op de bank. De

inspectrice kijkt hen wanhopig aan.

„Ik bedoel niet meteen,” zegt ze vertwijfeld, „dat kan wel even duren.”

„Dat geeft niet,” zegt Toon, „wij hebben de tijd. Als het maar in orde komt.”

„Iek blijf hier net zo lang zitten, tot iek een ander huis heb,” zegt Ali.

„En wij ook,” beamen de anderen.

De koortsachtige toestand van een half uur geleden keert terug. Weer driftig lopende heren. Om deuren loerende dames. Een portier, die streng kijkend langs komt stappen.

„Wordt u geholpen?” vraagt hij naar de bekende weg, „wij sluiten zo.”

„Wij wachten even op een huis,” zegt Toon.

„We zitten hier gezellig,” zegt Dik.

„Gezelligheid kent geen tijd,” zegt Els.

„Aardige kinderen,” zegt de portier tegen Nel Soet, die lief teruglacht.

Na vijftien minuten komt de inspectrice blij lachend de hal inlopen.

„U hebt geluk,” zegt ze tegen Ali, „wij hebben alle mogelijke moeite gedaan en het is gelukt. U kunt een benedenhuis krijgen in de Raephorststraat. Het huis is nog bewoond en daarna, vertelde de Dienst Rentegevende Eigendommen ons, moeten er nog wat reparaties verricht worden. Een dag of tien en u hebt uw huis. Is dat niet geweldig!”

Ali Ben Guiba krijgt een kaart, waarop het adres staat. De huur is wel wat hoger dan die voor het huis in de Rozemarijnstraat, maar nu hij weet dat hij nu spoedig zijn vrouw en kind uit Frankrijk kan laten komen, is hij daarmee verzoend.

„Iek ga nu voortaan iedere dag langs,” zegt Ali Ben Guiba, „iek laat mien huis niet meer in de steek.”

„U hebt vrienden genoeg om u te helpen,” zegt de inspectrice zuurzoet.

„Zo is het,” zegt Marleen, „een goede vriend is beter dan een slechte buurman.”

De inspectrice begrijpt dat niet. Ze kijkt op de klok en zegt:
„Oh, het is al over half zes. Ik werk al in m'n eigen tijd. Ik
ga eens gauw. Dag allemaal.”

Ali heeft weer een huis en ze lopen met z'n allen even naar
de Raephorststraat.

DE SLOOP DREIGT

In de vergaderzaal van 'De Eik' zit het hele actiecomité bijeen. Er heerst een zekere spanning. Aandachtig luistert iedereen naar ome Manus, die uitgenodigd is om verslag uit te brengen van wat hij gehoord heeft. En dat is belangrijk genoeg!

„Ik heb het van Rozinga gehoord, die werkt op die sloperij, weten jullie wel. Hij zei mij, dat ze volgende week gaan beginnen met de sloop van dat lege hoekpand.”

„Is die man te vertrouwen?” vraagt Otto, „of is het een sprookjesverteller?”

„O nee, o nee,” zegt ome Manus verontwaardigd, „voor hem steek ik m'n handen in het vuur.”

„Als je ze dan maar niet brandt,” zegt Toon.

„Maar hoe kan dat dan,” vraagt Dik, „ze kunnen toch pas gaan slopen, als de gemeenteraad de plannen heeft goedgekeurd?”

„In dit geval kan het wel,” zegt Nel Soet, „dat huis is van een particuliere eigenaar. Het is nog niet van de gemeente. Nu heeft hij een sloopvergunning bij gemeentewerken gevraagd en gezien de plannen, die ze daar met De Buurt hebben, heeft hij toestemming gekregen. Later verkoopt hij dan de grond aan de gemeente voor heel veel geld.”

„En het eerste huis van De Buurt wordt gesloopt. Wat doen we eraan?”

„We móeten er iets aan doen, dat staat vast. Want als er één schaap over de dam is, volgen er meer. Ik bedoel het begint met dat ene pandje en dan nog 's een pandje en zonder dat het opvalt, verdwijnen er steeds meer huizen uit De Buurt, zodat men zegt: Laten we de rest van die krotten ook maar slopen.”

„Hoe kunnen we tonen, dat het ons ernst is met de strijd om De Buurt?” zegt ome Joop, „hoe laten we ze zien dat wij ons niet neerleggen bij hun plannen, die zonder dat wij er iets van wisten gemaakt zijn? Hoe...”

Boor de vishandelaar kijkt ome Joop eens aan. Hij kent ome Joop heel goed en weet, dat, wanneer die aan een redevoering begint het eind voorlopig niet in zicht is. De vergadering zal tot zeer laat uitlopen en hij moet morgenochtend zeer vroeg naar de visafslag in IJmuiden om in te kopen en z'n nachtrust is hem lief.

„Alles kraken,” onderbreekt hij ome Joop gekscherend, „alle panden kraken.”

Het resultaat van de opmerking is verbluffend.

Ome Joop kijkt hem doordringend aan. Niemand zegt iets.

Dan staat ome Manus op en mompelt: „Jullie hebben mij zeker niet meer nodig. Ik ga maar 's.”

Na de laatste kraakpartij heeft hij z'n bekomst ervan. Hij hoeft niet meer zo nodig. Hij kan het woord 'kraken' niet meer horen. Niemand merkt, dat hij vertrekt.

„Geweldig idee,” zegt Toontje als eerste. Hij ruikt spanning en avontuur, „geweldig, we kraken alle lege huizen.”

„En tegelijk sturen we een brief naar alle leden van de gemeenteraad, waarin we schrijven, dat we De Buurt willen houden en geen andere oplossing zagen,” zegt Dik.

De ouderen kijken elkaar bedenkelijk aan. Kunnen ze dat wel doen?

Nel Soet hakt de knoop door en wordt gesteund door Otto.

„Boor heeft gelijk,” zegt Nel, „het is misschien het enige, duidelijke gebaar, dat we kunnen maken.”

„Dat is zo,” zegt Otto, „nu zijn er nog niet zoveel lege woningen en het geeft misschien een beetje druk op de gemeenteraad.”

„Wanneer beginnen ze met de sloop, ome Manus,” vraagt ome Joop, rondkijkend naar hem, „krijg nou niks, waar is die man gebleven?”

„Die is net weg,” zegt Marleen, „toen we over kraken begonnen.”

„Held op sokken,” moppert ome Joop.

„Maandag gaan ze slopen,” zegt Dik, „dat zei ome Manus.”

„Dan moeten we vrijdag tot actie overgaan,” zegt Nel Soet, „maar wie kraakt?”

„Ik kan moeilijk met m'n zaak,” zegt Boor.

„Wij doen het toch,” zegt Dik, „wij willen best.”

„En 's nachts?” zegt Otto, „nee, ik denk niet, dat jullie ouders daarvoor toestemming geven. Er zijn bovendien genoeg andere dingen, waarin jullie behulpzaam kunnen zijn.”

„Maar wie dan,” zucht ome Joop, „het is door De Buurt en voor De Buurt, maar een mens moet ook z'n dagelijks brood verdienen.”

Otto zit te bladeren in zijn agenda. „Ik geloof, dat ik een oplossing weet,” zegt hij, „aanstaande vrijdag beginnen de paasvakanties. Ik ga wel eens praten met de Pedagogische Academie. Misschien zijn er daar jongelui die wel willen.”

„Wat voor academie?” vraagt ome Joop, „de pee-pee?”

„De pedagogische,” zegt Boor, „daar worden de schoolmeesters gemaakt. Vroeger noemden we dat gewoon kweek-school.”

„Wat ben jij geletterd,” zegt ome Joop vol bewondering, „hoe weet je dat?”

„Ik weet het toevallig,” zegt Boor, „ze komen altijd een harinkje bij me eten.”

„Regel jij dat?” vraagt ome Joop aan Otto.

„Ik regel dat,” zegt Otto, „vrijdagavond bezetten we dat lege hoekpand én de overige lege woningen. Een brief naar de leden van de gemeenteraad. Lukt het niet, dan laat ik nog wat horen.”

„Iedereen het er mee eens?” vraagt ome Joop. Iedereen knikt.

„Het lijkt me verstandig,” gaat hij verder, „dat we hier een actiecentrum inrichten. Vanaf vrijdag 7 uur moet dat bezet zijn. Degene die vrij is, komt hier naar toe. Afgesproken?”

„Afgesproken,” zegt iedereen.

„Dan kunnen we de vergadering sluiten,” zegt Boor, „iedere kraker wordt door de firma Boor getraceerd op een Hollandse nieuwe en een zure bom.”

„Een week van actie staat voor de deur. Maar 't is door De Buurt en voor De Buurt. Wij weten van geen wijken,” zegt ome Joop, „de vergadering is gesloten.”

Hij slaat met de voorzittershamer op de tafel. En iedereen gaat naar huis.

Ali Ben Guiba telt de overgebleven jubileumbekers met het portret van de koningin. Ze moeten de uitverkoop in tegen sterk verlaagde prijzen.

„Hoeveel zijn er nog over?” vraagt Cosijns als Ali uitgeteld is.

„Vierenvieftig,” zegt Ali.

„Dat valt me niet tegen, ze zijn lekker gegaan,” zegt Cosijns, „van mij mag de majesteit ieder jaar jubileren. Ali, 't is je tijd.”

Ali Ben Guiba maakt de doos dicht met plakband en trekt z'n stofjas uit.

„Hoe is het met je huis?” vraagt Cosijns.

„Best,” zegt Ali, „vandaag zouden de mensen verhuizen en morgen komen de werklieden erin. Alles wordt opgeknapt hebben ze bie volksheusvestink gezegd. Iek ga iedere dag kiekeen.”

„'t Moet maar 's lukken,” zegt Cosijns, „anders wordt het een slepende ziekte.”

Iedere dag loopt Ali 's morgens naar zijn werk en 's avonds van zijn werk, langs zijn huis. Het zal hem nu niet meer overkomen, dat anderen erin kruipen. Hij houdt alles nauwgezet in het oog.

Als hij 's avonds op weg naar zijn kosthuis bij tante Da, langs zijn huis komt, zijn de gordijnen eraf en voor het eerst kan hij naar binnen kijken. Het is zelfs groter dan in de Rozemarijnstraat. Twee grote kamers en een tussenkamer. Er is ook nog een tuintje. De keuken zal wel achter zijn en uitkomen op een veranda.

Het is een mooi huis. Wat hem betreft hoeft er niets verbouwd te worden en trekt hij er zo in. Hoe eerder zijn gezin bij elkaar is, hoe liever het hem is. Hij heeft er meer dan genoeg van zo alleen op een kamertje te wonen. Niet dat tante Da niet goed voor hem is. Integendeel.

Ook nu weer als hij thuis komt, staat het warme eten voor

hem klaar. Wat dat betreft heeft hij het veel beter dan andere Marokkanen, die hij wel eens spreekt. Hij hoeft maar weinig te betalen. Daardoor kan hij veel geld naar Marokko sturen.

„Er is een brief voor je gekomen uit Frankrijk,” zegt tante Da, als ze het eten opdoet, „hij staat op de schoorsteen en let even op Ali Baba.”

Op de schoorsteen, tegen de platelen vaas, staat de brief met Franse postzegels. Met onbegrijpelijke slingertjes en punten, maar Ali kan het lezen. Het is een brief van zijn vrouw. Ze wil weten, hoe het staat met het huis, want haar verblijfsvergunning in Frankrijk loopt volgende week af en dan moet ze het land uit. Misschien kan ze die vergunning nog wel verlengen, maar Ali's broer heeft gezegd, dat de Franse politie daarin erg lastig is.

„Pas op!” gilt tante Da, „lelijke dief!”

Ali Baba springt van tafel. Het heeft niet veel gescheeld, of Ali Ben en tante Da hadden het die avond zonder vlees moeten doen.

„Boef,” bromt tante Da tegen haar kat, „dat is jou niet af te leren, hè? 't Is goed, dat er geen vreemde mensen zijn. Ze zouden denken, dat jullie hier niet te eten krijgen.”

Als ze ook nog een paar verwijtende woorden tot Ali wil richten, kijkt ze hem aan en ziet zijn gezicht.

„Is er iets?” vraagt ze.

„Een brief van mien vrouw,” zegt Ali, „haar verblijfsvergunning loopt af. Ze vraagt, of ze al hier naar toe kan komen.”

„Nou wat let je?” zegt tante Da, „je hebt toch een huis.”

„Iek denk, dat morgen de werklieden erien komen. Het is nog niet klaar.”

„Dan ga je toch in het weekeinde naar Frankrijk en haar halen. Intussen maken we er hier gewoon een kermisbed bij. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd.”

„Zou dat gaan?” vraagt Ali opgelucht.

„Natuurlijk,” zegt tante Da.

„En wie let er op mien huis?” vraagt Ali angstig.

„Dat willen de jongelui best voor je doen,” oppert tante Da.

Zo besluit Ali Ben Guiba, wanneer Cosijns het goed vindt en de jongelui op zijn huis willen passen, vrijdagmorgen naar Frankrijk te vertrekken om vrouw en kind op te halen.

Het jeugdige gedeelte van het actiecomité zit thuis bij Otto en Selien. Ook Nel Soet is er.

Selien maakt zakjes leeg in kommen. Op de zakjes staat 'Van Dijk chips – Het zakje met de blauwe driehoek'.

„Weet je nog,” zegt Toon tegen Dik, „daar zijn we nog geweest, toen we werk zochten voor Ali Ben.”

„Ik heb jullie geroepen,” zegt Otto, „om een plan de campagne te maken voor de kraakactie.”

„Wat is plan de campagne?” vraagt Toon.

„Strijdplan,” vertaalt De Bleke.

„Gaat het door?” vraagt Dik.

„Ik heb met de studenten van de Pedagogische Academie in de St. Joris Doelen gesproken en ik heb twintig vrijwilligers.”

„Hoi! Hoi!” wordt er gejuicht, „we gaan kraken.”

Ze dansen in 't rond.

„Denk aan de burens,” zegt Otto, „en jullie moeten niet zo uitbundig doen. Het is een ernstige zaak.”

„Er moet een stencil gemaakt worden, wat er allemaal dient meegenomen te worden en hoe er gehandeld moet worden. En Els moet niet te veel chips eten, want die zoute dingen zijn slecht voor je nieren.”

Els schrikt wakker. Al etend had ze Otto weer dromerig zitten aanstaren.

„Els schrijft op, Marleen tikt op stencil, De Bleke en Toon draaien het op school af en Dik brengt het pakje brieven naar meneer Huis in 't Veld van de Pedagogische Academie.”

„Da's een goeie werkverdeling,” zegt Nel, „en nu aan de slag.”

„In de eerste plaats,” zegt Otto, „moeten de krakers een be-

scheiden kampeeruitrusting meenemen."

„Een slaapzak," zegt Toon.

De anderen vullen aan: "Beker en kom, eetgerei dus, een primus, want het zou best eens kunnen zijn dat het gas afgesloten is."

Nel Soet zegt: „Er moet ook gereedschap worden meegenomen. Want het is nodig, dat de planken voor de ramen worden weggehaald en misschien moet de waterleiding aangesloten worden en daar is ook gereedschap voor nodig."

„Een tafel en een bed," zegt Toon.

„In ieder geval wat huisraad," zegt Otto, „en hoe komen we aan wat balken om de deuren te barricaderen?"

„Moet dat?" vraagt Dik.

„Natuurlijk," zegt Toon, „dat was mijn fout bij het huis van Ali. Ik heb de buitendeur open laten staan en daardoor konden die werklieden naar binnen."

„Balken vissen we uit de gracht," zegt De Bleke, „er drijft altijd hout en dat ruimt nog op ook."

„Wij hebben thuis een stapel balken in de tuin staan. Die mogen we best gebruiken," zegt Marleen.

„De krakers moeten goed bedenken dat ze nooit geweld mogen gebruiken. Als de politie binnendringt, dan moeten ze zich er uit laten dragen," zegt Nel, „maar nooit verzet bieden."

„Spandoeken," zegt Dik, „we moeten spandoeken ophangen. Buiten de ramen. Zo van: 'Dit huis is gekraakt' en 'De Buurt moet blijven'."

„Die kunnen we op de zolder van 'De Eik' maken. We moeten wel even de maten nemen bij de huizen," stelt Dik voor.

„Eén ding," zegt Otto, „nu je het hebt over maten nemen bij de huizen, wil ik jullie er wel op wijzen, dat over de hele actie niets mag uitlekken. Wanneer iemand van jullie z'n mond voorbijpraat, dan kunnen we alles wel vergeten, want dan zal de gemeente natuurlijk maatregelen nemen."

Ze beloven plechtig er met geen woord over te praten. Het moet onverwachts gebeuren. 's Avonds laat. In alle stilte. De eersten, die het zullen weten, zijn de leden van de gemeen-

teraad, die zaterdagmorgen in hun bus een brief zullen vinden met een verklaring van de gebeurtenissen.

„En bij het wakker worden zal De Buurt het merken. Dat zal een stunt zijn,” zegt Toon.

Er wordt gebeld. Selien doet open. Beneden horen ze de stem van Ali Ben Guiba.

„Zien de jongens hier?”

„Ja,” zegt Selien, „komt u maar boven!”

Bliksemsnel wordt alles wat met de kraakplannen te maken heeft van de lage tafel gehaald.

„Iek kwam even wat vragen,” zegt Ali, „iek ga vrijdag naar Frankrijk mien vrouw en kiend halen.”

„Is je huis dan al klaar?” vraagt Nel.

„De werklieden beginnen morgen,” zegt Ali, „maar mien vrouw kan niet langer wachten. Ze moet Frankrijk uit. En ze mogen zo lang bij tante Da. Iek wiel nu aan de jongens vragen of zie op mien huis willen passen.”

„Natuurlijk willen we dat,” zegt Dik, „wat moeten we doen?”

„Iek ga iedere dag twee keer kieken,” zegt Ali, „iek ben bang voor krakers.”

„Wij ook,” zegt Toon en de anderen moeten daar vreselijk om lachen. „Maar wij zullen iedere dag een paar keer gaan kijken.”

„En als de werklieden er zien, moeten jullie de sleutels aan hen vragen,” zegt Ali, „dat heeft de inspectrice van Volkshuisvestienk gezegd.”

„We zullen zorgen, dat alles piekfijn in orde komt,” zegt Marleen, „en als de werklieden klaar zijn, voordat jij terug bent, maken we het hele huis nog schoon. Niet, jongens?”

„Natuurlijk doen we dat. Dan kan je er zo in!”

Gerustgesteld neemt Ali afscheid. Hij geeft iedereen een hand voor het geval hij hen voor de rest van de week niet meer zal zien.

„Wilt u niets drinken?” vraagt Selien.

„Nee, nee,” zegt Ali, „iek ga nog even kieken naar mien huis.”

De vergadering wordt voortgezet en als ze tegen donker naar huis gaan, staat de hele actie op papier. Als de actie mislukt, heeft het in ieder geval niet aan hen gelegen.

De kinderen hebben deze dagen veel te doen. Plannen maken is leuk, maar ze moeten ook uitgevoerd worden. Gelukkig is er al veel geregeld voor de grote slag.

Op de zolder van 'De Eik' liggen de spandoeken te wachten. 'De buurt moet blijven' en 'Dit huis is gekraakt'. Een reclameschilder heeft hen een handje geholpen.

Voor het goeie doel hebben ze hem wat op de mouw gespeeld.

„'t Is voor de cabaretgroep,” hebben ze gezegd, want ze konden hem natuurlijk niet vertellen, waar het werkelijk om ging.

De stencils zijn ook gemaakt. Die mogen van Otto pas vrijdagmorgen naar de Pedagogische Academie. Ook het barricadehout ligt klaar.

Gisteren is Ali Ben Guiba naar Frankrijk vertrokken. Hij mocht van Cosijns een paar dagen eerder weg. Zo tegen de feestdagen is het in de groothandel toch niet zo druk meer. De winkeliers hebben hun eierdopjes voor Pasen allemaal in huis en de paar nabestellingen kan Cosijns alleen wel af.

Ali is met de trein gegaan. Ze zijn hem allemaal gaan uitzwaaien, ook al heeft iedereen het vreselijk druk.

De enige, die vermoedt, dat er iets aan de hand is, is tante Da.

„Wat voeren jullie in je schild,” had ze voorzichtig gevraagd, want ze wil wel eens weten waar die kinderen zo druk mee bezig zijn.

De kinderen hadden alleen maar vriendelijk gelachen.

En nadat ze Ali uitgewuifd hadden, toen hij met de internationale trein vertrok, had ze gezegd: „Zo, nu trakteert tante Da op een ijsje bij de Italiaan.”

Tot haar verbazing waren haar jonge vrienden niet eens enthousiast.

Dik had gezegd: „Tante Da, we zouden best willen, maar

we hebben zoveel huiswerk te doen, vlak voor het paas-rapport."

Toen wist tante Da, dat er iets bijzonders broeide, maar ze kon er niet achter komen wat.

Toon en Dik lopen nu door de Raephorststraat. De werklieden zijn nog steeds niet begonnen, tenminste gisteren niet. Maar als ze bij het huis komen, zien ze iemand op een ladder die het plafond staat te witten.

„Laten we bellen," zegt Dik en hij voegt de daad bij het woord.

„Straks zijn het dezelfde werklieden..."

Toon hoeft zijn zin niet af te maken, want de deur gaat open en het blijken niet dezelfde werklieden te zijn.

„Zo jongelui," zegt de man, „wat kan ik voor jullie doen."

„Wij zijn vrienden van Ali Ben Guiba," zegt Dik, „dat is..."

„Wat zeg je nou? Ali Baba en de veertig rovers?"

„Ali Ben Guiba," herhaalt Dik, „die komt hier wonen in dit huis, maar hij is op reis en hij heeft ons gevraagd, of wij zo goed willen zijn de sleutel op te halen."

„Ik heb zelf maar één sleutel," zegt de man.

„Maar de vorige bewoner zou toch de tweede bij u achterlaten?" dringt Dik aan.

„Dat is zo," zegt de man, „maar die tweede sleutel heeft m'n maat."

„De inspectrice van Volkshuisvesting heeft gezegd, dat wij van u die tweede sleutel kunnen krijgen."

„Ik weet van niets," zegt de man, „ik geef geen sleutel af aan vreemden. Daar moet ik eerst opdracht voor hebben."

„Goed," zegt Toon, „dan gaan we wel naar Volkshuisvesting."

„'t Spijt me," zegt de man, „maar ik kan de sleutel natuurlijk niet afgeven aan Jan Rap en z'n maat."

„We gaan nu meteen naar Volkshuisvesting," zegt Toon, „het mag deze keer niet mislopen."

Als ze de hal van Volkshuisvesting binnenkomen, worden ze direct door de ambtenaar opgemerkt, die hen de vorige keer te woord stond.

„Hebben jullie je jonge moeder niet bij je?" vraagt hij een

beetje pesterig. Toon begrijpt het zo gauw niet, maar Dik wel. Hij bedoelt Nel Soet.

„Nee,” zegt Dik, „die is naar de inspectrice aan het zoeken in de stad. Moeder was bang, dat we anders zo lang moesten wachten.”

„Dat is nou jammer,” antwoordt de ambtenaar zuurzoet, „de inspectrice is hier in het gebouw.”

„Uitstekend,” zegt Toon, „wij willen mevrouw graag spreken.”

Even later komt ze.

„Dag jongelui,” zegt ze, „wat leuk dat jullie weer eens langs komen.”

„Wij komen voor het huis van Ali Ben Guiba. Hij is in Frankrijk zijn vrouw en kind halen en wij passen op zijn huis in de Raephorststraat.

Nu had hij ons gevraagd om de sleutel op te halen, zodra de werklieden bezig zijn. Dat had u tegen hem gezegd. Nu, die zijn bezig, maar ze willen de sleutel niet geven.”

„O,” zegt de inspectrice, „maar dat is helemaal tegen de afspraak. Het huis is van rentegevende eigendommen, jullie weten niet precies, wat dat betekent...”

„Dat weten we wel precies,” zegt Toon, „dat betekent, dat de gemeente de huisbaas is.”

„Goed zo,” zegt de inspectrice, „en ik regel dat voor de gemeente en ik heb gezegd, dat ze de sleutel moeten geven.”

„Maar ze doen het niet,” blijft Toon volhouden.

„Ik zou zeggen, gaan jullie nog eens naar de heren terug en vraag het heel beleefd.”

„Goed,” zegt Toon, „en als ze de sleutel niet willen geven?”

„Dan kom je dat mij vertellen en dan eisen wij de sleutel op.”

Met een ongelukkig gevoel aanvaarden ze de terugtocht.

„Dat maffe mens,” moppert Toon, „we worden weer van het kastje naar de muur gestuurd.”

„We gaan het nog één keer vragen,” zegt Dik, die meer geduld heeft, „dan kunnen ze daar niets van zeggen.”

Weer bellen ze aan bij het huis. Dezelfde man doet open.

„Kijk, kijk,” zegt hij, „daar zijn we weer.”

„Ja,” zegt Dik, „de inspectrice zegt, dat u de sleutel aan ons mag geven.”

„Wat denk je nou,” antwoordt de man, „dat ik iets anders verwacht zou hebben? Dat jullie bij mij zouden komen om te vertellen, dat ik de sleutel niet aan jullie mag geven. Lieve jongens, luister nou 's, laat die inspectrice of wie het dan ook wezen mag, nou zelf even langs komen en dan krijgt ze van mij de sleutel. Oké? Dan ben ik ook verantwoord.”

De deur slaat met een klap dicht.

Toon en Dik kijken elkaar aan. Wat moeten ze doen? Weer terug naar Volkshuisvesting? Weer naar die inspectrice? Ze zien er weinig heil in.

„Wat zullen we doen?” vraagt Toon.

„We gaan terug naar Volkshuisvesting. We moeten er alles aan doen, wat we kunnen. Dat hebben we aan Ali beloofd.” Ze kuieren terug door de hele stad.

„Wedden, dat dat mens nou weg is,” zegt Toon. „Hebben we dat stuk nog voor nop gelopen ook.”

Het mens is niet weg. Van ver uit de hal roept ze hen al toe: „Hebben jullie de sleutel, jongens?”

„Nee,” zegt Toon, „de jongens hebben de sleutel niet.”

„Hoe kan dat nou?” zegt mevrouw verbaasd met een mal uithaaltje.

„U moet zelf even langs komen,” zeggen ze, „ze willen niet aan Jan Rap en z'n maat de sleutel geven.”

„Wie is Jan Rap?” vraagt de inspectrice.

Toon kijkt de dame meewarig aan. „Die ken ik ook niet,” zucht hij, „mij ook volledig onbekend.”

„Lieve jongens,” zegt ze, „het is nu al vrijdagmiddag. Ik beloof jullie, dat ik maandag direct achter die sleutel aan ga.”

„Graag,” zegt Dik, maar in zijn hoofd rijpt een totaal nieuw plan.

„Graag,” zegt hij, „maar maak u niet te moe.”

„Dat vind ik lief van jullie, jongens,” zegt ze, „dat jullie zo bezorgd over mij zijn. Ik heb een drukke baan. En nog een

huishouden erbij. Dag jongens.”

„Dag mevrouw,” zegt Toon.

„Dag mevrouw,” zegt Dik, en zachtjes laat hij erop volgen:

„Dat mens wil ik nooit meer zien.”

„Zo is het,” beaamt zijn vriend.

Ze zitten om de tafel bij tante Da. Dik heeft de anderen verteld, wat zij vanmiddag allemaal hebben meegemaakt.

„Ik vertrouw het niet,” zegt hij.

„Ik voel me ongerust,” zegt Toon.

„En die inspectrice dan?” vraagt De Bleke, „die zal alles toch in orde maken?”

„Dat heeft ze beloofd,” zegt Dik, „maar Ali heeft al eens eerder een huis gehuurd. En daar is ook niets van terechtgekomen.”

Ze kijken elkaar een beetje verslagen aan. Het vertrouwen in de goede afloop van hun plannen is de laatste tijd wel geschokt.

Wat hebben ze tot op heden bereikt? Niet veel!

Nog altijd dreigt het huis van tante Da te worden gesloopt. Nog altijd heeft hun Marokkaanse vriend Ali Ben Guiba geen huis, terwijl hij over een paar dagen met vrouw en kind voor de deur staat.

Daartegenover staat, dat de buurtactie uitstekend op gang gekomen is. Er zijn maar weinig mensen, die verhuisd zijn en gehoor hebben gegeven aan de oproep van de gemeente om hun huis te verlaten. Bovendien zullen vanavond die lege huizen gekraakt worden. Misschien zal dat de gemeenteraad overtuigen om een ander plan te verzinnen en de verkeersdoorbraak wat gunstiger aan te leggen.

„Toch moeten we een plan maken,” zegt Dik. Hij praat zachtjes, want hij wil niet, dat tante Da het hoort. De kans daarop is klein, want ze staat in de keuken af te wassen en maakt herrie met pannen en borden.

„Het is jammer, dat wij van Otto niet mee mogen kraken,” zegt hij, „want anders zou het heel eenvoudig zijn.”

„Waarom?” wil De Bleke weten. „Waarom zou het anders eenvoudig zijn?”

„Dan reserveerde ik een woning voor Ali Ben Guiba.”

„Wat?” vraagt Marleen. „Wat deed je dan?”

„Dan kraakten we een huis voor Ali.”

„Dat van de buurman bijvoorbeeld,” zegt Toon, „hierboven.”

„Misschien moet iedereen deze huizen uit,” overweegt Marleen, „dan heb je er niets aan.”

„Met de sterke arm,” zegt De Bleke.

„Misschien niet,” zegt Dik, „misschien mogen ze erin blijven zitten en dan is voor ons het huizenprobleem voorbij.”

„Een huis achter de hand is nooit weg,” vindt Toon, „maar ik kan het rustig vergeten om dat thuis voor te stellen. Dan gaat het zo: 'Vader mag ik vannacht een huis gaan kraken?' Als ik dat zeg zit ik al op m'n kamer. Met m'n slechte paasrapport opengeslagen voor me.”

„Maar wie kraakt dan voor Ali een huis?” zucht Dik, „wie mag wel weg?”

„Ik misschien,” zegt De Bleke, „als ze maar weten, waar ik zit.”

„Weet je wat we doen,” zegt Dik, „we vragen aan Nel Soet, of dit bovenhuis door haar gekraakt kan worden. Zij blijft er 's nachts in zitten en wij overdag.”

„Ik kan 's nachts ook wel,” zegt De Bleke, „juist 's nachts moeten er mensen zijn, want onverhoedse aanvallen doen ze 's nachts.”

„Wie zouden dan aanvallen?” vraagt Els verwonderd en een beetje angstig tegelijk.

„De sterke arm.”

„Ja,” zegt Marleen, „we zouden 's nachts ook in de buurt moeten zijn. Maar hoe?”

„Misschien mogen wij wel bij tante Da logeren,” denkt Els hardop.

„Wat bij tante Da?” vraagt tante Da, „wat willen jullie bij mij?”

Ze kwam net met een stapel schone borden uit de keuken, toen ze haar naam hoorde vallen.

„Ach niets,” zegt Toon.

„Kom nou,” zegt tante Da, „er mankeert aan mij van alles. Soms, met vochtig weer, heb ik last van reuma; met weers-

verandering steekt mijn litteken van m'n blindedarmoperatie, maar één ding ben ik zeker niet, ik ben niet doof!" Ze weet dat, sinds Ali weg is, er iets broeit. Wát, daar kan ze niet achter komen, maar ze zijn iets van plan, dat weet ze zeker.

„Tante Da,” zegt Dik, „we hebben paasvakantie. Mogen we niet bij u logeren? Dat zouden we zo leuk vinden.”

Tante Da kijkt het hele stel eens aan. Zou dat het zijn?

„Ik niet,” zegt Toon, „ik mag niet vanwege mijn slechte rapport, maar voor de anderen zou het leuk zijn.”

„Ik kan niet,” zegt De Bleke geheimzinnig, „ik heb m'n verplichtingen. Ik ga even langs Nel Soet.”

De anderen knikken begrijpend.

„Wij kunnen toch in de kamer van Ali slapen?” vraagt Marleen, op Els en zichzelf doelend.

„Ik slaap wel op de bank,” zegt Dik.

„'t Gaat dus maar om drie personen?” vraagt tante Da.

„Da's de moeite.”

„We nemen onze slaapzakken wel mee,” zegt Dik, „dan hebt u geen beddeboel.”

„Ja,” juicht Els, „gewoon op de grond slapen.”

„Zet ik morgenochtend thee,” probeert Marleen het aantrekkelijk te maken.

Tante Da kijkt het drietal eens aandachtig aan. Zelf vindt ze het ook wel een leuk plan, hoewel ze het niet helemaal vertrouwt. Vooral omdat Toon niet vreselijk teleurgesteld is. Er moet nog iets anders zijn.

„Wat moet De Bleke bij Nel Soet?” vraagt ze dan.

„Een boodschap doen voor het actiecomité,” zegt Dik, langs z'n neus weg.

Tante Da dringt niet verder aan. De kinderen blijven een gesloten boek voor haar.

„Mogen we?” vraagt Marleen.

„Nou goed, als jullie van je vader en moeder mogen, mag het van mij ook. Maar als Ali thuiskomt...”

„Dan heeft hij toch een huis,” zegt Toon, „in de Raephorststraat.”

„Was het maar zo ver, hij moet er eerst wonen, voor ik het geloof.”

„Ik ga thuis vragen of ik mag,” zegt Els.

„Ik ook,” zegt Marleen, „ik loop zo ver met je mee.”

„Oké,” zegt Dik, „stappen wij ook gelijk op Toon?”

„Da's goed,” zegt Toon, „laten we maar gaan.”

Alles geurt naar erwtensoep, als De Bleke 'De Eik' binnenkomt.

„Lekker ruikt het hier, ome Freek,” zegt hij, maar ome Freek moppert maar wat. Hij begrijpt er niets van. Ook hij weet niets van de komende gebeurtenissen. Alles is nog strikt geheim.

„Wat mot ik met al die soep,” bromt hij, „het is voldoende voor een heel weeshuis.”

„Dat zal je wel zien,” troost ome Joop hem, „'t komt allemaal best voor elkaar.”

„Voor welk paar?” zegt ome Freek. Hij verstaat het weer niet goed. „Die paar studenten, die hier rondsjouwen?”

De eerste studenten beginnen binnen te druppelen.

In de bovenzaal is het ook al een hele drukte. Overal staan ze met elkaar te praten en liggen er bundeltjes slaapzakken.

„Gaan ze kamperen?” vraagt ome Freek, „gaan ze op reis?”

Otto loopt ook rond. Hij ziet De Bleke.

„Wat doe jij hier alleen?” vraagt hij. „Zijn de anderen er niet?”

„Dik en de twee meiden gaan bij tante Da logeren.”

„Waarom?” vraagt Otto.

„Ze willen dicht bij het kraken zijn.”

„En Toon?”

„Toon niet. Die durft het niet te vragen aan zijn vader. Hij had zo'n slecht rapport.”

Er klinkt iets van verwijt in zijn stem, maar Otto moet er om lachen.

„Ik wilde de rapporten afschaffen, hoor,” zegt hij, „maar de vaders en moeders vonden het niet goed. Die willen hoge cijfers zien.”

„Waar is Nel Soet?” vraagt De Bleke.

„Die zal zo wel komen. Waarom?”

„Kraakt ze mee?”

„Ja, dat was ze wel van plan. Dan is er iemand van het actiecomité in de buurt. En nu is het jeugdcomité ook vertegenwoordigd met de logeerpartij bij tante Da. Waarom logeer jij er niet?”

„Ik... eh... ik...” De Bleke verzint, hoe hij alles nu moet aanpakken.

„Ik... eh... ik wil aan Nel Soet vragen, of zij in het huis boven tante Da wil gaan zitten en dan.. eh...”

„Dat vinden jullie fijner voor tante Da, als er een bekende boven haar zit.”

„Ja,” zegt De Bleke, blij met die oplossing.

„Goed, ik zal haar vragen, of Nel met haar vriendin die woning voor haar rekening neemt.”

De Bleke durft niet meer te vragen, of hij ook mag. Hij weet zeker, dat Otto zal weigeren en daarom is hij van plan het anders op te lossen.

In 'De Eik' wordt het steeds drukker. De spandoeken worden uitgedeeld.

„Ah,” zegt ome Freek, „nou begrijp ik het. 't Wordt een één mei optocht met al die jongelui.”

„Zo is het,” zegt ome Joop, „een beetje vroeg dit jaar.”

Maar ome Freek is al weer met wat anders bezig. Hij roept naar De Bleke: „Hé, Bleke, wil jij een bak snert?”

„Graag, ome Freek,” zegt De Bleke, „daar heb ik best trek in. 't Is bijna etenstijd.”

Hij laat het zich goed smaken en daarna vertrekt hij, want hij heeft nog veel te regelen.

„Een... twee... drie... vier...” telt Marleen.

„Nou moet u gooien, tante Da,” zegt Els.

„Ik niet,” zegt tante Da, „ik zit in de put. Ik moet wachten tot ik verlost word.”

„Dan jij, Dik.”

Ze zijn aan het ganzenborden. Dat is het enige spel, dat tante

Da in huis heeft. Alle drie hebben ze toestemming gekregen voor de logeerpartij. Met hun slaapzak opgerold onder hun arm, hebben Els en Marleen over straat gelopen.

„'t Is of we in het Vondelpark gaan slapen,” had Marleen gezegd, „zou jij dat durven?”

Els moest er niet aan denken. Zo maar in de open lucht.

Bij tante Da hadden ze eerst de kamer van Ali een beetje ingericht. Er moest een beetje ruimte gemaakt worden, anders was het onmogelijk, dat de twee meisjes op de grond konden slapen. Aan de muren van de kamer hingen mooie

platen van Marokko. Ze hadden naar die vreemde landschappen staan kijken.

„Heel anders dan hier, hè?” had Els gezegd. „Wat moet het vreemd voor Ali geweest zijn, toen hij hier kwam. Zou hij heimwee gehad hebben?”

„Zes!!” juicht Dik, „één... twee... drie... vier... vijf... zes.”

„Nog een keer! Je mag nog een keer, als je zes hebt gooid,” zegt Marleen.

Dik gooit opnieuw. Weer zes. Hij telt verder.

„Je komt op de dood! Je komt op de dood!”

Els leest voor uit de spelregels: „Vijf fiches betalen en weer op nummer één beginnen.”

Voor Els is het nu verder eenvoudig. In twee keer gooien is ze uit en wint de pot, die bestaat uit pepermunthartjes.

Ze leest hardop voor wat erop staat. „Tob nooit!”

„Zo is het maar net,” zegt tante Da.

„Welterusten!” leest Els.

Dat vindt tante Da een uitstekend idee.

„Kom kinders,” zegt ze, „de één kan het doen en de ander kan het laten, maar tante Da gaat naar bed.”

Het ganzenbord wordt opgeruimd en er worden voorbereidingen voor de nacht getroffen.

Tante Da moet haar Siamezen nog te eten geven, maar daar wachten de kinderen niet op.

Als Marleen in haar slaapzak kruipt, hoort ze ergens gestommel.

„Hoor je dat?” fluistert ze tegen Els. „Zouden ze al met de kraakactie zijn begonnen?”

„Ik hoor niets,” zegt Els; ze zitten allebei rechtop en luisteren. Het blijft doodstil.

„’t Zal wel verbeelding zijn,” denkt Els hardop, „in een vreemd huis hoor je altijd geluiden. ’t Is nog te vroeg ook. Ik geloof dat de actie pas om twee uur van start zal gaan.”

„Zou De Bleke mee mogen doen van Otto? Wat denk jij?”

Marleen is al weer weggezakt in haar slaapzak. Ze denkt niet meer. Misschien droomt ze, maar dat is moeilijk te zien aan de buitenkant. Els duikt weg in haar slaapzak en op dat mo-

ment hoort zij het gestommel ook, maar het is niet vast te stellen, waar het vandaan komt.

Buiten slaat de kerkklok één uur. Dat is het laatste, wat ze hoort.

Op dit moment verlaat het eerste groepje krakers 'De Eik'. Ze willen niet opvallen en daarom vertrekken ze niet allemaal tegelijk. Steeds een groepje voor één huis, twee of drie mensen.

Het materiaal wat ze nodig hebben, kunnen ze ophalen aan de bus van ome Manus, die vlak bij de woningen geparkeerd staat. Met slaapzakken en breekijzers over straat lopen, geeft een te grote kans op ontdekking, wanneer een patrouillerende politieauto hen eens zou aanhouden. Sommigen hebben ook nog basketballschoenen aan. Die maken weinig geluid. Er was nog even een probleem, omdat ome Manus de bus niet zelf durfde rijden.

„Ik ben al in handen van de politie geweest,” mopperde hij. Otto rijdt de bus nu.

Nel Soet en haar vriendin Ko hebben het huis boven tante Da toegewezen gekregen. Otto heeft het verzoek van De Bleke overgebracht. Hij kan de bezorgdheid van de kinderen voor hun vriendin tante Da best begrijpen.

In de donkere straten lopen ze dicht langs de kant van de huizen om niet in het volle licht van de straatlantaarns te komen. Het is doodstil op straat.

Om de hoek van de straat, waar tante Da woont, staat de volksbus.

Ze melden zich. Ze krijgen hun slaapzakken en alles wat ze nog meer nodig hebben en sluipen dan naar de deur van het voormalige huis van de buurman.

Aan de overkant zien ze andere studenten bezig met het verwijderen van de planken voor de ramen.

Ze doen het zo zacht mogelijk, maar het maakt wel angstig veel lawaai.

„De mensen slapen hier erg vast,” zegt de vriendin van Nel.

„Dat komt, omdat ze overdag hard werken,” zegt Nel Soet.

Ze probeert met een looper de deur open te krijgen. De sleutel pakt en de deur geeft mee.

„Da's geluk hebben,” zegt Nel, „we hoeven niet te breken.” „Al die huizen kunnen open met een looper,” zegt haar vriendin.

Otto brengt twee stevige balken.

„Die moeten jullie knel zetten tussen de trap en de buiten-deur,” zegt hij, „dan kunnen ze in ieder geval niet de deur openbreken.”

Nel en haar vriendin gaan naar binnen. Ze barricaderen de deur met de balken.

„Nu zachtjes naar boven.”

De vriendinnen sjouwen voorzichtig al hun bagage omhoog. Een primus en slaapzakken. Mondvoorraad. Een spandoek om buiten te hangen.

De trap kraakt akelig. Dan zijn ze boven.

Ze kijken de ruimte rond.

„Wat ligt daar onder het raam?” vraagt de vriendin.

„Waar?” vraagt Nel.

„Daar in de schaduw. Wat is dat?”

„Stel je niet zo aan,” zegt Nel, „dat is gewoon een hoopje rotzooi. De vorige bewoner zal dat hebben laten liggen.”

Ze wil er naar toelopen om haar vriendin te overtuigen dat het niets is, maar plotseling beweegt het. Ze schrikt. Ze schrikt zo verschrikkelijk, dat ze een harde gil geeft. De bundel in de hoek zit ineens kaarsrecht overeind.

Niet alleen Nel Soet en haar vriendin Ko zijn geschrokken. Beneden bij tante Da zitten de twee meisjes rechtop in hun slaapzak.

„Gilde jij zo?” vraagt Marleen aan Els.

„Ik dacht, dat jij het was.”

De deur van de kamer vliegt open en een ontstelde tante Da kijkt naar binnen.

„Is er wat aan de hand bij jullie?” vraagt ze. „Ik hoorde iemand gillen.”

„'t Is niet bij ons,” zegt Els, „wij zijn er wakker van geschrokken.”

Ook Dik komt er slaperig bij. Hij heeft helemaal niets gehoord. Zo vast heeft hij geslapen.

„Wat is er aan de hand?” vraagt hij slaperig.

„We hoorden een gil,” zegt Els.

Het schiet door Dik heen, dat de kraakactie waarschijnlijk begonnen is.

Om even bij te komen uit zijn slaap en rustig te kunnen overleggen, wat hij zal doen zegt hij: „’t Is toch Krebs de Sjien niet geweest?”

„Ach gossie,” zegt tante Da, „dat zou ook best kunnen.”

Ze schommelt terug naar de kamer om haar Siamezen op te zoeken.

„’t Zijn natuurlijk de krakers,” zegt Dik, „de actie is begonnen.”

„Maar waarom werd er dan gegild?”

Boven klinkt gestommel.

Tante Da komt terug. „’t Zijn de katten niet geweest, die lagen rustig te maffen in de stoel, maar volgens mij zijn er boven mensen in het huis.”

Els, Marleen en Dik kijken elkaar aan. Ze kijken ook naar tante Da, die met een angstig gezicht staat te luisteren, of er nog meer geluiden van boven komen.

„Tante Da,” zegt Dik, „we kunnen het nu wel zeggen. Alle lege woningen worden vannacht gekraakt door het actiecomité.”

„Wat zeg je me nou,” schrikt tante Da, „allemaal?”

„Ja, we mochten het niet zeggen, maar we wilden zo graag in de buurt zijn. Daarom vroegen we, of wij bij u mochten logeren.”

„En gillen ze daarbij? Is dat gewoonte?” vraagt tante Da.

„Nee, maar ik begrijp ook niet, wat er gebeurd is. Zal ik me even aankleden en zien, wat er boven aan de hand is?”

„Durf je dat?” vraagt Els.

„Natuurlijk,” zegt Dik.

„Als je maar voorzichtig bent!” waarschuwt tante Da.

Boven, in het lege huis, staan Nel en Ko nog steeds stokstijf van schrik te kijken naar het bewegende hoopje in de hoek,

dat in het licht van de straatlantaarn een mens blijkt te zijn. „Ik ben het maar,” zegt een stem, „jullie hoeven van mij niet bang te zijn.”

„Wie... wie... wie ben je maar?” vraagt Nel stotterend, want de schrik zit haar nog in de benen.

„Ik ben het maar, De Bleke.”

Nels schrik zakt, maar nu begint ze kwaad te worden. Ze is razend. Met luide stem begint ze tegen De Bleke te schelden.

„Wat is dat nou voor gekheid. Je zou op deze manier de hele zaak in de war sturen. Wat doe je hier. Er is toch afgesproken, dat jullie niet rechtstreeks met de actie zouden meedoen. Wij zouden het kraken doen. Ik weet niet...”

„Ssst!” fluistert De Bleke.

„Wat ssst!?” brult Nel.

„Ssssst voor de buurt. Ze mogen het niet horen.”

„Hij heeft gelijk, Nel,” zegt Ko, „we moeten zachter doen.”

Nel gaat door op een sistoon.

„Waarom ben je hier?”

De Bleke vertelt het verhaal, waarom hij er zo graag bij wilde zijn. Het huis van Ali is nog steeds niet rond. Met de sleutel is het niet in orde. Daarom wilden ze dit huis alvast kraken voor hun Marokkaanse vriend.

„Ze willen deze huizen slopen,” zegt Nel, om een weerwoord te hebben. Ze wil het niet meteen goedpraten.

De Bleke kijkt haar ongelukkig aan. Laten de volwassenen nu al de moed zakken? Geven ze het op, juist nu er actie komt? Een beetje bedeesd fluistert hij: „Maar dat is toch juist de reden waarom we dit doen? De huizen mogen toch niet gesloopt worden? We kraken toch om de huizen te houden?”

„Stil,” commandeert Ko, „ik hoor wat.”

Weer klinkt een fluitje.

„’t Is ons fluitje,” zegt De Bleke.

„Zijn die anderen er ook?” vraagt Nel verschrikt.

„De anderen logeren beneden bij tante Da, behalve Toon, die mocht niet.”

Ko schuift het raam een klein beetje omhoog.

„Wie is daar?” roept ze met gedempte stem omlaag.

Uit de donkere straat klinkt omhoog: „Ik ben het, Dik. Is er wat bij jullie?”

„Nee, waarom?”

„We hoorden gillen.”

„Zo gilt Nel altijd,” antwoordt Ko, „we schrokken van De Bleke, die zit hier in huis.”

„Waarom?” vraagt Dik, „is hij met jullie meegekomen?”

„Ga nou maar naar binnen, anders komt er nog meer ellende. Maf ze.”

Het raam gaat dicht.

„'t Is Dik,” zegt Ko, „die gaat weer slapen. En om de waarheid te zeggen, begin ik daar ook steeds meer voor te voelen.”

„Eerst het spandoek naar buiten!”

Nel heeft de leiding weer overgenomen. Ze rollen het spandoek uit. Met grote letters staat erop 'Dit huis is gekraakt'.

„Die 'S' is verkeerd,” zegt De Bleke.

„Dat is om de aandacht te trekken,” zegt Ko, „aan de 'S' van huis kunnen ze zien, dat we niet van de straat zijn en dat we heus wel weten, hoe het moet.”

De drie ramen worden opengeschoven. Gelukkig hebben er vroeger bij de ramen spionnetjes gezeten. Spiegeltjes, waardoor je binnen zittend, de hele straat kan afzien.

De pinnen zitten er nog en die komen nu goed van pas om het spandoek aan vast te maken. Er hoeft nu niet getimmerd te worden.

Ook schuin aan de overkant van de straat is een spandoek verschenen. Er is alleen een witte vlek te zien. Het is te donker om de letters te lezen. 'Operatie kraken' verloopt goed.

„En nu naar bed,” zegt Ko. Ze rolt haar slaapzak uit.

Nel Soet draait een lamp in een fitting en probeert het licht.

Dat doet het gelukkig nog, net zoals de waterleiding.

„We hebben geluk,” zegt ze, „ze hebben bij de gemeente vast geweten, dat twee dames het huis kwamen kraken.”

En een jongen, denkt De Bleke innig tevreden, maar het lijkt

hem niet verstandig dit hardop te zeggen.

Hij trekt de slaapzak over zijn hoofd en slaapt direct.

Ook in het huis van tante Da is de rust weergekeerd. Ondanks alle opwinding zijn de jongelui op hun kermisbedden weer snel ingeslapen. Ali Baba en Kreb de Sjien liggen in-eengerold in de doos, die tante Da een paar dagen geleden heeft klaargezet voor de bevalling van Kreb de Sjien.

Tante Da kan de slaap niet vatten. Eerst heeft ze liggen luisteren naar de fluisterende stemmen van de meisjes in de kamer van Ali. Daarna is Kreb de Sjien een hele tijd bezig geweest met het opschudden van haar bed. Ze draait dan rond, terwijl ze met de voorpoten het kussentje en de kran-ten in de doos optrekt. Vervolgens draait ze zich erin en dat herhaalt zich zo een paar maal. Daarna werd het stil en sukkelde tante Da weg.

De torenklok maakte aan haar lichte sluimer een eind.

Nu ligt ze al een poos wakker.

Ze moet aan haar huis denken. Zal het gesloopt worden of niet? Ze denkt aan Ali Ben Guiba. Zal hij een huis krijgen of niet? Ze denkt aan de kinderen van tegenwoordig. Hoe anders ze zijn, dan toen zij klein was – of niet? Huizen kraken, wie had daar ooit aan gedacht? Ze hoopt maar dat het morgen geen relletjes gaat worden.

De torenklok slaat weer. Ze telt de slagen. Eén... twee... drie... vier... vijf... Vijf uur al. Zouden de krakers in de huizen al slapen?

Er klinkt gedreun. Een zware vrachtauto komt de straat in denderen.

De politie! schrikt tante Da. De politie! Daar heb je het ge-gooi in de glazen! Het brommen van de motor komt dicht-terbij. Het stopt vlak voor de deur. Ze hoort stemmen. Por-tieren slaan dicht. Er wordt gebeld. De motor slaat weer aan. De auto rijdt weg. Weer gaat de bel over.

Tante Da staat naast haar bed.

„Dik, Dik, word wakker! Dik, word wakker!”

Dik heeft altijd moeite met wakker worden. Ook nu. Hij moet van heel ver komen, maar tante Da blijft net zo lang

aan zijn arm trekken, totdat hij rechtop in zijn slaapzak zit.

„Wat is er? Wat is er?”

Maar hij hoort het zelf al. De bel gaat over. Tweemaal achtereen.

„De politie...,” fluistert tante Da, „ze zijn afgezet met een grote auto. Die auto is doorgereden.”

Opnieuw de bel.

Dik kruipt uit zijn slaapzak en gaat naar de buitendeur. Eerst luistert hij met zijn oor tegen de deur, of hij wat hoort, maar buiten is alles stil. Dan roept hij: „Wie is daar?”

„Iek ben het. Iek ben mien huissleutel verloren.”

„’t Is Ali!” roept Dik, „’t is Ali.”

Hij gooit de deur open. Voor de deur staat Ali met zijn vrouw en zijn zoon.

„Hier ben iek,” zegt Ali, „miet mien vrouw en mien zoon Mohammed.”

„En hier sta ik,” zegt tante Da met stomheid geslagen.

„Ben je met de nachttrein gekomen?”

„Iek ben miet vleesauto van het slachthuis in Paris gekomen. Viel goedkoper dan trein.”

„Blijf daar toch niet staan,” zegt tante Da, „kom binnen! Kom binnen!”

De meisjes zijn ook wakker geworden.

„Jullie allemaal hier,” zegt Ali blij, „jullie ons al verwacht?”

Hij omhelst iedereen want hij is blij zijn vrienden weer te zien.

Het kamertje is ineens propvol. De vrouw van Ali en zijn vijfjarig zoontje staan een beetje stil en vreemd de drukte aan te zien.

Tante Da kijkt naar de kleine Mohammed. Met de duim in zijn mond staat hij te knikkebollen van de slaap.

„Meiden,” zegt tante Da, „maken jullie de kamer van Ali gauw in orde, want die stakker moet naar bed, hij staat te tolleren op z’n benen.”

Voor de tweede maal vannacht is alles bij tante Da in rep en roer. Zelf zet ze koffie. Het begint al een beetje dag te worden.

„De kennismaking doen we morgen verder,” zegt tante Da.

„Het is al morgen,” zegt Dik.

„Jij begrijpt me best,” zegt tante Da, „die mensen moeten eerst eens een flinke tuk gaan maken. Een bakkie troost voor allemaal en dan gaat de familie Ben Guiba onder de wol.”

„Ies mien huis al klaar?” vraagt Ali.

„Wij zijn iedere dag tweemaal wezen kijken,” zegt Dik, „de werklieden zijn nog bezig; ze schieten al op.”

„Hebben jullie de sleutel al?”

„Maandag gaat de inspectrice de sleutel halen.”

„Goed zo,” zegt Ali behaaglijk slurpend aan zijn koffie, „iek wiel gauw met vrouw en kiend daar gaan wonen.”

De torenklok heeft zeven geslagen, als Toon de deur achter zich dicht slaat.

„Waar moet jij zo vroeg naar toe?” had zijn vader nog gevraagd, maar gelukkig had die het zelf zo druk met wegkomen, dat hij nauwelijks een antwoord van Toon had verwacht.

Om zeven uur begint de vroege dienst van Toons vader bij de politie. Op straat is alles nog stil. Op zaterdagmorgen slapen de mensen uit. Veel verkeer is er ook niet. Op wat groenteboeren na, die van de veiling komen en marktkooplieden.

Toon is zo nieuwsgierig naar het verloop van de kraakactie, dat hij zich moet bedwingen om niet op een draf te gaan lopen.

Hij moet eerst nog langs de Raephorststraat om naar het huis van Ali Ben Guiba te kijken. Eerst overweegt hij nog om dat voor één ochtendje maar over te slaan en rechtstreeks naar tante Da te rennen, maar de gedachte aan zijn vriend Ali Ben Guiba en de plechtige belofte, die ze afgelegd hebben om iedere dag het huis te controleren, brengen hem zo snel mogelijk naar de Raephorststraat.

Het huis staat er nog, maar Toon vindt er iets vreemds aan. Eerst weet hij niet, wat het is. Het ziet er anders uit, dan de laatste dagen. Even moet hij de gevel aandachtig opnemen

en vaststellen, wat er aan de hand is. Met een schok slaat het door hem heen.

Voor de ramen hangen gordijnen. Gewone gordijnen. Te nette gordijnen om zo maar te zijn neergehangen voor de inblik bij het werken.

Het huis van Ali Ben Guiba is bewoond!

Een golf van woede komt bij hem boven. Nu hebben ze het huis zó goed bewaakt. Tweemaal per dag gecontroleerd en nu toch! Hij stapt op de deur af. Hij wil zekerheid.

Luid en indringend laat hij de bel overgaan. Er wordt niet opengedaan. Weer drukt hij op de bel. Binnen klinken voetstappen. Het luikje in de deur gaat open. Een mannenhoofd komt te voorschijn.

„Is er brand?” vraagt hij nijdig.

„Woont u hier?” vraagt Toon, „en hebt u daar vergunning voor?”

„Ik heb er geen vergunning voor, maar ik woon hier sinds vannacht.”

„Hebt u dit huis gekraakt?”

„Zo zou je het kunnen noemen, jongen,” zegt de man, „maar ik ga nou weer slapen, want daar is vannacht niet veel van gekomen.”

Het luikje gaat dicht.

Toon denkt aan wel tien dingen tegelijk. Aan Ali Ben Guiba, die vandaag of morgen met zijn kind kan aankomen. Aan die werklieden, die hem de sleutel weigerden. Aan de inspectrice van de Dienst Volkshuisvesting, die pas maandag erachteraan wilde gaan.

Als hij aan haar denkt wordt hij pas goed kwaad. Hij wil direct naar haar toe, maar ontdekt, dat het zaterdag is en het kantoor dus is gesloten. Maar hij wil haar spreken. Hij loopt naar de telefooncel op de gracht en hij heeft geluk. Bij de Dienst Volkshuisvesting in het telefoonboek staat ook het huisadres van de inspectrice vermeld.

Toon gooit een kwartje in de automaat en draait het nummer. Het duurt lang eer de telefoon wordt opgenomen. Een slaperige stem roept „Hallo!?”

„Bent u de inspectrice van de Volkshuisvesting?”

Aan het antwoord herkent hij haar.

„Ja, maar 't is zaterdag. De dienst is gesloten,” zegt ze.

„Daarom bel ik u juist thuis. U had dat huis geregeld voor mijn Marokkaanse vriend Ali Ben Guiba. U zou maandag de sleutel bij de werklieden gaan halen, maar vannacht is dat huis gekraakt. U weet wel, in de Raephorststraat.”

„Wat is dat nou jammer.”

„Jammer is dood,” zegt Toon, „wat gaat u er aan doen?”

„Ik kan er niets aan doen. Het is zaterdagmorgen. Alles is gesloten.”

Toon kan haar lijzige stem niet meer verdragen. Hij voelt zich machteloos. Hij hoopt, dat Ali Ben Guiba niet vandaag aankomt, maar pas maandag.

Hij zegt: „Maandag om tien uur gaat hij verhuizen. Is het huis niet leeg, dan maken we het leeg en als dat niet lukt, weten we ook, waar u woont.”

„Gaat hij op Tweede Paasdag verhuizen?”

„Ja,” zegt Toon.

Boos smijt hij de hoorn op de haak. Hij weet nu ook geen oplossing meer. Het liefst zou hij ruiten gaan ingooien, maar daar schiet je ook niet veel mee op.

Misschien weet Dik raad. Hij zet de loopas erin op weg naar het huis van tante Da.

Reeds van ver ziet hij dat de actie al lang en breed aan de gang is. Er staan politieauto's. De meeste mensen staan voor hun deur te praten, ondanks het vroege uur.

Aan de gekraakte huizen hangen spandoeken. Van de kraakers zelf is geen spoor, behalve, dat er zo nu en dan iemand van achter de ramen naar een kennis wuift.

Dik staat voor het huis van tante Da.

„Geweldig hè!” zegt hij, „het is allemaal gelukt. Alle huizen zijn in onze handen.”

„Het huis van de buurman ook,” stelt Toon tevreden vast, „krijg nou niets, daar staat De Bleke.”

Grijzend staat De Bleke voor het raam en zwaait naar Toon.

„We moeten dat huis van de buurman snel gaan opknappen. Er vandaag nog mee beginnen,” zegt Toon.

„Waarom?”

„Het moet in orde zijn, voordat Ali Ben Guiba terug is uit Frankrijk.”

„Hij is vannacht teruggekomen,” zegt Dik, „met zijn vrouw en zijn zoon.”

„Zijn huis in de Raephorststraat is weer gekraakt.”

„Het is niet waar,” zegt Dik verontwaardigd, „dan moeten we direct naar Volkshuisvesting.”

„Het is zaterdag,” zegt Toon, „ik heb de inspectrice uit bed gebeld en gezegd dat, wat er ook gebeurt, Ali maandagmorgen om tien uur gaat verhuizen en dat we het huis zelf wel leeg zullen maken.

Ik weet alleen niet hoe, want ik bedenk opeens dat het dan nog Tweede Paasdag is ook.”

De twee vrienden stappen triest de kamer van tante Da binnen.

Het gezin Ben Guiba slaapt nog.

Ali Ben Guiba heeft het verhaal aangehoord. Eerst was hij woedend en wilde hij met andere Marokkanen het huis bestormen, maar later kwam er iets van gelatenheid over hem. Moe rusten zijn handen op zijn knieën en zijn ogen staren in het niets. Zijn vrouw zit niet-begrijpend naast hem. Zo nu en dan wisselen zij wat woorden in een vreemde taal.

Alleen de kleine Mohammed heeft het naar zijn zin. Toon is thuis wat speelgoed gaan halen voor hem. In het begin durfde hij er alleen maar naar te kijken, maar nu schuift hij over de grond achter zijn autootjes.

„Ali, we gaan het huis boven in orde maken,” zegt Dik, „in ieder geval kan je daar wonen, zolang er geen andere oplossing is gevonden.”

„Ook al zouden de huizen gesloopt moeten worden, dan kunnen ze je nog niet zo maar op straat zetten. Tenslotte heb je een huurmachtiging,” vult Toon aan.

Al die plannen kunnen Ali niet opvrolijken. Hij heeft te veel tegenslag gehad.

„We moeten gewoon met het huis gaan beginnen,” fluistert Marleen in Diks oor, „dan trekt hij misschien wel bij.”

Els heeft een verbinding tot stand gebracht met het huis van de buurman. Achter op het binnenplaatsje van tante Da staat een laddertje naar het raam van de bovenwoning. Aan de straatkant is alles gebarricadeerd.

„Zullen we eens boven gaan kijken, Ali?” stelt Toon voor. „Neem gelijk een kan koffie mee voor die drie boven,” zegt tante Da.

Ze klimmen de ladder omhoog en gaan door het raam naar binnen.

Toon houdt de kan met koffie voorzichtig voor zich uit.

„Geef 'm maar aan,” roept Ko en begint te zingen „Koffie, koffie, lekker bakkie koffie!” Ze draait dansend met de kan door het huis.

„We gaan het huis voor Ali opknappen, Nel,” zegt Dik.

„Hij heeft toch een huis?”

„Toon is vanmorgen wezen controleren. Zijn huis is weer gekraakt,” zegt Dik.

„’t Is niet waar,” roept Nel uit, „en die inspectrice?”

„Die kan maandag pas iets doen en daarom hebben we besloten dit huis op te knappen voor Ali en zijn gezin.”

„Geweldig idee,” zegt De Bleke, „hebben we meteen wat te doen.”

„We kunnen beginnen met het witten van de plafonds en dan verven we het houtwerk. Alles moet schoongemaakt worden,” zegt Ko.

Ze blaakt van ijver. Zo zelfs, dat ze Ali een beetje aansteekt.

„Waar moet de verf vandaan komen?” vraagt hij somber.

„Ik weet het,” zegt Marleen, „misschien kunnen we de restanten overnemen van 'De Eik'. Die heeft vorig jaar een grote beurt gehad en in de kelder staat verf genoeg.”

„Ook lichtblauw?” vraagt hij achterdochtig. Hij wil zijn deuren lichtblauw.

„Ja, van de kleedkamer,” zegt Toon, „ik ga het vragen aan ome Joop.”

Hij klimt door het raam naar buiten en gaat via het huis van tante Da de straat op.

Op straat is de drukte toegenomen. Heel De Buurt heeft gehoord, dat de lege woningen gekraakt zijn. In groten getale zijn de mensen toegestroomd om van hun bijval met de actie te getuigen.

Het is zelfs zo druk geworden, dat de politie door middel van een luidspreker-auto het publiek vraagt door te lopen. Met tegenzin geven de mensen daaraan gehoor.

Toon ontdekt in de drukte ome Joop en Otto. Ze staan te praten met een heer. Het is de wethouder. Die maakt zich kennelijk kwaad.

Als Toon wat dichterbij komt kan hij flarden van het gesprek opvangen.

„Eerst moeten de mensen uit die huizen en dan wil ik verder praten,” zegt hij tegen Otto.

Toon ziet Otto nee schudden. Ome Joop zegt: „De mensen

blijven erin, totdat de gemeenteraad besloten heeft, wat er gaat gebeuren met De Buurt."

„En als zij kiezen voor slopen?" vraagt de wethouder.

„Dan zullen we opnieuw de zaak bezien."

„Maar de gemeenteraad komt pas aanstaande woensdag bijeen. Dat duurt nog vier dagen."

„U roept ze morgen bijeen en u moet de burgemeester voorstellen om de politie te laten inrukken. Op deze manier vraagt men om moeilijkheden."

De wethouder stapt boos in zijn auto. „U hoort nog van me," zegt hij bits. Hij rijdt weg.

Ome Joop ziet Toon staan.

„Het jeugdcomité ook aanwezig?"

„Ik wilde u wat vragen, ome Joop. Zouden wij wat van die verf mogen gebruiken, die in de kelder van 'De Eik' staat?"

„Nu geen gekalk op straat," zegt ome Joop, „de autoriteiten zijn al boos genoeg."

„Het is om een huis op te knappen," zegt Toon.

„Welk huis?" wil Otto weten.

Toon vertelt, dat het huis van Ali Ben Guiba voor de tweede maal dreigt te mislukken. Hij zet het plan uiteen.

„Van mij mag het," zegt ome Joop, „vraag de sleutel maar aan ome Freek en neem maar wat je nodig denkt te hebben."

Toon gaat Ali halen. Samen kunnen ze de kleuren uitzoeken.

Ook visboer Boor heeft woord gehouden.

Hij komt voor het twaalfuurtje van de krakers met zijn auto haring en zuur brengen. Voor iedere kraker een Hollandse nieuwe en een zure bom.

„Hollandse nieuwe!" roept hij, „voor iedere kraker een nieuwe en een bom!"

De krakers laten aan touwen, mandjes en boodschappentasjes zakken.

Zolang er politie in de straat aanwezig is, durven ze de voordeur van de huizen niet open te doen. Boor werkt aanstekelijk op andere winkeliers.

Ook die beginnen met het klaarmaken van hapjes om de

krakers in hun strijd te steunen.

De voorraad in het huis van de buurman groeit. Ballen gehakt uit Gerards Cafeteria, verse broodjes van Lems uw warme bakker, kaasbrokjes, appelen.

„Op die manier houden we het nog weken vol,” roept Nel.
„Ik ben nog nooit zo gemakkelijk aan de kost gekomen,” vindt Ko.

Als Ali en Toon arriveren, is het luie leven voorbij.

Ze komen met de bus van ome Manus, die nu weer een beetje moed heeft gekregen. Juist als ze met het uitladen van de kwasten, verf en schoonmaakartikelen willen beginnen, komt er een jong agentje op hen af.

„Zijn deze materialen voor een gekraakt huis?” vraagt hij streng.

„Hoezo?” doet Toon verbaasd.

„Dat is verboden,” zegt de agent, „ik heb opdracht om alle bouwmaterialen door te sturen.”

Tante Da komt naar buiten. Ondanks alle tegenslag met Ali's huis is ze toch in een goede stemming. Nooit heeft ze kunnen denken, dat zoveel mensen in actie zouden komen voor het behoud van De Buurt. Ergens in haar begint een vonkje hoop te gloeien, dat het best wel eens zou kunnen, dat haar Siamees, Krebs de Sjien, haar kinderen zou krijgen in dit oude vertrouwde huis.

Als een fregatschip stevent ze op het agentje af.

„Problemen, agent?”

De agent kijkt tante Da nietszeggend aan, maar daarvan is ze niet onder de indruk.

„Mag er niet meer schoongemaakt worden?” vraagt tante Da.

„Zaterdag voor Pasen?” antwoordt hij minachtend.

Tante Da begrijpt hem. Haar huis is al schoon. De kasten opgeruimd. De gordijnen gewassen. Een mens hoort zijn voorjaarse gezelligheidsdagen schoon in te gaan. De agent heeft gelijk. Maar voor één keer in haar leven is ze bereid voor 'vuil' te worden aangezien. Ze wil hem vertellen over de moeilijkheden met het huis, het gebrek aan personeel om

te witten, maar ze hoeft geen smoes te verzinnen. Boor de vishandelaar komt ertussen.

„Ik heb nog een paar harinkies over, tante Da,” zegt hij, „voor één keer gratis niemendal voor niets?”

„Graag,” zegt tante Da.

„Met of zonder?” vraagt Boor.

„Zonder uien,” zegt tante Da. Boor grijpt een pakje uit zijn mand.

„Kan ik oom agent ook van dienst zijn?” vraagt Boor. „Met of zonder?”

De agent voelt zich genomen. Hij haalt zijn schouders op en zegt tegen tante Da: „Zaterdag voor Pasen nog schoonmaken. Bah!” en hij loopt door.

„Wat heeft die man?” vraagt Boor.

„Dat is een jongen van keurige familie,” zegt tante Da, „moet je een kopje koffie Boor, met een matze?”

„Graag, tante Da.”

Ali, Toon en ome Manus hebben alle materialen en gereedschappen naar binnen gebracht. Potten met verf, witkalk, kwasten. Langs het laddertje gaat het allemaal naar één hoog en iedere pot wordt daar met gejuich ontvangen. Als alles boven is, roept tante Da: „Wie komt er een matze eten?”

Een ogenblik later is haar kamertje tjokvol.

Vijf kinderen, Nel Soet en Ko, visman Boor, Ali met vrouw en kind en tante Da zelf, allen knabbelend op grote ronde koeken.

Ali Baba en Kreb de Sjien gaan ook vreselijk tekeer. Ze mauwen en mauwen.

Ze kijken Boor verlangend aan.

„De katten zijn allemaal gek op u,” zegt Toon, „ze draaien steeds maar om u heen.”

„’t Is alleen maar voor de heb,” zegt Boor, „en jullie mogen raden, wat ze ruiken.”

Tante Da laat de pot koffie nog eens rondgaan.

„Ik heb voor vanavond een leuk plannetje,” zegt ze, „morgen is het Pasen. Je zou het door die hele consternatie nog ver-

geten. Zullen we vanavond eieren verven?"

„Dat lijkt me enig," zegt Ko, „ik kan uitstekend Chinezen maken, maar..."

Wat ze verder zegt, gaat verloren in het instemmend geschreeuw van de kinderen. Zelfs de kleine Mohammed juicht hard mee, al weet hij nog niet waarom.

„Wat wou je zeggen, Ko?" vraagt tante Da.

„Ik wou zeggen, dat we nu dan wel moeten ophouden met eten en drinken. Anders wordt het overwerk in plaats van eieren verven. Vooruit! Allemaal naar boven voor het grote schildersfeest."

Nog nooit hebben de kinderen zo'n vreemde Eerste Paasdag meegemaakt. Het is helemaal geen zondag.

Op tafel staat een grote schaal met gekleurde en versierde eieren. Ko kan inderdaad prachtige Chinezen maken. Chinezen met een hoedje op en vlechtjes van achteren. Knipogende Chinezen. Lachende en huilende Chinezen. Je ziet ze zo op de schaal, want ze zijn allemaal geel. „Ik ben gek op Chinezen," had Ko gezegd.

Els heeft figuren gemaakt. Haar eieren zijn mooi versierd met kringetjes en slingers. Het is een vrolijk gezicht.

Op straat is alles nu rustig. Alleen de spandoeken doen nog aan de krakers denken. Gistermiddag is de politie al ingerukt.

Marleen ontdekte het, toen ze witkalk stond aan te maken bij het raam. „Kom nou 's kijken," riep ze.

Iedereen liet het werk in de steek. Eén voor één reden de politieauto's weg en langzaam maar zeker ging de straat er gewoner uitzien. Maar de oude woning van de buurman is nog huize 'werklust'. Zo noemt Dik het huis.

Gisteren zijn ze flink opgeschoten. Ko heeft staande op een ladder de plafonds gewit. Toon had dat graag willen doen, maar hij was te klein. Toon zelf zag het anders. „De ladder is te laag," zei hij.

Achteraf had hij daar niet zo'n vreselijke spijt van. Ko zag helemaal wit van de kalkspetters.

„Je lijkt wel het spook uit de opera,” had De Bleke opgemerkt.

Het huis ziet er nu een stuk beter uit. De plafonds zijn schitterend opgedroogd.

„Met dubbele witkracht!” zei Toon.

De kamer aan de straatkant ziet er nog het beste uit. Om Ali de gelegenheid te geven zo snel mogelijk het huis in te trekken, is deze alleen maar bijgeverfd. De muren zijn keurig bijgesausd. Els en Marleen zijn hier met de grote schoonmaak begonnen. Niemand mag er meer in of uit. De jongens dragen emmers schoon sop aan.

Ali kijkt om een kiertje van de deur.

„Het ies prachtig, hè? Het ies prachtig!” roept hij verheugd. Zijn somberheid is gisteren gelukkig een beetje weggetrokken. De werklust heeft hem ook te pakken gekregen.

In de achterkamer is hij nu de deuren en de kozijnen aan het afschuren. Die zagen er vreselijk uit. Ook zijn vrouw komt zo nu en dan kijken. Ze vindt al die Hollandse mensen maar vreemd. Soms probeert tante Da tevergeefs enig contact met haar te krijgen. Dat wordt steeds weer armen en benenwerk. Ook luid geschreeuw. Een andere keer staan ze lachend tegenover elkaar.

Ali Ben Guiba sprak nog een beetje Frans. Met behulp van De Bleke kon je tenminste nog een beetje praten. Nu is Ali de enige tolk.

Mohammed verstaat niets, maar begrijpt alles. Het kleine donkere jongetje scharrelt overal tussendoor en vindt al die belangstelling best leuk.

„Pas maar op,” schreeuwt tante Da tegen Ali's vrouw, „hij wordt verwend.” De vrouw begrijpt het niet, maar lacht tante Da vriendelijk toe.

Het enige Nederlandse woord, dat ze kent is 'huis'. „Huis,” zegt ze en dat gaat altijd samen met vriendelijk hoofdknikken.

„Wij zijn klaar,” zegt Marleen met de achterkant van haar natte hand haar haren naar achter vegend. „Komen jullie eens kijken.”

Vanuit de tussenkamer bewondert iedereen het werk. Eén schone opgeknapte kamer.

„Nu gaan de deuren hier dicht,” commandeert Els, „en we leggen kranten op de vloer voor de inloop.”

„Mag ik het dan niet meer zien?”

Otto is via het laddertje binnengekomen. Niemand heeft hem gehoord.

„Dat gaat er hier keurig uitzien,” zegt hij tegen Ali, „’t zou jammer zijn als het nou toch nog gesloopt moest worden.”

„Is er al nieuws?” vraagt Nel.

„Ja,” zegt Otto, „dat kom ik vertellen. De gemeenteraad komt vanavond bij elkaar.”

„Op zondag?” roept Ko uit.

„Ja, ze vonden de zaak ernstig genoeg. Ze willen niet alles uitstellen tot na de feestdagen.”

„Kunnen we winnen?” vraagt Toon.

„Als ieder raadslid opkomt, is er kans, dat er een kleine meerderheid tegen het slopen is. Maar het is Pasen en er zijn nogal wat raadsleden met vakantie.”

„'t Wordt dus koppen tellen,” zegt Nel, „zo noemen ze dat toch?”

De werklust is over. Iedereen voelt weer spanning. Vanavond valt de beslissing over De Buurt. Zullen de mensen hier kunnen blijven wonen? Zou al het werk voor niets zijn geweest?

„Hoe laat zou de uitslag bekend zijn?” vraagt Dik.

„Dat kan wel middernacht worden of nog later.”

„Ik zou best willen opblijven,” zegt Toon, „maar daar is geen schijn van kans op. Mijn vader hoort alles. Ook 's nachts.”

„Dat heeft geen enkel nut,” zegt Otto, „laten we morgen maar met elkaar afspreken.”

Omdat ze toch verder zullen gaan met werken, wordt afgesproken in het huis van Ali.

„Zelfs als we verliezen,” vindt Dik, „kan Ali hier best nog even wonen, totdat hij weer een ander huis van Volkshuisvesting heeft.”

Van buiten wordt geroepen. Het is tante Da.

„Komen jullie nog even theedrinken?”

Voorzichtig klimt iedereen het raam uit om langs de trap omlaag te zakken.

Op het gezicht van tante Da is de spanning weergekeerd. Door alle spannende gebeurtenissen van de afgelopen dagen was ze glad vergeten waar het eigenlijk om draait. In haar eigen huis blijven wonen of niet.

„Hoe zal het allemaal aflopen?” zucht ze.

„Kom, kom, tante Da,” spreekt Otto haar bemoedigend toe, „niet de moed opgeven. Ik vind, dat we al heel ver zijn. We hebben de zaak nog lang niet verloren.”

Als Toon en Dik de volgende morgen aanbellen bij het huis van tante Da is het nog heel vroeg, nóg voor zevenen. Gelukkig is tante Da vroeg uit de veren. Dat komt ook, omdat Ali Baba 's nachts nog wel eens een ommetje wil maken en dan al heel vroeg aan de achterdeur staat te mauwen.

Tante Da doet open.

„Is er al nieuws?” vraagt ze, „hoe is het gisterenavond afgelopen?”

„Wij hoopten, dat ze hier al wat wisten.”

„En er komt geen krant uit ook,” moppert Toon, „op Tweede Paasdag. Als we eens een krant nodig hebben, is-ie er niet.”

Boven wordt het raam opengeschoven. Het slaperige hoofd van Nel Soet komt te voorschijn. Even later ook dat van Ko.

„Weten jullie al wat?”

„Nee, nog niets!”

„Wij zijn over een kwartier klaar, dan kunnen jullie bovenkomen.”

Binnen lopen de katten mauwend rond. Het gezin Ali Ben Guiba zit aan de ontbijttafel en Mohammed zwaait vrolijk naar zijn nieuwe vrienden. Tante Da loopt als een vreemde rond in haar eigen huis.

„Het lijkt hier een huishouden van Jan Steen,” moppert ze, „ik ben helemaal van m'n trammeltane.”

Dat klopt wel, want de kinderen zien haar met een ernstig gezicht thee in de suikerpot schenken.

„Kijk uit!” schreeuwt Toon, maar het is al te laat.

„Die kan ik weggooien,” bromt tante Da. Ze pakt de suikerpot en brengt hem naar de keuken.

Toon en Dik springen naar de deur als de bel gaat.

Ze botsen tegen elkaar en tegelijk roepen ze uit: „Otto!” Maar 't is Otto niet. Het zijn Els en Marleen en achter hen staat De Bleke, die vannacht weer thuis heeft geslapen.

„Is er al...?” vraagt De Bleke, maar hij wordt door Toon onderbroken, „...nieuws?”

„Nee, er is geen nieuws.”

Iedereen zit in spanning.

„Laten we maar aan de slag gaan,” zegt Dik. Hij kan er niet tegen zo te moeten afwachten.

Ze klimmen langs het laddertje omhoog.

Ali, in stofjas, is begonnen om de kamer die klaar is een beetje in te richten. Allerlei huisraad, dat hij in de afgelopen tijd vergaard heeft, komt uit zijn kleine kamer.

„Je moet wel steeds je voeten vegen,” zegt Els, „met al dat in en uit lopen wordt die schone kamer toch weer smerig.” Ali belooft beterschap. Oppassend laat hij nu zijn muilen voor de deur staan.

Zijn vrouw geeft alles een plaatsje en dat veroorzaakt soms uitgebreide beraadslagingen in een taal, die niemand verstaat, maar waar ze soms toch geboeid naar luisteren.

Er staan al een paar stoelen. Aan de muren hangen schilderijen en platen. In de kast staat een schitterend servies. Hellemal compleet. Een cadeau van Cosijns.

Het begint werkelijk gezellig te worden.

„We moeten tante Da eens roepen,” zegt Toon. Ze is nog niet boven geweest.

Dik gaat haar halen.

„Moet ik langs die ladder omhoog?” vraagt ze. „Ik ben geen acrobaat.”

„Hè, toe nou, tante Da,” zegt Dik.

„Kan ik niet door de voordeur?”

„Die is gebarricadeerd, dat weet u best.”

In het open raam boven verschijnen lachende gezichten.

„Nou niet bang zijn, tante Da,” roepen ze, „zullen we een touwtje naar omlaag gooien, dan kunt u dat om uw middel knopen en trekken we u omhoog.”

Ze laat zich overhalen. Heel langzaam tree voor tree komt ze omhoog. Bij iedere stap, die ze doet, klinken aanmoedigingskreten. Eindelijk is ze er.

„Nu nog naar binnen,” brengt ze hijgend uit, „naar beneden kijken durf ik niet.”

Het is niet eenvoudig, maar het lukt. Met gesloten ogen op de vensterbank zittend, draait ze naar binnen.

„Hoera!!!” juicht iedereen.

Nahijgend staat ze op de vloer.

„'t Gekke is,” zegt ze, „ik wil altijd springen hè, als ik zo hoog zit. En dan moet ik me bedwingen en dat kan ik alleen met dichte ogen en dat is weer gevaarlijk op zo'n trap. Ik zie er nou al tegenop, hoe ik beneden moet komen.”

Vol bewondering inspecteert ze de werkzaamheden. Met kennersblik kijkt ze of plinten en ramen schoon zijn.

Ze kijkt door de schone ruiten de straat in. Beneden staan Otto en ome Joop te zwaaien.

„Daar staan Otto en ome Joop,” zegt ze.

Het raam wordt opgeschoven.

„Doe de deur eens open,” roept Otto.

„Hoe is het afgelopen in de gemeenteraad?” roept Toon.

„Eerst de deur open,” roept Otto terug. Onder zijn arm heeft hij een groot pak.

„Die is gebarricadeerd. Je moet door het huis van tante Da.”

„Ik wil door de hoofdingang,” roept Otto terug en hij kijkt vrolijk naar ome Joop.

„Maar...,” aarzelt Nel Soet.

„De hoofdingang,” commandeert Otto en samen met ome Joop gaan ze opgewekt voor de deur staan.

„Laten we de balken maar weghalen. Ik begrijp er niets van. Eerst moeten we alles gebarricadeerd houden tot...”

Toon onderbreekt haar.

„Ik geloof, dat ik weet waarom de balken weg kunnen.”

Hij rent de trap af. Onmiddellijk geholpen door De Bleke worden de zware balken tussen deur en trap weggesleept.

De deur zwaait open. Otto en ome Joop stappen binnen.

„En hoe is het?” vraagt Toon. „Hoe is het?”

Zwijgend lopen de beide mannen door. Ook boven worden ze overstelpt met vragen. Otto zet het pak, wat hij bij zich heeft voorzichtig op een stoel en begint uit te pakken. Nieuwsgierig komt iedereen erbij. Wat zou daar in zitten? Het zijn allemaal flessen. Limonade, cola, tonic.

„Voor het jeugdcomité,” zegt Otto.

„Maar hoe is het nou afgelopen in de gemeenteraad?” vraagt Nel. „Zeg nou 's wat Otto de Zwijger.”

Otto zegt niets. Hij gaat door met uitpakken. Champagne, advocaat.

„Voor het actiecomité en de gasten,” zegt ome Joop gewichtig.

„Vrienden,” zegt ome Joop, „het is mij een groot genoegen jullie te kunnen mededelen, dat met een meerderheid van twee stemmen de gemeenteraad heeft besloten...”

Een doffe plof.

Tante Da is ineengezakt op een stoel. Flauwgevallen!

„Eau de cologne!” roept Marleen, „vlug!”

„Water,” commandeert Nel Soet.

Er ontstaat een korte paniek van heen en weer rennende mensen. Er wordt druk gepoogd tante Da weer bij haar positieven te brengen. Haar polsen worden natgemaakt. Het hoofd met eau de cologne gedept. Langzaam slaat tante Da haar ogen op.

„Kan ik hier blijven wonen?”

Haar woorden komen er stamelend uit.

„Ja, tante Da,” zegt Otto, „we hebben gewonnen. Voorlopig blijft De Buurt bestaan.”

Een oorverdovend gejuich stijgt op. De laatste woorden van Otto waren onverstaanbaar. De ramen worden omhoog geschoven en ze schreeuwen naar de gekraakte huizen: „Wij hebben gewonnen!!! De Buurt blijft.”

Over de wangen van tante Da biggelen twee grote tranen.

Ome Joop maakt de flessen open.

„Meid,” zegt hij tegen tante Da, „neem een hartversterking.”

Hij pakt de fles champagne en wil inschenken in één van Ali's nieuwe glazen.

„Nee, nee,” zegt tante Da, „voor mij geen sterke drank. Geef mij maar advocaat.” Ze krijgt een grote bel vol met een lepeltje.

En dan is het feest. Iedereen loopt met een glas en Boor is gekomen met lekkere hapjes, die overgebleven zijn van zijn paasverkoop.

„Dat moeten jullie zo nooit meer doen,” zegt tante Da, „de spanning werd me te veel. Ik ging stijf van mezelve.”

Ze neemt een hapje advocaat. „Zo,” zegt ze, „daar knapt een mens van op.”

„Hohohoho,” roept ome Joop, „nog niet! Even wachten tot iedereen iets heeft en dan zal ik een toast uitbrengen op De Buurt.”

De volle glazen gaan rond en ome Joop begint.

„Vrienden,” zegt hij, „het is mij een groot genoegen jullie te kunnen mededelen, dat met een meerderheid van twee stemmen de gemeenteraad besloten heeft...”

In de stilte die tijdens de toespraak heerste gaat de deur krakend open. Door een kier van de deur verschijnt het hoofd van de inspectrice van de Dienst voor Volkshuisvesting.

„Is mevrouw Wijnhalen hier?”

Toon kijkt om en ziet het bekende hoofd. Hij kreunt: „Oooh!”

„Is mevrouw Wijnhalen hier?”

„Daar zit ze,” zegt ome Joop op tante Da wijzend.

„Neemt u mij niet kwalijk, maar bij u moet inwonen een zekere Ali Ben Guiba, een Arabier...”

„Een Marokkaan,” zegt tante Da.

„Ja precies, een Marokkaan,” zegt de inspectrice.

„Daar staat-ie,” zegt tante Da.

Nu pas ziet iedereen het sombere gezicht van Ali. Hij weet ook wel, dat De Buurt blijft staan, maar hij heeft officieel nog geen huis.

„Meneer Ali Ben Guiba,” zegt de inspectrice, „het is vreselijk, wat nu gebeurd is met uw huis in de Raephorststraat.”

„Iek wiel daar niets van horen,” zegt Ali boos wordend.

„Dat begrijp ik, dat begrijp ik,” haast de inspectrice zich, „maar ik heb nu een huis en zelfs in deze straat. Ik ben speciaal nog even naar u toegekomen om u dit te vertellen, dan is tenminste één paasdag nog niet verloren.”

„Waar?” vraagt Ali.

„Hier in deze straat,” zegt de inspectrice, „nu de huizen hier niet gesloopt zullen worden, kunt u zo'n kraakhuis krijgen. Er is nog maar één klein 'maartje' aan. We moeten zien, dat de krakers eruit gaan.”

„Welk nummer is het?” vraagt Otto.

„Drieëntachtig,” zegt de inspectrice.

„Daar woon ik,” zegt tante Da heel verontwaardigd, „ik woon op drieënzestig A. Hoe kan dat nou?”

„Het is drieënzestig B,” zegt de inspectrice, „waar is dat dan? Daar?” Ze wijst naar de ene muur. „Of daar?” Ze wijst naar de andere muur.

„Niet daar en niet daar,” zegt Dik, „u staat hier in woning 63 B.”

„Ies het deze woning?” vraagt Ali verbaasd, „deze woning, hier waar wie staan?”

„Ja,” zegt Dik.

„Je kan hier gewoon blijven zitten,” zegt Toon.

Ali maakt een woeste vreugdedans. Hij grijpt de verschrikte inspectrice om haar middel, tilt haar op en geeft haar een zoen op allebei de wangen.

„Iek heb weer een wonink! Iek heb een wonink!”

Na de rondedans zet hij de onthutste inspectrice neer.

Ome Joop zegt: „Geef mevrouw maar een slokkie voor de schrik.”

Er wordt voor haar een glas champagne ingeschonken. Ome Joop gaat in de houding staan en zegt: „Vrienden, het is mij een groot genoegen jullie te kunnen mededelen...”

Midden in de toespraak onderbreekt de inspectrice ome Joop. Ze vraagt aan tante Da: „Hebt u beneden een baby?”

„Ik?” vraagt tante Da verbaasd, „hoe zou ik daar aan moeten komen?”

„Ik hoorde een baby huilen bij u beneden, toen ik aanbelde. Het was een heel akelig en zielig gehuil, maar door alles wat hier gebeurt ben ik vergeten...”

„Kreb de Sjien,” roept tante Da uit, „het is zover. Kreb de Sjien krijgt kinderen.”

Snel duikt ze het trapgat in. Haar glaasje advocaat nog in de hand.

De jongelui rennen achter haar aan.

„Jullie blijven boven,” zegt tante Da onverbiddelijk, „dit is een zaak tussen mij en Kreb de Sjien.”

Ze is al verdwenen, de kinderen op de trap achterlatend.

In de kamer hangt nog steeds een beetje een verstoorde feeststemming.

Ome Joop zegt: „We zullen maar niet op tante Da wachten, want kinderen krijgen kan lang duren. Vrienden, het is mij een groot genoegen jullie te kunnen mededelen, dat met een meerderheid van twee stemmen de gemeenteraad heeft besloten het saneringsplan van De Buurt niet aan te nemen en naar andere oplossingen te zoeken.”

Hij tilt zijn glas omhoog en roept: „Hiep... hiep... hiep...” En allen roepen: „Hoera!!! Hoera!!!” De derde 'hoera' bleef uit, want een ontzette tante Da komt binnenstappen.

„Kreb de Sjen is bevallen van vier kinderen, toen ik beneden kwam gebeurde het meteen. De schat heeft natuurlijk gewacht, tot ze wist, dat we in dit huis konden blijven wonen.”

„Zijn het poezen of katers?” wil Toon weten.

„Dat kan ik niet zien, hoor,” zegt tante Da. „Het zijn mooie, lieve katjes en dat is voor mij genoeg!”

Ome Joop komt met de fles advocaat. „Waar is je glas,” vraagt hij, „dan kunnen we nog eens klinken op jouw huis, op Ali's huis, op De Buurt en op de bevalling van de poes.”

„Ik heb m'n glas beneden laten staan,” zegt tante Da, „ik heb een lepeltje advocaat aan Kreb de Sjen gegeven. Dat is versterkend met ei en zo.”

Tante Da krijgt een ander glas en ome Joop vult het.

Voordat ze de kans krijgen om te klinken, zegt Ali: „Iek wiel nog wat zeggen. Tante Da, iek dank jou heel hartelik voor al die tied, dat iek bie je heb magge wonen. Iek wiel je iets geven, dat je nog veel aan me denkt. Iek zou iegenlielik iets met je willen ruilen.”

„Hahaha,” lacht tante Da, „waar er twee ruilen, moet er één huilen.”

„Tante Da, jie moet beloven, dat je geen 'nee' zegt. Afgesproken?”

„Ja, ja,” zegt tante Da, „je kan me wat.”

Maar als ze het verwachtingsvolle gezicht van Ali Ben Guiba ziet, zegt ze: „Nou goed. 't Is dat ik je ken.”

„Tante Da,” zegt Ali, „iek wiel mien kleurentelevisie ruilen voor jouw knoflookknieper. De knieper verhuist makkelijker en wie hebben hem hard nodig, want knoflook ien mien eten is het enige, wat iek al die tied bie jou vreselijk mieste.”

Tante Da wil protesteren tegen deze ruil, maar iedereen roept: „Je hebt het beloofd. Je moet het aannemen.”

Bovendien heeft ze weer zo'n brok in haar keel gekregen, zodat ze niets kan uitbrengen zonder in huilen uit te barsten. Dus geeft ze Ali en zijn vrouw en de kleine Mohammed een ferme pakkerd. Daar zijn geen woorden voor nodig.

Maar ze blijft slikken en Toon, die dat merkt, fluistert in haar oor: „Waar er twee ruilen moet er één huilen.”

Gelukkig voor tante Da wordt de aandacht van haar afgeleid. In de straat klinkt muziek en iedereen rent naar het raam om te kijken.

De majorettes met de drumband stappen de straat in. Erachter rijdt de volksbus van ome Manus. Kennelijk durft hij weer. Op de zijkant van de auto staat de cabaretvoorstelling in 'De Eik' aangekondigd en uit de luidsprekers klinkt het herkenningsswijsje: „Want De Buurt moet blijven. De Buurt moet blijven.”

„De sufferd,” zegt ome Joop, „daar hebben we geen vergunning voor. Op deze manier krijgt hij toch nog last met de politie.”

Hij stuift naar beneden in een veel lager tempo gevolgd door tante Da.

„Met al dat kabaal wil ik bij de kleintjes zijn,” zegt ze.

Ali Ben Guiba roept: „Naar de muziek luisteren doen wie op vrije dagen.” Dat heeft hij wel eens van Cosijns, zijn baas, gehoord. „Vooruit! Aan het werk!”

Maar nu laten zijn Nederlandse vrienden hem voor het eerst in de steek. Ze rennen de trap af en de straat op om feest te vieren.

Ali kijkt hen verbaasd na en zegt dan in zijn vreemde taal iets tegen zijn vrouw en wie het verstaan kon, zou gehoord hebben dat hij zei: „Kom, vrouw en kind. Ook wij gaan feestvieren, want De Buurt blijft!”

Reeds verschenen in de Regenboogreeks

Henk Barnard	De Marokkaan en de kat van tante Da (kinderboekenprijs 1973)
Thea Beckman	Heremijntijd . . . wat een lastpost!
Paul Berna	Commissaris Sinet. Het goudvissenmysterie
Winfried Bruckner	De treurige sheriff
Cor Bruijn	Nils Eira 1 – Geroofd van het eiland Nils Eira 2 – De vlucht naar Kautokeino Nils Eira 3 – Toen de boshaan riep
Arthur Catherall	Koning van het noorderbos Opium en olifanten
Marianne Colijn	De klap van de Boemerang
Imme Dros	Het paard Rudolf
Wim Hofman	Het eiland Lapje Loem
Wil Huygen	En buiten lag het paradijs De geheime nachten van Jochem
West Moreland	De rebel uit de grotten Rebellenwerk
Alet Schouten	De mare van de Witte Toren (Jeugdboekenprijs 1971) De zomer van de staartstar In de greep van de citroenzucht
Ivan Southall	Het vossehol
Randolph Stow	Kapitein Mitnagt, struikrover
Jan Terlouw	Pjotr De avonturen van oom Willibrord Bij ons in Caddum

---

Henk Barnard DE KRAKERS EN HET HUIS VAN TANTE DA

Als de kinderen in de krant lezen dat De Buurt waarin het huis van tante Da staat, gesloopt zal worden omdat er een nieuwe weg dwars doorheen komt, maakt iedereen zich erg ongerust.

De kinderen organiseren De Buurt om deze plannen te verhinderen. Een tweede probleem is dat van Ali Ben Guiba, hun vriend de Marokkaanse gastarbeider. Hij wil namelijk zijn vrouw en kind laten overkomen. Ali krijgt een huurmachtiging, maar moet zelf een huis zien te vinden. Met hulp van de kinderen, vindt hij inderdaad een woning.

Tijdens zijn afwezigheid wordt zijn huis echter gekraakt door woningzoekenden. Noch de politie, noch huisvesting kan iets doen. Ten einde raad adviseert de politie hen ook maar een huis te kraken. . . .

Opnieuw een spannend en actueel verhaal van de auteur Henk Barnard, die in 1973 de gouden griffel kreeg voor 'De Marokkaan en de kat van tante Da'.

Voor jongens en meisjes van 9-12 jaar.

REGENBOOGREEKS

Boeken zijn even verschillend als de kleuren van de regenboog. De een houdt meer van rood, de ander van geel; zo houdt de een meer van spannende boeken, de ander van een grappig verzonnen verhaal. Kies maar uit en let op de pijltjes: daaraan kun je zien of dit een boek voor jou is.

- echt gebeurd
- bedacht ←
- spannend ←
- grappig ←
- ernstig
- avontuurlijk ←
- sprookjesachtig

ISBN 90 269 1057 6

VAN HOLKEMA & WARENDORF • BUSSUM
